

Tà Lang Quân

Contents

Tà Lang Quân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55

Tà Lang Quân

Giới thiệu

Nàng đúng là xấu số mới gặp phải hắn, cho dù chạy đến đâu thì hắn vẫn bắt được, nàng bị hắn hạ m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-lang-quan>

1. Chương 1

Giới Thiệu

Ô, nàng chẳng qua là chạy vào gian miếu đồ này tránh mưa một chút, lại gặp được một nam nhân đáng sợ vẫn nằm ở trên người nàng

Biến thành nàng đau đến chết đi sống lại, ba ngày ba đêm không xuống giường được!

Nàng thật vất vả thoát đi ma chướng, ai ngờ hắn cư nhiên thần thông quảng đại tìm được nàng

Còn nói độc trên người hần, chỉ có nàng mới có thể giải được—

Ác ác, thì ra hần là sinh bệnh, mới có thể động thủ động cước với nàng a!

Sư phụ nói, người xuất gia nên lấy từ bi làm trọng

Nếu thân thể của nàng có thể cảm hóa tên sát thủ này

Tin tưởng Phật tử hần là cũng sẽ không để ý đâu?

Nhưng..... Nàng đều hy sinh chính mình như vậy, lần nữa giúp hần giải độc

Tại sao hần còn muốn đi ôm, hôn môi nữ nhân khác chứ?

Hay là giải được này của nàng đối với hần đã muốn mất đi hiệu lực..... Tà Lang Quân – Chương 1.1

Chương Thứ nhất

Edit: Quảng Hằng

Ánh trăng khuya lặng lẽ sáng trên bầu trời đêm, nháy mắt mây bay chậm rãi trôi qua, che đầy hơn phân nửa vầng trăng trên cao, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vẫn rơi yên lặng trên mặt đất như cũ.

Dưới ánh trăng một bóng dáng thi triển khinh công rất nhanh lướt như chớp, phía sau có vài bóng người cũng gấp gáp không tha.

Trốn chỗ nào!

Một tiếng phẫn nộ gầm nhẹ vang vọng khắp khu rừng rậm u ám, càng có vẻ giống như hung thần ác quỷ đáng sợ đang vây quanh chờ, nhưng bóng người ở phía trước lại tuyệt không sợ hãi, chẳng sợ miệng vết thương trên vai trúng phi tiêu không ngừng chảy ra máu đỏ tươi.

Rốt cục uy lực của độc phiêu làm người bị thương giảm bớt tốc độ, bị những người đuổi giết ở phía sau vây quanh, , ngăn chặn tất cả những lối thoát.

Hừ hừ! Xem ngươi chạy trốn đi đâu. Hé ra như là khuôn mặt như yêu quái chậm rãi xuất hiện dưới ánh trăng, thoát nhìn như là quỷ xuất hiện .

Đúng vậy, Đào Diêm La Cốc Phi Ngọc, hôm nay cho dù khinh công của ngươi có cao đến đâu, trúng phải mê tình hoa độc thất tình phiêu, ngươi có chấp cánh cũng không thể bay . một gã diện mạo yêu mị, nói chuyện cũng đầy tà khí phụ họa với nữ nhân đầy yêu mị kia..

Nam tử chậm rãi xoay người lại, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ lãnh đạm, mặc cho miệng vết thương đau đớn cùng hỏa diễm trong cơ thể thống khổ bùng bùng tàn sát bừa bãi, nhưng hần vẫn không hề mất đi khí thế một sát thủ nên có.

Ngược lại , bởi vì phẫn nộ, bởi vì tức giận bản thân lại có thể trúng chiêu thức bỉ ổi hạ lưu như thế này, hần, luôn luôn chỉ giết người, nay Đào Diêm La lại thành bị con mồi đuổi giết, chuyện này đối với một người cao ngạo như hần mà nói, là một loại nhục nhã trước nay chưa từng có.

Các ngươi nghĩ đến hai người các ngươi liên thủ có thể làm khó được ta? Thanh âm âm lãnh từ đôi môi bạc của hần phun ra, cư nhiên có loại cảm giác làm người ta không rét mà run.

Luôn luôn ở trong chốn vô lâm làm xằng làm bậy, Song ma nghe xong, không khỏi cảm thấy một trận sát khí rợn người, trong lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi.

Nhưng yêu nữ kia lại nghĩ rằng hần hiện tại đã trúng mê tình hoa độc, lập tức lộ ra nụ cười yên tâm, Ôi! Oan gia, thiếu chút nữa đã bị chàng dọa ra vài nếp nhăn , chàng thật là, chẳng lẽ quên ta có thể hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, là dựa vào sở trường tuyệt kỹ gì a?

Yêu nữ che miệng, làm ra vẻ e lệ tiếp tục nói: Chính là này mê tình hoa độc a! Chỉ cần một chút là có thể làm cho một liệt nữ biến thành dâm phụ không hề cảm kích với bất cứ ai, nay chàng đã trúng không chỉ một chút ít đâu nha! Chàng cũng biết, ta vẫn luôn vô cùng yêu chàng, từ mười năm trước chàng tiêu sái xuất hiện ở trên giang hồ, mỗi lần giết người, máu tươi tẩm ướt toàn thân của chàng..... A! Á như đang trong cơn mộng ảo vẫn chưa tỉnh dậy phát ra tiếng suyết xoa tán thương chân thành, Thật sự là thật đẹp , cho

nên vì muốn đem báu vật võ công tuyệt thế lại xinh đẹp vô song như chàng để làm của riêng chỉ có thể là của một mình ta.....

Ồn ào cái gì a? Người thực sự là người phụ nữ dâm loạn, chẳng lẽ đã quên hẳn là do người khác dùng tiền thuê đến giết chúng ta hay sao? Nam nhân này giờ đứng lặng yên bên cạnh yêu nữ lúc này đã không kiên nhẫn tức giận mắng .

Đao Diêm La, một sát thủ thần bí xem tiền như mạng, muốn hẳn ra tay nhất định phải trả một cái giá vô cùng lớn, nhưng chỉ cần hẳn nhận lấy tiền, liền nhất định sẽ đuổi giết con mồi đến khi con mồi tắt hơi thở cuối cùng mới thôi.

Không ai biết lai lịch của hẳn, cũng không có ai có thể đoán được võ công của hẳn cao thâm bao nhiêu, bởi vì những người nhìn thấy đều đã đến địa ngục rồi.

Không thể nói hẳn là đúng là tà, bởi vì hẳn chỉ cần nhận lấy tiền, người kia mặc kệ là người tốt hay là người xấu, đều nhất định phải chết.

Ba tháng trước, khi dâm tà song ma lẻn vào trong thành, vào bên trong vương phủ ăn cắp, dâm nữ tà nam thấy thân thể suy yếu của Tam Vương gia, kinh diễm bởi sắc đẹp của người này, liền bắt lấy gian dâm xong rồi giết.

Lão Vương gia bi thương quyết tâm cho dù phải tan hết gia sản, cũng muốn thay đứa con yêu quý của mình báo thù rửa hận, vì thế ông ta liền tiêu tiền thỉnh Đao Diêm La.

Nhanh lên, ta đã muốn sắp nhịn không được, để nhìn cảnh tên nam nhân đáng chết này ở bên dưới cơ thể của ta khóc thét . Trong mắt tà nam lóe lên những tia sáng độc ác tàn nhẫn.

Nam nhân trước mắt này so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, đối với một tà nam luôn luôn yêu thích nam nhân chứ không hề yêu thích nữ nhân mà nói, đây chính là khối thịt thiên nga ngon lành đang treo trước mắt hẳn.

Thật vất vả đợi cho đến ngày con thiên nga xinh đẹp này trúng kế , nhưng lão thái bà bên cạnh cứ oang oác không ngừng, thật sự là làm người ta nổi giận.

Trong lúc tà nam muốn mở miệng mắng chửi người, đột nhiên cảm giác được ngực một trận đau nhức, hẳn cúi đầu, không thể tin được trước ngực hẳn xuất hiện một bàn tay trắng muốt mảnh khảnh nhuốm máu như bàn tay của quỷ.

Người.....

Thực xin lỗi, ta không cần người , bởi vì qua buổi tối hôm nay, bên người của ta đã có một mỹ nam tử tuấn mỹ biết vâng lời, bất cứ nữ nhân nào cũng sẽ chọn hẳn chứ không chọn người, cho nên..... Khóe miệng dâm nữ chậm rãi gọi lên một chút tà khí lại tàn nhẫn cười, Tạm biệt.

Nói vừa xong, dâm nữ dung sức thu tay lại, tiếp theo nghe được tà nam phát ra tiếng kêu đau đớn, bàn tay dâm nữ rút ra từ ngực của hẳn vật gì đó màu đỏ thẫm, máu chảy đầm đìa vẫn còn run rẩy.

Người thật sự là một nữ nhân độc ác. Cốc Phi Ngọc lạnh lùng mở miệng.

Dâm nữ dùng sức bóp nát trái tim trong tay, sau đó giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, bình thần lấy khăn tay ra lau tay.

Ồi! Chàng không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không đối với chàng như vậy, bởi vì đợi đến khi chàng trở thành nam nhân của ta, ta sẽ hết mực yêu thương chàng.

Phi Ngọc vừa nghe, Quân tử đao trong tay liền chém về hướng dâm nữ, nhưng lại kinh ngạc phát hiện chính mình không thể sử dụng nội lực.

Ha ha! Dâm nữ làm ra vẻ che miệng mà cười, Tiểu ngọc đao, ta không phải vừa mới nói rồi, mê tình hoa độc này là đặc biệt chế tạo vì chàng hay sao? Không bao lâu nữa chàng sẽ dần dần mất đi nhân tính, biến thành một tên cầm thú chỉ muốn phát tiết mà thôi. Nhưng chàng đừng sợ, bởi vì ta vốn rất thích nam chính là người biến thành cầm thú, chàng càng thô bạo, ta càng yêu.”

Câm môm! Thuốc giải đâu?

Không có thuốc giải.

Nói bậy.

Ta không có nói bậy đâu! Được rồi! Dù sao chàng cũng sắp biến thành cái xác không hồn, ta mở lòng từ bi, giải thích cho chàng hiểu rõ, bình thường mê tình hoa độc chỉ cần tìm một nữ nhân giao hoan là có thể giải độc, nhưng đó là đối với nam nhân bình thường, đối mặt với một nam nhân cực phẩm trong cực phẩm như chàng, ta đương nhiên cũng phải dùng độc cực phẩm nhất rồi. Hừ! Tìm một nữ nhân có gì khó?

Đúng vậy! Nhưng đó là ta nói là mê tình hoa độc bình thường, còn thuốc mê của chàng cũng là cực phẩm.

Nói rõ ràng. Phi Ngọc hiểm độc trừng mắt nhìn ả ta một cái.

Thật hung dữ a! Nhưng ta còn là muốn nói, phải máu của xử nữ mới có thể giải được độc này.

Người đang nói đùa sao?

Dâm nữ không sợ hấn tức giận, vẫn cười meo meo như cũ nói: Ta cũng không có ý muốn nói cho chàng giải độc a! Nhưng chính ta muốn ân ái mây mưa với chàng cùng chung cá nước thân mật.

Người!

Muốn giải độc phải có máu của xử nữ, nhưng chàng đừng mộng tưởng trong khoảng thời gian ngắn sẽ có máu của xử nữ cho chàng. Thứ nhất, trúng độc sẽ làm chàng tạm thời mất đi nội công, hơn nữa chàng cũng biết, vì sợ phức tạp, xử nữ trong phạm vi trăm dặm này đều bị chúng ta phá thân. Thứ hai, vì dự phòng vạn nhất, mặc kệ nam nhân, nữ nhân, chúng ta đã đuổi đi toàn bộ.

Thật là nữ nhân hiểm độc. Phi Ngọc cảm thấy từng trận nóng nhiệt bên trong cơ thể lúc nào cũng chực chờ bùng nổ, nhưng hấn cũng không muốn thất thân với nữ nhân dâm đảng này.

Không có máu xử nữ cũng không phải sợ, chờ ta với chàng làm xong một trăm lần, chàng sẽ biến thành sủng vật của ta, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời nói của ta, những nữ nhân khác chàng đừng bao giờ nghĩ chạm vào được, bởi vì chỉ cần vừa chạm vào, toàn thân chàng sẽ như có muôn vạn côn trùng đục khoét, đau đớn đến chết."

Nói cách khác mặc kệ có máu xử nữ hay không, dụng ý của người là muốn đem ta biến thành nô lệ của người? Nữ nhân này thật sự quá âm hiểm.

Dâm nữ vui vẻ vỗ vỗ tay, Ai nha! Thực không uống công là nam nhân ta nhìn trúng, vừa thông minh, võ công lại cao cường, thật sự là nam nhân hoàn hảo.

Sắc mặt Phi Ngọc trầm xuống, lạnh lùng nói: Nói cách khác người không có giải được.

Đột nhiên, trên mặt dâm nữ một trận trắng xanh, ả ta vừa nhìn thấy một luồng đao khí lạnh như băng thẳng tắp hướng đỉnh đầu của ả giáng thẳng xuống.

Trong không khí chỉ nghe thấy lá trong rừng cây thoảng lay động, phát ra âm thanh dọa người sần sật, dâm nữ ngay cả kêu cũng không kịp kêu ra tiếng, cả người đã bị chém thành hai nửa, ngồi phịch ở trên mặt đất biến thành một đoàn huyết nhục mơ hồ.

Ta ghét nhất bị người ta ám toán và gạt ta. Phi Ngọc vô tình nói.

Hấn muốn vận khí điều tức nội công, ức chế độc trong cơ thể không phát tác nhanh như vậy, nhưng càng muốn vận khí, càng không có sức lực.

Xem ra phải nhanh chóng tìm được một nữ nhân.....

Đáng chết, hấn lại có thể trở nên chật vật như thế này, hấn, Đao Diêm La, tuyệt đối không thể để cho ba tên kia nhìn thấy bộ dạng chật vật này của hấn, bằng không hấn tình nguyện chết cho xong.

Vừa mới vừa nghĩ như vậy, hấn liền phát hiện trong không khí tản ra một luồng đàn hương quen thuộc, biểu tình trên khuôn mặt tuần mỹ không khỏi biến đổi, ở trong lòng thâm mắng.

Ái da! Thoạt nhìn dường như ta đã bỏ qua trò hay gì rồi!

Một thanh âm trong trẻo xuất hiện cùng lúc với bóng đen, nhưng không xuất hiện ở trước mặt Phi Ngọc, chỉ nhìn thấy một cỗ kiệu hoa lệ thực đột ngột dừng ở trong rừng cây cách đó không xa.

Làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, chỉ có một người.

Dường như rất thống khổ, muốn tìm bất mãn sao? Thanh âm trong kiệu thực rõ ràng chính là đang trêu đùa Phi Ngọc.

Không cần người quan tâm. Phi Ngọc lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy, sau đó xoay người liền đi.

Vẫn đi vào một gian miếu đồ nát, hắn mới không thể không tin tưởng theo như lời dâm nữ kia, tìm không thấy nữ nhân!

Chẳng lẽ mình sẽ ở chỗ này chờ đến dâm độc đồng phát?

Bị chết với phương thức hạ lưu như vậy, thật sự là mất mặt lớn.

Ngay lúc hắn xếp bằng ngồi xuống, cố gắng muốn dùng nội lực đem độc bức ra, lại phát hiện có người đến.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, thấy ngoài cửa miếu đồ nát có một mỹ nhân diễm đạm đáng yêu đang đứng, đang dùng một đôi mắt to ngập nước nhìn chăm chú vào hắn, một thân áo trắng như tuyết bằng sa mỏng phiêu du trong gió đêm chậm rãi phiêu động, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Nói như vậy, nhu cầu cấp bách hiện tại muốn giải dâm độc trên người mình, nam nhân vừa thấy nữ nhân đến sẽ nhanh chóng chạy đến, nhưng Phi Ngọc lại chỉ lạnh lùng tiếp tục nhắm mắt lại.

Thấy thế, trên mặt mỹ nhân lập tức bùng bùng lửa giận, nhanh chóng chạy đến chỗ Phi Ngọc đang tĩnh tọa vận công, không khách khí chỉ trích, Thái độ như vậy là đối đãi với huynh đệ sao?

Chúng ta là huynh đệ sao?

Không phải sao? Mỹ nhân lạnh lùng hỏi lại, Uống công ta vừa nghe thấy người có nguy hiểm, liền lập tức.....

Mỹ nhân vỗ tay một cái, ba vị nữ tử liền ngoan ngoãn tiêu sái đi ra, cúi đầu cung kính nói: Thiếu gia.

Thì ra vị mỹ nhân này cũng không phải nữ, mà là một nam tử âm nhu diện mạo thanh lệ thoát tục.

Giúp đỡ Tam thiếu gia

Không cần. Phi Ngọc lạnh lùng ngăn cản.

Không cần? Người thực sự muốn bắt mãn mà chết, nam nhân đến thời điểm muốn mà không thể thực hiện, sẽ so với chết còn thống khổ hơn! Thực đáng tiếc ta không phải nữ, bằng không.....

Cho dù người là nữ, ta cũng không cần.

Ai nha! Thật sự là vô tình. Ta biết những nữ nhân này, người nhìn hơi chướng mắt một chút, cho dù mỹ nhân có dát vàng nạm ngọc có lẽ người sẽ nhìn hay liếc mắt một cái, nhưng lúc này không phải là lúc nên chọn lựa. Đến đây, ngoan, nghe lời của đại ca, nhắm mắt lại, cẩn thận sẽ vượt qua. Nói vừa xong, Phượng Lân Điệp ngoắc ngoắc ngón tay, chỉ thị ba nữ nhân kia bắt đầu chuẩn bị.

Nhưng khi ba nữ tử vừa mới tới gần Phi Ngọc, Phi Ngọc liền lập tức rút Quân tử dao trong tay ra, ánh đao lạnh lùng mãnh liệt làm người ta toàn thân rét run.

Tà Lang Quân – Chương 1.3

Edit: Quảng Hằng

Nếu ta muốn nữ nhân sẽ tự mình tìm Bất luận như thế nào, hắn sẽ không nợ ân tình của bất kỳ người nào khác, nếu nợ ân tình của người này, sẽ chẳng khác nào cả đời giống như rơi vào tay của ác ma.

Tuyệt đối không thể.

Đừng tùy hứng, Tam đệ, phạm vi trăm dặm này ngay cả ruồi bọ đều không có.

Đó là chuyện của ta. Còn có, không cho phép gọi ta là Tam đệ, ta không phải..... Hắn nói mới nói đến một nửa, lại đột nhiên cảm thấy trong cơ thể như là có một luồng hỏa diễm bắt đầu cuộn cuộn dâng trào, từ dưới hạ thân bắt đầu trường đau như sắp nổ tung.

Thoạt nhìn hắn cũng sắp chống đỡ không được .

Người xem đi! Rất khó chịu phải không? Đừng tiếp tục từ chối, có ba nữ nhân xinh đẹp mặc người lựa chọn, các nàng.....

Phải xử nữ không?

Phi Ngọc vừa nói ra khỏi miệng, những người khác đều ngây ngẩn cả người, Phượng Lãnh Diệp chậm rãi nhìn ba nữ tử, thanh âm giống như một ngọn gió xuân vừa mới thổi qua, lại làm người ta cảm thấy lạnh lẽo như mùa đông, Muốn không?

Người thứ nhất, lắc đầu.

Người thứ hai, giống nhau lắc đầu.

Người thứ ba, vẫn là lắc đầu.

Trên mặt Phượng Lãnh Diệp giống như bị người khác đánh cho một quyền, có chút rút gân quay đầu nói: Không sao! Như vậy cũng tốt, người không cần phụ trách nhiệm.

Phi Ngọc đột nhiên cười lạnh một tiếng, Ta muốn giải độc, không phải muốn tiết dục.

Nhưng Ta lập tức sẽ trở về tìm.

Không cần, ta nói rồi nữ nhân của ta, ta tự mình tìm. Hắn có chút tức giận nói. Dâm độc trong cơ thể làm hắn sắp mất đi lý tính , có lẽ chờ một lát hắn thật sự sẽ biến thành cầm thú, nói không chừng ngay cả những ả đáng chết này hắn cũng sẽ tấn công.

Vậy.....

Đột nhiên, phía sau

Xin hỏi một chút, nơi này đang họp sao?

Ánh mắt mọi người toàn bộ đều tập trung vào một bóng dáng nhỏ nhắn vừa mới xuất hiện ở cửa, mái tóc của nàng có chút ẩm ướt, không biết tự khi nào, bên ngoài đã xuất hiện mưa phùn lâm lâm tẩm tẩm.

Không có. Phượng Lãnh Diệp nhẹ nhàng nói, phát hiện ánh mắt của nam nhân phía sau đã biến đổi.

Bên ngoài đang có mưa to, nếu không tiểu ni tuyệt đối sẽ không quấy rầy các vị thí chủ , chỉ cần một góc nhỏ nhỏ để cho tiểu ni cư trú là được. Các ngài yên tâm, tiểu ni tuyệt đối sẽ không nghe lén , bởi vì sư phụ có công đạo quá người xuất gia không thể nghe lén .

Vào đi. Phi Ngọc lạnh lùng cắt ngang lời của nàng.

Phượng Lãnh Diệp có chút kinh ngạc nhìn sắc mặt Phi Ngọc đã muốn từ trắng chuyển thành hồng, xem ra dâm độc sắp phát tác.

Đây là lựa chọn của người sao? Hắn nhìn chăm chú vào ánh mắt của Phi Ngọc, không nói gì hỏi.

Nhưng Phi Ngọc không thèm quan tâm hắn, chỉ là vẫn trừng mắt nhìn vào tiểu nữ nhân không chuyển mắt.

Phượng Lãnh Diệp đột nhiên vọt tới trước mặt hắn, ngón tay trắng nõn nắm lấy cổ áo của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Nàng là tiểu ni cô đã xuất gia, người sẽ không phải muốn bắt nàng đến giải độc chứ?

Hắn trúng loại độc này, là sẽ làm nam nhân biến thành cầm thú hay ngu ngốc a? Hắn nhin không được hoài nghi.

Không cần người quản.

Người thật sự là rất vô pháp vô thiên .

Phi Ngọc ngấm hần liếc mắt một cái, Đi mau, nếu thực sự vẫn còn muốn nhìn thấy ta.

Phượng Lãnh Điệp nhìn thấy ánh bình tinh trong đôi mắt đen sâu của Phi Ngọc đã sắp biến mất, bình thần xuất hiện một luồng hào quang màu vàng nóng rực, đó là căn cứ chính xác minh chứng cho dực hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài, xoay người đối mặt những nữ nhân khác nói: Thôi, trở về đi!

Đi? Các người phải đi sao? Không cần để ý, ta sẽ không quấy rầy đến các người Na Lan nói đến một nửa, liền nhìn thấy Phượng Lãnh Điệp quay đầu cấp cho nàng một ánh mắt đồng tình.

Kỳ quái? Tại sao lại nhìn nàng như vậy? Giống như trong chốc lát nữa nàng sẽ xảy ra chuyện gì vậy.

Khi Na Lan nghĩ như vậy, phát hiện ra trong góc tối của ngôi miếu đổ nát, vẫn còn một người cũng không rời đi.

Chẳng lẽ hắn không phải cùng phe với các nàng ấy sao?

Quên đi, vẫn là không nên tò mò, sư phụ luôn nói nàng bảo bối luôn luôn tò mò, sẽ có một ngày bị sự tò mò của mình hại chết.

Na Lan đem hành tẩu của mình trở thành gối đầu, sau đó nằm ở trên đám cỏ khô nàng mới trải làm giường rất nhanh liền chìm vào giấc mộng ngọt ngào.....

Nhưng khi nàng mới vừa tìm được Chu công vẫn còn chưa kịp chào hỏi, chợt nghe thấy tiếng thở dốc như dã thú, nhưng lại dùng thân thể cường tráng ngăn chặn nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

Nàng không dám hô hấp, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ nếu gặp mãnh hổ, vừa động sẽ bị cắn đứt gáy.

Nàng chậm rãi mở to mắt, một ánh chớp lóe lên cắt ngang qua bầu trời, soi sáng bên trong gian phòng tối đen,

Tuy rằng chỉ bắt chợt lóe lên, nhưng cũng đủ để nàng xem rõ ràng hết thấy.

Đặt ở trên người nàng không phải là dã thú, mà là một người nam nhân!

Đừng.....

2. Chương 2

Tà Lang Quân – Chương 2.1 (18+)

Chương thứ hai

Edit: Quảng Hằng

Beta:Lạc Lạc

Ở trong ngôi miếu đổ nát âm u, bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, tia chớp xẹt qua phía chân trời kia, nên có thể thấy rõ hình ảnh một nam nhân đang nằm trên người một nữ nhân, cuồng dã trên thân thể co rúm lại của người nữ tử.

Bị ngăn chặn, quần áo trên người tiểu nữ nhân đã bị xé thành những mảnh nhỏ nằm rải rác trên thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng toàn bộ, trên phần da thịt trắng như tuyết của cô bởi vì nhuộm màu tình dục mà trở nên đỏ ửng, thoát nhìn rất xinh đẹp.

Đừng..... A.....

Đau quá! Nàng cảm giác chính mình giống như búp bê vải bị người xé rách, toàn bộ thân mình đều bị người xé tan thành từng mảnh nhỏ, nhưng lại có cái gì đó cứng rắn vừa to lớn đang ra vào cuồng loạn trong cơ thể mình.

Thả lỏng một chút. Thanh âm trầm thấp của nam tử vang lên ở bên tai của nàng, giống như những ngọn lửa ấm áp nhất che kín toàn thân của nàng.

Van cầu người..... Đau quá..... Tha ta..... Na Lan rốt cục dùng hết lực lượng, phát ra thống khổ cầu xin.

Nhưng trả lời của nàng, đó là nhịp điệu cuồng dã chạy nước rút mạnh mẽ bên trong thân thể nàng, đồng thời nàng cảm thấy đóa hoa nhỏ nhắn trên ngực cũng bị người nào đó há mồm tham lam mút lấy.

Không.....

Từ nhỏ đến lớn đều cùng sư phụ sống nương tựa lẫn nhau, bên người chưa bao giờ từng có nam nhân nào, hơn nữa sư phụ cũng nói cho nàng, nữ nhân nên không thể để cho nam nhân tùy tiện chạm vào. Nàng vốn ngoan ngoãn nên luôn luôn vâng lời sư phụ điểm này.

Không nghĩ tới buổi tối hôm nay, nàng bất quá chỉ tiến vào trốn một trận mưa, lại gặp được tình cảnh đáng sợ như vậy, nàng chẳng những bị phá thân, hơn nữa ác mộng này cứ nhiên còn tiếp tục tiến hành, làm cho nàng cảm thấy thực mất mặt.

Không biết là vì thân thể chưa từng hoan ái nên đau đớn, hay là bởi vì bị nhục nhã quá lớn đả kích, trong lúc nhất thời, nước mắt thương tâm cùng với tiếng nức nở làm cho nàng khóc rống lên.

Ô ô..... Sư phụ..... Cứu ta.....

Nàng giãy dụa không được, bởi vì hai tay của nàng bị nam nhân dùng sức đặt ở hai bên sườn, hai chân của nàng bị nam nhân tách ra mạnh mẽ. Một lần một lần cuồng nhiệt cường hân giữ lấy.

Thân thể mới lần đầu hoan ái đau đớn cũng với sự giãy dụa không ngừng làm nàng bất lực, làm nàng bất đắc dĩ khóc rầm rức.

Nàng chỉ có thể để mặc hắn ra vào ở thân thể của chính mình, thân thể nhỏ nhắn bị hắn lay động cao thấp đong đưa , lại một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Không..... Nước mắt trong suốt không ngừng giống như những chuỗi hạt châu bị cắt đứt tuôn rơi không ngừng.

Ác mộng kinh hoàng nay đến khi nào mới có thể chấm dứt? Na Lan nhắm chặt hai mắt, im lặng nghĩ.

Khi nàng cảm giác được đối phương rời đi thân thể của mình, nàng vội vàng đẩy hắn ra muốn chạy đi, vừa mới đứng dậy vừa động, hai chân trong lúc đó truyền đến đau nhức làm nàng cau mày, đau đến không dám tiếp tục động dậy, A! Đau quá.

Đợi một lát, vẫn chưa xong.

Một cánh tay cường tráng mạnh mẽ vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh của nàng, trước khi nàng kịp lên tiếng kháng nghị, dục vọng thật lớn của hắn từ phái sau lại đâm sâu vào bên trong cơ thể của nàng, tràn đầy , làm cho nàng hít ,một ngụm khí lạnh, nước mắt nhịn không được lại tràn mi ra.

Không..... A..... Người là tên ác ma..... Na Lan bất đắc dĩ rơi lệ, bị bắt theo hắn luật động đong đưa , thân thể dần dần trở nên hư nhược vô lực, cuối cùng cả người quỵ rạp trên mặt đất.

Phía sau nam nhân lại vẫn như cũ cường thế cầm lấy thắt lưng của nàng, không cho nàng có thời điểm nào nghỉ ngơi, bởi vì dâm độc trong cơ thể nam nhân chưa phân giải hết, chỉ biết giống như dâm thú mất đi nhân tính, chỉ muốn tận tình phát tiết.

Hai mắt của hắn đỏ hồng, trên mặt đỏ ửng dị thường, cả người đắm chìm bên trong khoái cảm hoan ái của nam nữ, muốn ngừng mà không được, chẳng sợ người dưới thân đã không thể chịu đựng nổi, hắn đã không thể khống chế thân thể của chính mình theo đuổi khoái hoạt khoái cảm.

Muốn giải dâm độc này, ngay cả dâm nữ luôn luôn thân kinh bách chiến cũng không nhất định có thể chịu đựng được , càng đừng nói là tiểu nữ nhân chưa từng nếm trải mùi đời, cho nên Na Lan lần này có thể nói là chịu đủ mọi đau khổ .

A!

Khi nàng nghe được tiếng gầm nhẹ như dã thú của nam nhân, cảm giác được hấn một trận run run, sau đó một luồng lửa nóng nóng bỏng phóng sâu vào bên trong hoa tâm, sau đó hấn không còn cử động nữa.

Xong rồi sao? Đã xong sao? Na Lan hốt hoảng nghĩ. Vừa mới muốn di động thân mình, lại kinh ngạc phát hiện vật gì đó vốn dĩ tưởng đã biến mất bất ngờ sống lại mạnh mẽ, hơn nữa so với lúc trước càng sung to hơn.

Không thể nào? Lại đến nữa?

Vừa nghĩ xong, nhịp điệu vào ra lại bắt đầu .

Sự phụ..... Cứu ta..... Cái miệng nhỏ của Na Lan không ngừng phát ra tiếng kêu ai oán đáng thương thống khổ, vốn tưởng rằng thống khổ này cả đời đều không thể giải trừ, không nghĩ tới trong cơ thể thể nhưng hiện lên một loại cảm giác kỳ quá Tà Lang Quân – Chương 2.2 (18+)

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Thân thể mảnh mai vô lực của nàng bất chợt có phản ứng, bắt đầu chủ động phối hợp với động tác của hấn, cảm giác đau đớn ban đầu cũng bị một loại khoái cảm xa lạ lại mãnh liệt cấp bao phủ , A..... A..... A.....

Phi Ngọc đem cả người nàng ôm vào lòng, làm cho nàng có thể tựa vào trước ngực hấn, bàn tay to cũng không ngừng vuốt ve bộ nhũ hoa nhỏ nhắn khéo léo của nàng, thất lực không ngừng đưa mạnh mẽ, đâm thật sâu như luyện tiếc không hề ngừng lại một chút nào.

Na Lan vong tình cao thấp đưa thân mình, giống như tiểu cô nương lần đầu thưởng thức được ngọt ngào, không ngừng yêu cầu càng nhiều càng nhiều khoái cảm, quên hết thủy lý trí cùng đạo đức, chỉ đi theo vòng ôm nam nhân của nàng không ngừng theo đuổi kích thích nguyên thủy nhất.

Tiếng rên rỉ cô gái ngọt lại mềm mại vẫn quanh quẩn ở bên tai, gây xích mích dục vọng của hấn phát tác toàn bộ, tuy rằng chỉ đem nàng trở thành đối tượng giải độc, cũng là lần đầu tiên đối với một nữ nhân có cảm giác đặc biệt Giống như cảm giác nàng là lần đầu tiên của hấn.

Phi Ngọc đem thân mình mảnh mai của nàng chuyển lại đây, để cho nàng có thể cùng hấn mặt đối mặt.

Nàng kim lòng không đậu vươn hai tay vòng quanh cổ của hấn, sau đó cùng đợi hấn di động.

Không nghĩ tới hấn cư nhiên khẽ cắn vành tai khéo léo của nàng, giống như nói nhỏ hoặc như là dụ hoặc nói: Muốn ta, liền tự mình cử động.

Người! Nàng khẽ cắn môi dưới, không muốn nghe lời nói của hấn, nhưng khi tay của hấn lại xoa nắn bộ ngực sữa mẫn cảm của nàng, tà khí vuốt ve , dẫn tới toàn thân nàng một trận run rẩy.

Thân thể của nàng giống như đã không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân, bắt đầu đưa cao thấp trên người của hấn, làm ra động tác tu nhân lại mất hồn.

Phi Ngọc theo đuổi nàng giống như tiểu hài tử bốc đồng, để mặc nàng đưa đưa, ta cần ta cứ lấy, hấn ôm lấy bờ lưng mảnh mai thon thả của nàng, không ngừng kéo về hướng chính mình, để hấn có thể tận tình liếm hai đóa nhụy hoa trước ngực trắng như tuyết của nàng.

Hai tay Na Lan không ngừng xoa vuốt mái tóc đen dài của hấn làm rối tung, bàn tay nhỏ bé vuốt ve bả vai cứng cáp mạnh mẽ của hấn, tiếng hít thở hỗn hển dồn dập vừa đáng yêu tràn đầy khắp gian phòng, mỗi một lần rên rỉ, hoa kính đều hơi co rút lại , làm cho hấn cảm thấy thực thoải mái.

Nghe được thanh âm khóc rầm rứt rên rỉ của nàng nay đã biến chuyển thành khoái cảm rên rỉ hoan ái, không biết vì cái gì, Phi Ngọc cảm thấy thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì hấn không thích nhìn thấy nàng khóc.

Khi thân thể thích ứng với luật động lớn nhỏ cùng đối phương, lửa tình dần dần giống như ngonja lửa mạnh mẽ đã an tỏa khắp toàn thân, Na Lan cảm giác được ở chỗ sâu trong lòng dâng lên cổ dục vọng muốn hết thật to.

A..... A.....

Không ngừng thở gấp rên rỉ, hòa nhịp với thanh âm va chạm từ dưới hạ thân, vang vọng trong ngôi miếu đồ nát, làm quanh quẩn một luồng không khí ái muội.

A! Na Lan đột nhiên dùng sức cả người ngồi lên trên hân, toàn thân run rẩy không ngừng, vách tường thịt bên trong hoa kinh không ngừng co rút lại, đóa hoa nhanh chóng buộc chặt, từ trong cái miệng nhỏ xinh của nàng phát ra tiếng thở dài đầy thỏa mãn.

Phi Ngọc cảm giác được một cổ chất lỏng nóng bỏng đã dâng tràn căng trong nơi kiên đỉnh cứng rắn mạnh mẽ của hân, một trận khoái cảm run lên cũng nhanh chóng từ dưới bụng hóa thành một cổ lực lượng mạnh mẽ bắn lên trên.

Hân thét lớn một tiếng, ôm chặt lấy nàng, phóng túng toàn bộ mầm móng chính mình bắn vào hoa tâm của nàng.....

Sau khi kích tình kết thúc, hai người gất gao ôm nhau, Phi Ngọc té trên mặt đất, hai tay vẫn bá đạo như cũ không buông nữ nhân trong lòng ra.

Na Lan nhắm chặt hai mắt, vô lực nằm ở trước ngực hân, cơ hồ ở cùng thời gian liền mệt mỗi ngủ.

Kế tiếp ba ngày ba đêm, Phi Ngọc chỉ cần mở mắt ra chính là tìm nàng, sau đó liền..... Không cần phải nói cũng biết sẽ ra sao.

Ba tháng sau

Na Lan đem cái giá sau lưng thả xuống dưới, sau đó xóc bổ liềm lên, Kim Phật bên trong lập tức xuất hiện ở trước mắt, dáng vóc tiêu tụy của nàng vội vàng đốt hương cúi chào.

Tiếp theo nàng lấy linh vị của sư phụ ra, sau đó y như thường ngày báo cáo lại tất cả hành trình trong suốt một ngày.

Sư phụ, Na Lan hôm nay thực may mắn, gặp được Trương gia tiểu thư hảo tâm thu lưu Na Lan ở trong này qua một đêm, còn được ăn no, thật sự là Phật tổ phù hộ. Sư phụ, Thiên Ân Tự hân là sắp đến, ngày mai Na Lan sẽ dậy xuất phát sớm một chút, như vậy là có thể đem Kim Phật cùng sư phụ cùng nhau đưa đến Thiên Ân Tự, thỉnh sư phụ lúc ở bên cạnh Phật Tổ khổ tu, xin hãy nhớ đến phù hộ Na Lan thuận buồm xuôi gió, nhưng nếu không được, vậy mong sư phụ hãy nghĩ đến việc khổ tu làm trọng không cần lo cho Na Lan.

Tiếp tục lay ba lay, nàng mới cung kính đem linh vị của sư phụ cẩn thận cất giữ, sau đó tắt đèn đuốc, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ sớm dậy sớm.

Nhưng nàng còn không có tới kịp nhìn thấy Chu công, đã bị một trận âm ỉ từ bên ngoài đánh thức, hơn nữa trong hỗn loạn tựa hồ có nghe được tiếng kêu khóc của Trương tiểu thư.

Chẳng lẽ Trương ân nhân đã gặp nguy hiểm gì sao?

Na Lan vội vàng xuống giường, nắm lên quần áo mặc vào, chuẩn bị chỗ xung yếu đi ra ngoài, lại phát hiện linh vị của sư phụ đang trừng mắt nhìn nàng.

Sư phụ, Na Lan biết không có thể tò mò, nhưng sư phụ cũng nói qua, ăn của người bát cơm, cũng đã nợ người biết bao ân nghĩa, hiện tại ta không chỉ ăn Trương tiểu thư một bát, còn ăn vài bát, cho nên nếu Trương tiểu thư có nguy hiểm, ta ít nhất cũng phải nghĩ biện pháp cứu nàng. nàng vừa nói vừa đem cái giá bổ liềm buông xuống, nhắm mắt làm ngơ.

Lúc nàng từ đình viện của Trương gia chạy tới, đã thấy hạ nhân Trương gia chạy trốn la hét tán loạn, giống như nhìn thấy cái gì rất đáng sợ.

Hiện tại cũng không phải tháng bảy, Tại sao mọi người giống như nhìn thấy quỷ không bằng thế?

Nghĩ đến quỷ, ánh mắt Na Lan lâm vào sáng ngời, nghĩ rằng, đây chính là thời cơ tốt để siêu độ vong linh, có thể luyện tập đại bi chú mà sư phụ đã dạy nàng có hữu hiệu hay không.

Vì thế Na Lan vừa chạy vừa hô, Quỷ to gan, hôm nay để cho Na Lan sư phụ ta hảo hảo đến siêu độ người.....

Lời của nàng nói đến một nửa, liền bay tới giữa không trung tiêu thất.

Ánh mắt nàng mở thật to , sau đó lại chớp chớp, thế này mới xác định chính mình không có nhìn lầm.

Dáng người anh tuấn như vậy, bóng dáng tiêu sái như vậy, tư thế kiêu ngạo đùa giỡn đao như vậy, khắp thiên hạ không có ai có thể so cùng hắn , trừ phi trên đời này còn có một người khác cũng mang Quân tử đao. Tà Lang Quân – Chương 2.3

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Chỉ thấy người đang cầm đao chuẩn bị chém đầu Trương lão gia, vừa nghe đến thanh âm của nàng, liền chậm rãi quay đầu lại, hai người đương trường bốn mắt giao tiếp.

Đôi mắt đen sâu vốn dĩ tràn ngập sát khí, khi vừa thấy nhìn thấy nàng, đáy mắt thâm thúy hiện lên một luồng lửa nóng không muốn người biết, trên mặt xuất hiện vẻ, “Đi mòn hài sắt tìm không thấy, đến khi gặp chẳng uống chút công phu.”

Là người?! Na Lan thì trào hỏi.

Là người?! Phi Ngọc cũng lạnh lùng hỏi, trong giọng nói tràn đầy khoái cảm hứng thú thợ săn đã tìm thấy con mồi.

Ba tháng , Na Lan vẫn nghĩ đến mình đã muốn quên khuôn mặt tuấn mỹ vừa kiêu ngạo lại bá đạo này, giống như con báo trên đồng cỏ tao nhã, tràn ngập nguy hiểm khó có thể tới gần.

Càng thêm khó có thể quên hắn từng ở trên người chính mình tác loạn như thế nào, tận tình hưởng thụ thân thể thiếu nữ của nàng, ba ngày ba đêm cũng không buông tha nàng.

Nếu không phải hắn vẫn làm vẫn làm, làm đến sức cùng lực cạn..... Ách! Không, sức cùng người mệt, nàng cũng sẽ không có cơ hội có thể vụng trộm trốn.

Nàng vốn tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không gặp lại hắn .

Thân mình Na Lan nhìn không được run run , trên khuôn mặt đáng yêu cũng trắng bệch , giống như là mất đi huyết sắc.

Nàng không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy giấc mộng đáng sợ nhất kiếp này của nàng.

Phi Ngọc mới định đi về hướng nàng, Trương gia tiểu thư cũng đã xông lên cầm trụ tay áo của hắn, hé ra mặt khóc lê hoa mang vũ cầu xin , Vị đại hiệp, van cầu ngài đừng giết cha ta. .

Đao vừa đưa xuống, lão nhân đã bị dọa đến té xỉu , so sánh lại, nữ nhi này so với cha nàng còn có dũng khí hơn.

Nhưng có đôi khi có dũng khí là một loại hành vi ngu xuẩn.

Ta thu tiền.

Câu nói đầu tiên đại biểu hắn một khi thu tiền, liền nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, đây là nguyên tắc cá nhân của Đao Diêm La hắn.

Ta có thể cho ngài càng nhiều tiền, lại hoặc là ngài muốn bất cứ vật gì đều có thể, chỉ cần ngài tha cha ta một mạng. Trương tiểu thư đau khổ cầu xin . Nếu mất đi thân nhân duy nhất trên thế giới này, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Muốn trao đổi?

Trương tiểu thư dùng sức gật gật đầu.

Nhìn đến nam tử tuấn mỹ trước mắt này nhìn mình không chuyển mắt, ánh mắt cô độc lại cao ngạo giống như điều hâu cuồng ngạo không kèm chế được, trái tim của Trương tiểu thư đột nhiên nhảy dồn dập, tuy rằng hiểu không nên là như vậy, phụ thân đang trong vòng sinh tử chưa rõ, nàng thế nhưng còn có thể động phương tâm đối với tên giết người bại hoại này.

Thật sự là rất không nên .

Bất cứ cái gì đều có thể trao đổi? Người cũng có thể chứ? Ánh mắt Phi Ngọc sáng quắc hời, đôi mắt xinh đẹp tự tin hữu thần đủ để làm nữ tử khắp thiên hạ thét chói tai.

Nếu đại hiệp muốn tiểu nữ tử thay thế.....

Ta muốn nàng. Dao phong của Phi Ngọc chuyển hướng về Na Lan đang đứng ở một bên run run.

Na Lan nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người của nàng, thân mình càng run lợi hại hơn .

Nàng? Trương tiểu thư cảm thấy không thể tin được, bằng bề ngoài của nàng không thể nào lại không bằng với tiểu ni cô nhỏ nhắn chưa lớn này.

Vì cái gì hần không chọn nàng, lại muốn chọn tiểu ni cô kia?

Ta? Na Lan cảm giác bản thân lại giống như trở thành tế phẩm cho ác ma lựa chọn, Ta không muốn.

Mắt Phi Ngọc trầm xuống lạnh lẽo, dao phong trong tay lại để ở trên cổ Trương lão gia, dùng sức một cái, lập tức chảy ra máu đỏ thẫm.

Đừng! Trương tiểu thư kêu to , sau đó vọt tới bên người Na Lan, Tiểu sư phụ, van cầu người, cứu, cứu cha ta đi! Người xuất gia không phải đều có tâm từ bi sao?

Người không biết hần có bao nhiêu khủng bố đầu! Nói ra, chỉ sợ thiên kim tiểu thư như người nhất định sẽ xỉu ba ngày ba đêm. Na Lan cúi đầu, ở trong lòng âm thầm nghĩ, nàng có thể cảm giác được, ánh mắt nam nhân kia chưa bao giờ rời đi thân thể của nàng.

Điểm ấy tiểu ni chỉ sợ không thể đáp ứng.

Tiểu sư phụ.....

Nghe được Na Lan cự tuyệt, Phi Ngọc cũng không nhiều lời, Quân tử dao trong tay càng thêm dùng sức.

Lúc này, Trương lão gia bị đau đớn ở trên gáy làm bừng tỉnh, lập tức đau đến oa oa kêu, Đau quá, đau quá, đau quá.....

Câm miệng, bằng không ta sẽ cho người ngay cả cơ hội kêu lên đau đớn đều không có. Phi Ngọc không kiên nhẫn lạnh lùng uy hiếp .

Hần ghét nhất vào thời điểm quan trọng có người làm phiền hần.

Trương lão gia lập tức ngậm miệng lại, không dám hé răng.

Cha..... Trương tiểu thư nhìn đến phụ thân quỳ xuống đến cầu xin Na Lan, cũng đi theo lại cầu xin Na Lan, Tiểu sư phụ, van cầu người.

Na Lan hít vào một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu đối mặt với Phi Ngọc, Được, ta đi theo người, nhưng người phải thề, tha Trương lão gia cùng những người khác.

Nàng không thể đoán được hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì, bởi vì hần đang thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng, nhìn xem nàng tâm hoảng ý loạn.

Được. Sau khi buông Trương lão gia ra, Phi Ngọc đi từng bước một tiêu sái về hướng Na Lan.

Na Lan cảm giác được giống như có Vương của các loài chim cuồng vọng hắc ưng, lao thẳng về hướng nàng, nàng một chút cơ hội chạy trốn đều không có .

Đi vào trước mặt của nàng, hần vươn bàn tay nhiễm đầy máu tươi nắm lấy cái cằm khéo léo của nàng, toàn thân nàng đột nhiên nổi lên nổi da gà, chân mềm nhũn, không động đậy .

Tìm người ba tháng, ta đã sắp chịu không nổi .

Nàng còn không kịp hỏi cái gì chịu không nổi, cả người đã bị hần chặn ngang ôm lấy, giống như là khiêng bao cát, vác lên vai.

A! Buông!

Ha ha! Chết cũng không buông.

Tiếng cười cuồng vọng cùng với âm thanh tức giận kháng nghị, Na Lan rất nhanh đã bị mạnh mẽ mang đi, biến mất ở dưới ánh trăng sáng ngời.

Ở lại tại chỗ, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, giống như tất cả mọi chuyện vừa rồi là một giấc mơ, mọi người đều bình yên vô sự, duy nhất có nguy hiểm là một tiểu sư phụ ở nhờ một đêm.

Nghĩ đến tiểu sư phụ từ bi rơi vào trong tay tên ác ma vạn ác giết người không tha, tất cả mọi người đều hai tay tạo thành chữ thập, âm thầm thành tâm cầu nguyện tiểu sư phụ có thể vui vẻ thăng lên tây phương, tìm được sư phụ đoàn viên.

Cảm tạ tiểu sư phụ.

3. Chương 3

Tà Lang Quân – Chương 3.1

Đệ tam chương

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Núi âm trầm, rừng như danh, âm trầm rét lạnh, suốt ngày không thấy ánh mặt trời, cũng không thấy ánh trăng, chỉ có từng ngọn gió lạnh lùng thổi đến thổi đi, thổi trúng mọi người rợn cả tóc gáy.

Na Lan một mình lui dần về phía bên trong sơn động lạnh như băng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hoan nghênh đến nhà của ta.

Phía sau thanh âm trầm thấp lạnh như băng làm toàn bộ lông tơ sau lưng nàng dựng đứng, nàng tức giận quay đầu, Đứng ở sau lưng dọa ta sợ !

Nàng đã cảm giác được thật đáng sợ, nam nhân ác liệt này cư nhiên còn đùa giỡn như thế này, thật sự là chán ghét chết được.

Phi Ngọc vui vẻ cười nhẹ, thả lỏng như thực sự đã về được đến nhà, tiêu sái nằm trên chiếc giường bằng trong góc phòng. “Đùa như vậy rất vui!”

Hừ! Na Lan quay đầu đi chỗ khác, không muốn để ý tới hắn.

Tuy rằng hiện tại hắn thoát nhìn có vẻ có nhân tính, nhưng khó có thể đảm bảo trong chốc lát nữa hắn sẽ không trở thành cảm thú giống một đêm kia.

Nhưng mà, hắn không phải thực yêu tiền sao? Tại sao lại có thể ở nơi hoang sơ bình thường như thế này? Thậm chí có cảm giác keo kiệt, không giống như nhà người ở, giống như hang động của một loài dã thú nào đó cư ngụ....

Người không có nhà sao?

Không có.

Vậy thì từ người đâu?

Không có nữ nhân nào nguyện ý theo ta ở trong sơn động rách nát này. Phi Ngọc nhắm mắt lại, lẳng lặng nói xong, trên mặt nhìn không ra có biểu tình tiếc nuối gì.

Đột nhiên, Na Lan đối với nam nhân này sinh ra cảm giác đồng tình.

Giống hần có được vẻ xinh đẹp bề ngoài như vậy, nam nhân nhất định đều hy vọng sẽ đạt được hạnh phúc, thế tử xinh đẹp và một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, tại sao lại trốn tránh ở một nơi âm lãnh hắc ám như vậy?

Nhất định là bởi vì hần bệnh.

Đúng vậy! Bằng không người bình thường nào lại đột nhiên trở nên khủng bố như vậy?

Na Lan cảm thấy hần thực đáng thương.

Bệnh của ngươi đã khỏi hần chưa?

Bệnh?

Buổi tối hôm đó như vậy..... Có lẽ là do sinh bệnh phải không? Nàng đoán hỏi.

Ừm! Bị ám toán, trúng độc.

Thì ra là thế. Na Lan nghĩ rằng, mình đã đoán đúng rồi.

Ngươi là ni cô? Tâm tình hần vui vẻ hỏi, hoàn toàn không biết tiểu ni cô trước mắt đưa lưng về phía hần trong lòng đang khởi tâm từ bi.

Đúng vậy! Nàng khách khí trả lời.

Đối mặt bệnh nhân vẫn không nên hung hăng.

Tại sao lại không quy y? Tay hần làm càn vuốt ve lên mái tóc dài bóng mượt phía sau lưng nàng, dưới ánh lửa bập bùng trong hang động, mái tóc giống như có một sức sống.

Hần để mặc những lọn tóc mềm mại mịn màng của nàng chảy theo từng ngón tay của hần. Vừa mới bước nàng tắm rửa xong, hiện tại toàn thân cao thấp của nàng đều tràn đầy mùi hương sạch sẽ thơm ngát tinh khiết.

Ừm! Hần thích nàng như vậy.

Hơn nữa ở trên người nàng hình như có loại hương khí vô hình, như là.....

Chanh?

Cái gì? Na Lan hỏi, đưa tay đoạt lấy những lọn tóc của mình từ trong tay hần

Tuy rằng hần là bệnh nhân, nhưng nàng vẫn không thích hần động thủ động cước .

Càng không xong là, chỉ cần hần vừa tới gần, nàng liền khẩn trương đến nỗi không thể suy nghĩ gì được.

Chẳng lẽ bệnh của hần cũng sẽ lây sao?

Trên người ngươi có vị chanh. Giống như sợ nàng không biết trên người chính mình có hương vị gì, hần lặp lại một lần nữa.

Ta dùng chanh hòa với nước tắm rửa a! Nghe người ta nói, tắm như vậy sẽ sạch sẽ, còn có mùi thơm. Mặt của nàng đỏ toàn bộ , tức giận nói.

Phải không? Đôi mắt đen sâu của hần lóe lên ánh sáng sùng nịch thương yêu.

“Ừm, như vậy cũng tốt, ta thích ngửi nữ nhân của ta thơm ngát như thế.”

Cái gì nữ nhân của ngươi? Nhưng ta là người xuất gia ! Nàng vừa nói, vừa thành tâm niệm tiếng Nam mô a di đà Phật.

Ngươi vẫn chưa quy y, cho nên không tính. Hần bá đạo, vươn tay vòng qua bên người nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, giống như đang ôm chú mèo ngoan sủng ái nhất của mình vậy.

Ta sẽ , ta vốn muốn quy y , nhưng là..... Đáng giận! Hần ôm nàng chặt như thế để làm gì, nếu sư phụ mà thấy sự tình như thế này, nhất định sẽ té xỉu .

Nhưng sao?

Nhưng là sư phụ đột nhiên bệnh tim tái phát, sau đó liền..... Nghĩ đến lúc đó, bản thân chưa kịp cứu sư phụ, Na Lan liền cảm thấy thật áy náy, nước mắt đương trường muốn rơi xuống .

Ta biết, không cần nói nữa. Hẳn nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng, dùng một loại giọng điệu thương tiếc lại yêu thương ngăn cản nàng nghĩ đến chuyện cũ thống khổ.

Đúng rồi, ta còn không biết người tên gọi là gì?

Ta gọi là Na Lan sư thái.

Người vẫn chưa quy y, không cho phép kêu sư thái. Hẳn bá đạo phủ nhận .

Là như thế này sao?

Người muốn xúc phạm Phật tổ sao?

Đương nhiên không thể như vậy, nhưng ta thật sự muốn quy y!

Chờ người thật sự quy y nói sau, hiện tại người chính là phạm nhân lục căn không tịnh, cho nên ta gọi người là Na Lan.

Ách! Na Lan sưng sốt một chút.

Từ nhỏ đến lớn nàng vẫn luôn đi theo bên người sư phụ, cũng vẫn chưa nghĩ đến mình chưa quy y thì sẽ không xem như người xuất gia, sư phụ lại cũng không nói gì, hơn nữa nàng cũng chỉ có tóc vẫn chưa xuống mà thôi, những chuyện khác hoàn toàn không khác gì người đã xuất gia a!

Ta gọi là Cốc Phi Ngọc, người có thể gọi ta Phi Ngọc.

Người..... Người cũng không nên như vậy..... Nàng giãy dụa muốn đẩy hắn ra.

Nhưng giãy dụa của nàng lại khiến cho hắn một trận bất mãn, hắn lại đem nàng kéo về trong ngực, dùng sức ôm chặt lấy nàng, Đã quên cảm giác chúng ta lúc trước thân mật sao?

Nghĩ đến khi đó, toàn thân Na Lan nhẹn không được phát run .

Phi Ngọc cũng cảm nhận được . Nàng sợ hãi cũng là tự nhiên , bởi vì nàng vốn chưa từng biết đến mùi đời, làm sao chịu được chà đạp thô bạo như vậy Tà Lang Quân – Chương 3.2

Edit: Quảng Hằng

Không phải sợ ta, khi đó là ta trúng độc , đành phải lấy người để giải độc.

Giải độc?

Đúng vậy, cho nên người không cần cảm thấy thẹn, người là một cô nương vĩ đại, đã cứu ta một mạng.

Phải không? Nàng không biết bản thân có phải nên cảm thấy vui vẻ hay không, chính mình cứu người khác một mạng?

Đúng vậy! Khi đó ta hoàn toàn là mất đi nhân tính, nếu làm đau người, ta cảm thấy thật có lỗi. Nói xong, hắn còn tràn ngập sám hối thở dài.

Nếu là như thế này..... Ta nghĩ..... Ta cũng không hẳn là trách người đâu..... Nàng lắp bắp nói xong, giống như rất muốn tức giận cắn người lại không thể cắn, nghĩ như vậy cắn lại không thể cắn, thống khổ thật sự là khó xử nàng.

Vốn muốn oán hận hắn tại sao có thể đối xử với nàng cảm thú như vậy, nhưng khi nghe hắn nói đó là vì trúng độc, mới có thể mất đi nhân tính, nói cách khác, đó hoàn toàn không phải ý mà hắn muốn, nàng còn có thể trách hắn sao?

Nói sau, nàng từ nhỏ đã được dạy dỗ lấy từ bi làm trọng, cho nên oán khí này cũng nên bỏ xuống cho xong.

Chỉ cần thí chủ có thể biết sai, có thể sửa, Na Lan đương nhiên cũng sẽ không truy cứu .

Người thật sự là một Oa nhi thiện lương. Nói xong, hắn ở trên cổ của nàng hạ xuống một nụ hôn.

Nàng lập tức đẩy hắn ra, Lần trước là vì thí chủ trúng độc, lấy ta giải độc là chuyện không thể trách thí chủ, nhưng hiện tại đã khác, thí chủ xin tự trọng.

Thí chủ thí chủ, không cần kêu như vậy được không, ta nói rồi gọi ta Phi Ngọc.

Nhưng là.....

Người quên người vẫn chưa quy y a! Cho nên không phải người xuất gia. Hắn có chút tức giận nói.

Tại sao tiểu cô nương này lại giống như lão hòa thượng, cứ mãi thuyết giáo, chán chết được.

Phi..... Ngọc. Nàng có chút không quen gọi một tiếng, sau đó vô cùng nghiêm túc nói với hắn Người đã có cơ hội trọng sinh, nên hảo hảo làm người, không cần tiếp tục sát hại sinh linh, ta hy vọng người có thể đáp ứng ta, sáng sớm ngày mai, sau khi chúng ta mỗi người đi một ngả, người bước trên cầu độc mộc của người, ta đi Dương quan đạo của ta, tốt nhất nên tốt thoát ẩn giang hồ, ta đi đến nhà của ta của ta ở hiện Ân Tự, như vậy người đã hiểu chưa?

Hắn khẽ gật đầu.

Không cần để ý tới hôm đó giữa chúng ta đã phát sinh chuyện gì, dù sao ta cũng đã phó thác thân thể này để phổ độ chúng sinh, dùng phương pháp như thế nào đều không sao cả, chỉ cần là cứu người, tin tưởng Phật tổ cũng không để ý, cho nên người cũng không cần để ở trong lòng. Những lời này tựa hồ cũng đang tự trấn an lương tâm của chính mình.

Tốt lắm. Phi Ngọc lại gật đầu một cái.

Na Lan thật cao hứng đối phương thực sự là một người hiểu biết lí lẽ.

Ta có chút mệt mỏi, ta có thể trước nghỉ ngơi không? Nàng thấy trước mắt nam nhân này mặc dù có chút thích thú dán sát vào người nàng không muốn rời xa, nhưng vốn tin tưởng mình đã nói rõ ràng thông suốt với hắn, hắn là sẽ không sẽ có vấn đề.

Tốt! Ngủ sớm dậy sớm, thân thể tốt.

Hắn phát tay một cái, liền dập tắt đồng lửa trước mắt, Na Lan nhìn, thiếu chút nữa muốn vỗ tay hô to thật là lợi hại, nhưng vẫn kiềm chế lại.

Sư phụ nói nữ hài tử gia vẫn nên trầm tĩnh nhu thuận thì tốt hơn.

Vậy, ngủ ngon. nàng tao nhã hướng hắn gật gật đầu, sau đó tìm cái góc nằm xuống.

Tuy rằng nàng vẫn là có chút lo lắng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hiền hòa biết điều của hắn, hắn là không có vấn đề.

Khi nàng vừa chìm đắm trong giấc mộng, nhưng trong mơ lại cảm thấy ngủ không được an ổn, bởi vì nàng tựa hồ lại nghe đến tiếng hít thở nặng nề lúc trước.

Đôi mắt của Phi Ngọc đỏ ửng nhìn nàng chằm chằm, giống như là là một thực vật đẹp nhất vậy.

Nàng mở to mắt, phát hiện hết thấy đã không còn kịp rồi, nàng lại bị hắn đặt ở dưới thân.

Không..... Người!

Trời ạ! Chuyện xưa tại sao lại tái diễn một lần nữa!

Người thật sự là rất đáng yêu, lại có thể tin tưởng lời hứa của một người nam nhân, hơn nữa ta còn là một tên ác bá giết người không chớp mắt. Miệng hắn bất giác nhếch lên nụ cười như ác ma.

Người muốn làm cái gì? Hai tay nàng lại bị hắn bắt lấy đặt ở trên đỉnh đầu, không thể động đậy.

Không nên hỏi ta, ta cũng không biết, chỉ biết khi ta lại nhìn thấy người, ta liền cảm giác được dục hỏa trong cơ thể ta gần như muốn đốt cháy ta thành than. Hắn thì thảo nói, bàn tay to chậm rãi thay nàng cởi bỏ trang phục ni cô màu xám.

Có phải phát sốt hay không? Trái tim của nàng đập thật nhanh, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ hắn lên, Có đôi khi ta phát sốt cũng sẽ như vậy.

Ngủ ngốc!

Hắn đột nhiên gầm nhẹ, hai nàng sợ tới mức sắc mặt lại trắng xanh một ít.

Đã nói là dục hỏa, làm sao sẽ là phát sốt!

Nhưng là người không thể tiếp tục đối với ta như vậy, phương pháp giải độc của người..... Rất thô lỗ.....

Trời ạ! Nàng rốt cuộc đang nói cái gì vậy!

Hắn cười nhẹ lên, cười đến nàng lại tâm hoảng ý loạn, nàng nghĩ rằng, hắn cười rõ lên thực sự rất đẹp, rất dễ gần, không giống bình thường thời điểm mặt không chút thay đổi, lạnh như băng làm cho người ta khó có thể tới gần.

Ta cam đoan lần này ta sẽ nhẹ nhàng.

Ánh mắt của nàng đột nhiên tròn to, Không được! Vốn không nên xảy ra, khi đó người mất đi lý trí, ta có thể tha thứ người, nhưng nếu hiện tại người còn không biết hối cải, ta.....

Người muốn như thế nào?

Hắn giống như uy hiếp, hoặc giống như đang đùa giỡn, tới gần nàng, hơi thở lửa nóng của nam nhân độc đáo như vậy làm nàng không khỏi run mình một cái.

Ta..... Ta.....

[Người muốn dùng nắm đấm nhỏ này để đánh ta? Hắn còn khiêu khích nắm tay nàng lên hướng hắn ngược nhẹ nhàng gõ một cái, khinh thường bỏ qua khí lực nữ nhân của nàng.

Hay là muốn cắn ta?

Hắn cười nhạo làm cho người ta rất giận.

Ta đã nghĩ đến người là người tốt.

Hắn phá lên cười, cường lực chấn động từ trong ngực hắn rơi vào tay của nàng, nàng cảm thấy vừa xấu hổ, vừa phẫn nộ.

Ta thật sự là người tốt! Nhưng là ta chỉ tốt với người mà ta thích, những người khác không xứng. Hắn nói chuyện giọng điệu kiêu ngạo ương ngạnh vô cùng, thần thái khát máu làm người ta cảm giác hắn giống như ác quỷ.

Người tốt nhất buông ta ra nhanh lên, người phải biết rằng, ta là một người xuất gia, nếu người bất kính với một người xuất gia, chính là bất kính với Phật tổ.

Trả lời của nàng, là tiếng cười lớn hơn nữa.

Cười..... Cười cái gì mà cười à?

Thực bất hạnh, bản nhân đối Phật tổ tuyệt không nhận thức, cũng không muốn nhận thức, bởi vì ta là ác quỷ, là ác quỷ tà ác nhất, ngay cả Phật tổ cũng không cứu vớt được linh hồn sa đọa của ta, mà người..... Hắn thô bạo xé rách bộ quần áo đơn bạc trên người nàng Chỉ xứng làm công cụ cho ta giải độc. Tà Lang Quân – Chương 3.3 (18+)

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Đừng! Đừng tay! Nàng thét chói tai, muốn ngăn cản hắn tiếp tục phá hư quần áo trên người nàng, nhưng nàng càng thét chói tai, dường như hắn càng xé càng vui vẻ.

Cứu người phải cứu đến cùng, tiểu sư phụ đáng yêu của ta, ta đang chờ người cứu ta.

Đừng!

Như là trước mắt giãy dụa chính là một tiểu cô nương không nghe lời vậy, Phi Ngọc biểu hiện vẻ mặt vô cùng hiểu biết bao dung.

Na Lan cố gắng bảo vệ bộ ngực chính mình, chết cũng không làm cho hấn đụng đến hoặc là hôn đến, sợ nếu một khi bị hấn đụng tới, tự chủ của bản thân sẽ hóa thành hư ảo.

Giống như lần trước vậy, đến cuối cùng, biến thành một người mà ngay cả bản thân cũng không thể tin được.

Phi Ngọc nhìn thấy nữ nhân dưới thân kiên trì bảo vệ nửa người trên của mình như vậy, vì thế hấn quyết định dời đi mục tiêu tác chiến.

Na Lan đột nhiên cảm giác được có cái gì đó đang ở giữa hai chân không an phận vuốt ve, nàng cúi đầu vừa thấy, phát hiện là bàn tay to của hấn.

Đừng.....

Đáng tiếc không còn kịp rồi, hai chân của nàng đã bị hấn dùng lực bắt lấy, vật duy nhất che đậy cũng bị hấn vô tình kéo xuống dưới.

Đầu của hấn gục vào giữa hai chân đang giãy dụa của cô gái trong lúc đó, giống như dâm thú đang đói khát bữa bãi liếm lộng .

Đừng..... A..... Na Lan có thể thực rõ ràng cảm nhận được đầu lưỡi nóng bỏng của hấn ngay giữa hai chân của nàng, ý thức của nàng lại rời khỏi nàng lần nữa.

Tại sao lại có nam nhân tà ác như vậy? Bá đạo ương ngạnh như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó..... Nhưng, tại sao nàng lại cảm thấy thân thể giống như bị lửa thiêu đốt, không ngừng muốn thét chói tai?

A..... Nàng muốn né tránh đầu lưỡi tà ác của hấn, nhưng vô luận thân thể nàng có xoay vờ né tránh đến đâu cũng không thể trốn tránh được đầu lưỡi của hấn, tràn ngập tính xâm lược khiêu khích.

Yêu dịch trong suốt giống như dục vọng không thể khống chế, chậm rãi từ trong cơ thể của nàng chảy ra, mà nam nhân đang mút liếm lại giống như đang nhấm nháp mỹ vị mật nước ngon lành nhất, không ngừng lại động tác.

A..... Người..... Đừng làm như vậy..... Ta..... Có lẽ là khoái cảm mãnh liệt dồn dập dâng trào mang đến sướng khoái vô hạn làm cho cái miệng nhỏ đáng yêu của nàng lại phát ra rên rỉ ngọt ngào bất đắc dĩ.

Phi Ngọc đơn giản đem hai chân của nàng đặt ở trên vai, để cho chính mình có thể càng thêm xâm nhập thăm dò hoa viên của cô gái e lệ.

Hấn không ngừng mút lấy hoa hạch non nớt, hấn muốn là mật hoa động tình của nàng.

Lần này hấn sẽ không thô bạo đoạt lấy nàng, hấn muốn cho nàng thưởng thức được cảm giác cá nước thân mật đẹp nhất của nam nữ trong lúc đó, để cho nàng cảm nhận được hạnh phúc của nữ nhân, để cho nàng biết nữ nhân là không thể không có nam nhân yêu thương , cho dù là tiếng thở dốc mị hoặc không ngừng truyền đến, giống như ma chú mê người nhất, không ngừng kêu gọi hấn nhanh chóng giữ lấy nữ nhân đáng yêu trước mắt này.

Nhưng hấn cũng có nam tính tự tôn, hấn muốn chinh phục nàng.

Lửa nóng kiên đỉnh đã muốn tràn ngập dục vọng tà ác, bởi vì áp lực, làm cho toàn thân hấn ướt đầm mồ hôi, trên khuôn mặt tuần mỹ bị bao phủ bởi dấu vết của tình dục.

Bàn tay vốn dĩ luôn chống đỡ lấy đầu của hấn, không biết khi nào đã chuyển sang vuốt ve , hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng toàn bộ , tiếng thở dốc ngọt ngào không ngừng từ trong hơi thở phát ra.

Cảm nhận được nàng nâng thắt lưng lên đưa về hướng hấn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đầy khoái cảm, cả người giống như một búp bê vải xụi lơ ở trước mặt hấn.

Phi Ngọc ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ vẻ một nụ cười dụ hoặc, Đã không chờ được sao?

Nàng giống như một tiểu động vật đang gặp nguy, toàn thân vô lực, chỉ có thể giương đôi mắt không chịu thua nhìn chăm chú vào hấn.

Phi Ngọc tuyệt không để ý ánh nhìn chăm chăm của nàng, tiếp tục tấn công.

Hắn đem cái yếm xộc xệch của nàng quăng sang một bên, bộ ngực sữa khéo léo trắng như tuyết lập tức xuất hiện lồ lộ ở trước mặt hắn.

Da thịt trắng như tuyết lúc này đã nhiễm hẳn một lớp màu đỏ ửng có thể là do đã đến cao trào lần thứ nhất, tiểu nụ hoa vốn dĩ nên đứng thẳng nay vì xấu hổ mà e thẹn run run.

Hắn vươn ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích , muốn trêu chọc nụ hoa nhỏ đang thẹn thùng.

Không nên đụng. Điểm nhỏ đã muốn thực miễn cảm bị hắn vừa chạm vào như vậy, lại nhanh chóng thức tỉnh .

Mẫn cảm như vậy.....

không được nói bậy.

Hắn hiềm khi phản bác lại những lời nói làm Na Lan xấu hổ, nhưng không có nghĩa là sẽ bỏ qua nàng.

Hắn tà ác cúi đầu, liếm mút điểm nhỏ xấu hổ kia, tham lam mút , giống như tiểu nam hài đã khát từ rất lâu, muốn đoạt lấy tất cả mọi thứ trên người tiểu nữ nhân này.

Đột nhiên, hắn cảm giác được một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy hắn, hắn có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn tiểu nữ nhân vốn dĩ luôn luôn kháng cự.

Chỉ thấy dung nhan đáng yêu của nàng bởi vì mê muội mà đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp lung linh mờ ảo mê ly lóe ra ánh sáng ấm áp, nàng kéo hắn đối diện với chính mình, thở dồn dập nói: Yêu ta.

Hắn giống như đã trúng ma chú, thuận theo yêu cầu của nàng.

Khi hắn đem dục vọng chính mình xâm nhập vào bên trong hoa kính non nớt của nàng, cảm giác ấm áp cùng ướt át nhanh chóng vây quanh hắn.

Na Lan ôm chặt lấy cổ hắn, cái miệng nhỏ chọc người triu mến thổ lộ ra một tiếng rên rỉ đáng yêu, làm cho hắn càng thêm hưng phấn trầm hạ thất lưng, đem vật cứng nóng ấy xâm nhập càng sâu hơn bên trong

Hắn giống như đã thú vong tình truy tìm cảm quan kích thích thuần túy nhất, vật cứng nóng của hắn không ngừng đâm sâu mạnh mẽ vào bên trong hoa kính chật hẹp của nàng, ma sát nộn thịt không ngừng run rẩy, cuồng dã giữ lấy thân mình tuyệt vời của nàng.

A..... Chậm một chút..... Ừm.....

Không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, nàng cho phép một người nam nhân ở trên thân thể của chính mình kiêu ngạo xâm phạm như vậy, nhưng tại sao nàng lại không có chút cảm giác chán ghét?

Chẳng lẽ là bởi vì nàng đã bị ô nhiễm , mới có ý tưởng dâm đăng như vậy? Hay là bởi vì nàng có thể cảm nhận được khát vọng của nam nhân trên người nàng muốn làm gì thì làm?

Không chỉ là thân thể, nàng phẳng phất có thể hiểu được hắn muốn là..... Yêu.

Hắn muốn nàng cho hắn khát vọng yêu, đơn thuần yêu, toàn tâm toàn ý nhận tình yêu của hắn, không nhất định là nam nữ yêu, chính là tình yêu thực đơn thuần.

Nàng làm sao có thể cự tuyệt cặp kia ra vẻ lạnh lùng lại khó nén khát vọng ánh mắt?

Cho nên nàng đầu hàng .

4. Chương 4

Tà Lang Quân – Chương 4.1

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Đệ tứ chương

Na Lan gắt gao ôm lấy Phi Ngọc, để cho bản thân hòa tan cùng với hân phiêu du nơi nguồn ân bể ái, ít nhất trong nháy mắt này, nàng không thể cự tuyệt khát vọng của hân.

a..... Na Lan vô lực thừa nhận, trên làn da mềm mại mịn màng non tơ của nàng đã nhiễm một màu đỏ ửng, ngực sữa bởi vì thân thể lay động mà trở nên thực mê người.

Hai người đang quấn quýt lấy nhau, cùng nhau hòa mình trong bản nhạc điệu muôn thuở của tình yêu,

Khi nàng phát hiện sự ôn nhu vốn có của đối phương trong cuộc tấn công đâm sâu vào bên trong nàng cải biến, tốc độ luật động càng lúc càng rất nhanh làm cho nàng gần như không thể thở nổi, chỉ có thể liều mình cầm lấy bờ vai của hân, đóng đưa thân mình hòa theo nhịp điệu kia của hân càng lúc càng cuồng dã tiến lên.

Phi Ngọc..... Phi Ngọc..... A.....

Khi cao trào lại tiến đến, thân mình Na Lan bởi vì sướng khoái cuồng dại ập đến bùng nổ trong nháy mắt, nhin không được run run, Phi Ngọc cũng đồng thời đạt tới đỉnh khoái cảm, cảm giác một bộ phận nào đó của chính mình hòa tan vào cơ thể của nàng....

Không chỉ là mằm mọng chính mình, phảng phất còn có một cái gì đó mà hân không biết chảy vào trong thân thể đối phương, dung hợp lẫn nhau cùng một chỗ, không thể chia lìa.

Loại cảm giác này thật thần kỳ, lại làm hân có loại an tâm trước nay chưa từng có.

Hân cảm thấy mỹ mãn, nằm trên chiếc giường lạnh như băng cũng không còn lạnh như băng như dĩ vãng nữa.

Thì ra hân không có đoán sai, thân thể hân chỉ đối với nàng có phản ứng mà thôi.

Ngay tại phía sau, hân phát hiện tiểu nữ nhân bên người tựa hồ rục rịch, vừa thấy Na Lan muốn trộm đi, hân lập tức đem nàng ôm trở về, Đi nơi nào?

Ta không muốn ngủ với ngươi..... Nàng ghen ngào nói nhỏ, một bộ dáng muốn khóc lại không muốn khóc ở trước mặt hân.

Người ta lại cũng không nói sẽ giúp hân giải độc gì, hân cứ nhiên lại tự chủ trương động thủ, một chút cũng không tôn trọng người khác. Ở trong lòng Na Lan đầy ủy khuất oán giận.

Nghĩ đến chính mình vừa mới lại khổng chế không được, biến thành một người khác chính mình không biết chính mình, còn kêu dâm đảng như vậy.....

Trời ạ! Sự phụ, thỉnh tha thứ cho Na Lan, Na Lan sẽ niệm một nghìn lần đại bi chú tĩnh lại.

Hân trừng mắt bộ dáng quật cường của nàng, thật sự là không rõ nàng tại sao lại không chịu thỏa hiệp một chút nhỉ?

Ngươi không phải cũng thực thoải mái sao?

Ngươi là ác ma!

Nhìn thấy nàng vừa giận lại vừa sợ đến phát run, Phi Ngọc cảm thấy phần nộ trước nay chưa có, hân đưa tay khẽ kéo tóc của nàng, không có lỏng đau nàng, nhưng là ý tứ hiếp bức hàm xúc thập phần rõ ràng, Cho dù ta là ác ma thì như thế nào? Là do ngươi không may mắn, ta trúng độc di chứng, nhưng lại đối với thân thể ngươi có phản ứng.

Không có khả năng..... Không thể..... Nàng rốt cục khóc, không thể tin được chuyện này là thật.

Ngươi không có con đường nào để lựa chọn.

Không cần! Nàng dùng sức đẩy hân ra, cố gắng sửa sang quần áo không chỉnh tề trên người, trong lòng thầm muốn chạy nhanh về cửa sơn động, tuy rằng căn bản không biết mình ở nơi nào, và làm sao để có thể

chạy thoát, nhưng thực sự nàng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn chạy trốn thật xa khỏi tên ác ma đáng sợ này.

Nhưng là chân của nàng ngay cả cơ hội chạm đến bùn đất bên ngoài đều không có, cả người đã muốn bay lên không.

A!

Hắn từ ở phía sau đem nàng ôm lấy, một đôi cánh tay cứng như sắt thép giống như ôm lấy đứa bé bướng bỉnh không ngoan, chỉ đơn giản đem nàng ôm chặt vào lòng.

Buông ra! Buông ra!

Thả người? Ta muốn là cái nam nhân cần, làm sao bây giờ?

Ta không muốn làm công cụ tiết dục của người.

Thực xin lỗi, ta cũng không muốn như thế, nhưng trong khoảng thời gian ta chưa tìm được giải được này, đành phải miễn cưỡng người .

Hắn đem nàng ôm trở lại bên giường, dùng cái đệm bông đơn giản trải thành giường, nàng muốn giãy dụa đứng dậy, lại bị hắn dùng thân thể ngăn chặn, sau đó đầu của nàng cũng bị hắn đè lại, động cũng không động dậy được.

Ngoan ngoãn ngủ đi, buổi sáng ngày mai mới có tinh thần.

Nàng thật sự không dám hỏi hắn có tinh thần để làm gì, nhưng mà hiện tại nàng ngoài ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tựa hồ cũng không có biện pháp nào khác.

Nước mắt thương tâm yên lặng tuôn xuống như mưa, nàng tiếp tục kháng cự có tác dụng gì? Nàng đã không còn có gì có thể mất đi, tiếp tục xấu xa thêm nữa cũng chính là như vậy .

Nàng còn có nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, không thể dễ dàng nói muốn hy sinh sinh mệnh là được, huống hồ sư phụ đã nói qua, không thể tự sát, đó là chuyện thiên địa không tha.

Cho nên nếu ngay cả tử vong còn không sợ , nàng còn có cái gì phải sợ ?

Ác ma phải không?

Hắn có thể giữ lấy thân thể của nàng, nhưng tuyệt đối không hề chạm được linh hồn của nàng.

Chờ nàng ngủ no rồi, nàng nhất định phải siêu độ linh hồn đang sa đọa này.

Phi Ngọc vất vả bắt vài con thỏ hoang muốn cho Na Lan ăn ngon, nhưng lập tức lại phát hiện, nàng ăn chay.

Nhớ tới thân thể nàng đơn bạc như vậy, mặt Phi Ngọc nhăn càng nhanh, hắn từ trong đầu hy vọng nàng có thể mập mạp tròn trịa, như vậy mới khỏe mạnh.

Giới cấm kị đệ nhất nàng đều đã muốn phá giới , tiếp tục phá thêm một giới nữa chắc cũng không sao, hơn nữa nàng vẫn chưa quy y, căn bản là không xem như xuất gia.

Hơn nữa, hắn cũng không khả năng làm cho nàng xuất gia .

Bởi vì hắn cần nàng.

Những ý niệm này bất chợt xuất hiện trong đầu, làm hắn kinh hoàng, nhưng là lập tức bị hắn xua đi, hắn nói cho chính mình, hắn chính là cần thân thể của nàng, thẳng đến tìm được giải được mới thôi.

Nghĩ đến một lát nữa muốn nàng ăn mấy con thỏ này, nàng có thể vừa tức vù vù mắng hắn tàn nhẫn, nói hắn là ác ma hay không?

Phi Ngọc nhin không được cười khổ.

Ác ma sao?

Có lẽ hắn đã sớm đã như thế rồi.

Hắn cúi đầu nhìn hình xăm trải dài trên khắp cánh tay phải của mình, đây là dấu vết tội ác mà cả đời hắn cũng không cách nào xóa được!

Trở lại căn nhà chính mình, hắn dừng lại bước chân, trừng mắt nhìn cô nương nhỏ bé đang cố gắng di chuyển tất cả đồ vật bên trong nhà hắn ra ngoài.

Muốn trộm đồ thì cũng nên tham lam một chút, người nên trộm châu báu hoặc là vàng bạc . Miệng hắn bất giác nở nụ cười, hoàn toàn không để tâm đến nàng muốn đem nhà của hắn dời hết ra ngoài.

Na Lan vừa nghe đến thanh âm của hắn, lập tức đứng lên xoay người lại đối diện với hắn, trên mặt đỏ ửng Ta là muốn nói người một mình ở tại địa phương lạnh lẽo đã thấy không khỏe mạnh , cư nhiên còn ở trong sơn động vừa loạn vừa bẩn..... Tà Lang Quân – Chương 4.2

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Đệ tứ chương

Lời cuối của nàng biến mất ở trong gió, chỉ sợ hắn nghe xong sẽ không vui.

Cho nên?

Thấy hắn vẫn là vẻ mặt mỉm cười, hắn là không có tức giận chứ?

Cho nên ta nghĩ, nếu ta muốn ở cùng người một thời gian, sẽ bảo trì hoàn cảnh bên người sạch sẽ chỉnh tề, sau đó ta liền.....

Giống như chú mèo con thích sạch sẽ, nên tìm mấy con chuột bảo nó dọn nhà đi hết? Hắn thay nàng đem câu cho hết lời.

Ta sẽ sửa sang lại tốt.

Hắn một bên xử lý con thỏ, vừa nói nói: Nam nhân đều không thích sạch sẽ , đây là thiên tính.

Ai nói ?

đây là mệnh định.

Ai nói ?

Bằng không tại sao nam nhân lại luôn không thể thiếu nữ nhân?

Ách! Nàng ngẫm lại, dường như cũng có đạo lý.

Đi sửa sang lại cho tốt đi! Đây là chuyện người phải làm .

Na Lan đứng ở tại chỗ, trong lòng cũng rất muốn hỏi hắn nói những lời này ý tứ là cái gì? Ý tứ là nói hắn là nam nhân của nàng, cho nên nàng phải thay hắn quét tước trong nhà sao?

Nhưng mà nàng cũng không có gan hỏi.

Na Lan cố gắng đem bên trong đều quét tước thu dọn sạch sẽ, chuẩn bị đem một ngăn tủ nhỏ cất vào, nhưng thật nặng.....

Đột nhiên một bàn to đơn giản liền đem cái ngăn tủ kia nâng lên dễ dàng, Na Lan ngẩng đầu nhìn người vừa mới ra tay giúp, chỉ thấy hắn nhìn nàng hỏi: Muốn để ở nơi nào?

Ách! Đặt ở bên này là được rồi.

Hắn nắm tay nàng cùng với ngăn tủ để ngay vị trí nàng vừa chỉ, hắn nhưng không buông tay nàng ra, ngược lại nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhỏ bé kia có chút thô ráp.

Người vẫn luôn chăm chỉ như vậy sao?

Sư phụ nói, thân là một nữ nhân, nên chăm chỉ lo lắng chuyện trong nhà, cố gắng không lười biếng, nghe lời, tôn kính người lớn tuổi, như thế mới được người yêu mến. Nàng phải thực cố gắng, thực cố gắng, mới có thể làm cho chính mình không cần run run.

Nàng thật muốn bảo hấn đừng nhìn nàng như thế, nhưng đôi mắt đen sâu thẳm với những tia sang lấp lánh như những ánh sao nhỏ vẫn đang nhìn nàng chăm chú.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng ngấm đến cánh tay phải của hấn tựa hồ dấu vết có màu đỏ, Người bị thương sao?

Chờ.....

Không kịp ngăn trở, Na Lan đã xốc ống tay áo hấn lên, lộ ra nhất hơn phân nửa hình xăm màu đỏ, nhìn đến gương mặt nửa người nửa quỷ của hình xăm la sát đỏ tẫm đang lờm nàng, màu sắc rực rỡ trên hình xăm giống như máu tươi chảy tràn khắp khuôn mặt quỷ dữ, và phía trên đó là những vết thương to nhỏ, chẳng chịt những vết sẹo to nhỏ không đồng nhất, miệng vết thương hư thối lở loét, nàng cảm thấy một trận ghê tởm.

Nàng đẩy hấn ra, vọt ra bên ngoài nôn mửa liên tục.

Rất ghê tởm phải không?

Na Lan ngậy ngấn cả người, cảm giác không khí phía sau hoàn toàn ngưng kết, toàn bộ những cơn gió lạnh giống như quanh quẩn ngưng tụ lại đầu đây, không khí âm trầm ngọt ngào yên lặng như bình yên trước cơn giông bão sắp đến, làm người ta không thể hô hấp.

Người.....

Cả người nàng bị dùng sức kéo mạnh đến, hai tay Phi Ngọc phần nộ nắm bắt bả vai của nàng, giống như là muốn đem nàng bóp nát ra, Người hiện tại thấy được rồi, sợ sao?

Thả..... Thả ta ra..... Nàng sợ hãi muốn đẩy hấn ra, ánh mắt vẫn tránh né không nhìn đến cánh tay đầy màu sắc xanh đỏ kia, hấn vừa động, hình xăm kia lập tức sống động như ác quỷ sắp tỉnh dậy muốn xông ra cắn người, thật đáng sợ.

Sợ hãi cùng kháng cự của nàng chọc giận hấn, vốn tưởng rằng nàng ít nhất cùng những người khác không giống nhau, thật không ngờ hấn vẫn là sai lầm rồi.

Tại sao ta lại nghĩ đến người sẽ ngoại lệ? Là bởi vì đôi mắt trong suốt ngây thơ của người mê hoặc sao? Hay là nghĩ bởi vì người mặc quần áo của người xuất gia, nên nghĩ người cũng sẽ từ bi? Hay trong tiềm thức của ta hy vọng có thể được một người nào đó cứu vớt, mới có thể cảm thấy người là đặc biệt ?

Đột nhiên, hấn dùng lực đẩy nàng ra, cả người nàng ngã ngổ trên mặt đất nhưng không nhìn hấn, cho nên không hề nhìn thấy vẻ phần nộ trên mặt hấn, cùng nhấn nại cô tịch cùng đau thương trong mắt hấn.

Như thế nào, không muốn nhìn ta? Hấn bấu chặt lấy nàng, không cho nàng có cơ hội giãy dụa, Người nói chuyện! Nói chuyện đi!

không..... Không nên đụng ta..... Nàng giống như con mèo nhỏ phát cuồng cố gắng chống đẩy hấn, không thể chịu đựng được hấn đối diện đến mình.

Người không muốn ta chạm vào người? Ta càng muốn chạm vào!

Đừng!

Nàng giống như một con búp bê, bị hấn bế lên đặt ở trên cây, làm sao cũng không giãy được.

Đôi môi của hấn rất nhanh che nàng lại, một tay gần như thô bạo ở trên thân thể của nàng sờ loạn, bấu đau nàng, nàng biết hấn là cố ý muốn nàng đau .

Phi Ngọc, người làm đau ta .

Ta muốn làm đau người.

Người hãy nghe ta nói, ta sẽ không ghét bỏ người..... Nàng còn chưa nói xong, liền cảm thấy hai má bị người nào đó quàng một cái tất.

Lập tức lỗ tai của nàng lung bùng một trận, cái gì cũng nghe không thấy.

Mọi người toàn thể gian này đều ghét bỏ ta, ta cũng không để ý, nhưng người thì không thể. Hắn nghiêm khắc gầm nhẹ, vẻ mặt phần nộ như là đã mất đi lý trí.

Na Lan thương tâm khóc lớn lên, Người đánh ta!

Nhìn thấy nước mắt của nàng, hắn giống như vừa bị người tạt một chậu nước lạnh, từ trong cơn giận dữ hoang đường bình tĩnh lại, hắn đột nhiên buông ra tay nàng, lão đảo lui về phía sau vài bước.

Ta.....

Chưa từng có ai đánh ta, người lại động thủ đánh ta, ta chán ghét người! Nàng giống như tiểu oa nhi bị bắt nạt, khóc xoay người chạy đi.

Phi Ngọc vươn tay muốn giữ chặt nàng, nhưng nhìn đến tay phải của mình, cảm giác được lòng bàn tay còn tê dại.

Hắn đánh lần này chỉ sợ là rất đau. Tà Lang Quân – Chương 4.3

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Chương 4.3

Đáng chết! Hắn thống khổ nắm chặt nắm tay, thống hận chính mình tại sao lại làm ra loại chuyện để cho bản thân đau lòng và hối hận này.

Càng thêm làm hắn khiếp sợ là, hắn đã yêu thương nàng!

Nhưng hắn làm sao xứng đôi với nàng!

Làm sao xứng!

Nàng đã nhìn thấy bộ mặt thật xấu xí ghê tởm của hắn, và còn nhìn thấy vẻ mặt mất đi lý trí của mình, như vậy nàng làm sao còn dám thương hắn!

Hắn vô lực ngồi xổm trên mặt đất, đầu gục xuống giống như tướng quân bại trận mất hết hy vọng, chỉ thấy mắt đất trước mắt hắn từng giọt, từng giọt nước mưa rơi xuống, sau đó hóa thành vô hạn nước mắt hối hận không nguôi.

Na Lan! Hắn giống như một con dã thú thống khổ ngửa mặt nhìn trời hét thật to, nhưng là trả lời hắn, lại là tiếng gió càng thêm thê lương.

Hắn đã mất đi nàng.

Khi Phi Ngọc nghe được thanh âm nho nhỏ, cũng không có mở to mắt, hắn nghĩ, có lẽ là một động vật nhỏ gì đó!

Tuyệt đối sẽ không là nữ nhân mà hắn muốn kia, nàng hiện tại nhất định không biết chạy trốn đến nơi nào rồi.

Trốn! Đã trốn rồi!

Dù sao hắn trước nay vẫn luôn sống một mình mà, không có gì phải sợ hãi.

Phi Ngọc lẳng lẳng nằm ở trên giường lạnh như băng, gương mặt hắn nằm giống như là một người đang chờ chết.

Cả ngày nay hắn vẫn không có di động.

Ngay tại phía sau, ánh mắt La sát ở cánh tay phải cứ nhiên chậm rãi chảy ra huyết lệ, vẻ mặt đau thương như là một đầu dã thú bị thương, sau khi trải qua một phen đả kích, không phải càng thêm kiên cường, thì chính là từ nay về sau rơi xuống trong thế giới tà ác hắc ám.

Na Lan! Vốn tưởng rằng ngươi có thể cứu ta . Phi Ngọc chưa sót thở dài .

Khi hần tuyệt vọng, lại nghe được tiếng bước chân quen thuộc.

Đây là.....

Hần đột nhiên mở to mắt, phát hiện Na Lan đang ôm một đồng đực thảo lớn, ngồi ở phía trước đồng lửa, chuyên tâm giã thuốc.

Ngươi không đi? Nội tâm hần quá độ áp lực không thể tin được mừng như điên, cho nên giọng điệu khi xuất khẩu liền biến thành chất vấn có chút không được tự nhiên.

Tại sao ta lại phải đi? Nàng đầu cũng không quay lại nói.

Nhưng không phải ngươi chán ghét ta sao?

Na Lan quay đầu lại, đôi mắt ngập nước , trên mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ đáng thương vô cùng, Bụng của ta không thoải mái.

Cái gì? Hần sửng sốt một chút.

Bụng ta vừa rồi không thoải mái, ghê tởm muốn phun, kết quả ngươi vẫn lắc ta, hại ta đau muốn chết được.

Nhưng ngươi không phải bảo ta không nên đụng ngươi?

Đúng vậy! Ta sắp ói ra, ngươi còn vẫn lắc.

Nhưng tại sao ngươi lại không nói?

Ngươi không cho cơ hội để ta nói a! Hơn nữa nếu ta nói , làm sao biết ngươi cần ta như vậy?

Phi Ngọc vừa nghe, khuôn mặt tuần tú không khỏi đỏ lên.

Nhưng mà ta thực tức giận, chưa từng có ai đánh ta, huống chi ngươi là đại nam nhân, lại có thể đánh ta, tiểu nữ nhân tay không tác sát này, ta rất giận.

Ta..... Ta là nhất thời không khống chế được.

Ngươi tốt nhất nên hứa với ta phải sửa đổi, bằng không về sau nếu ta làm bù nhìn cho ngươi vừa đập vừa đánh, ngươi nghĩ rằng ta có mấy cái mạng có thể chống đỡ được?

Ta hứa, về sau ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không đánh ngươi ! Hần giống như một tiểu hài tử nhấc tay thề.

Thật vậy chẳng? Cả người Na Lan đứng ở trước mặt hần.

Phi Ngọc không có chuẩn bị tâm lý, bị nàng làm cho kinh hoàng, Mặt ngươi.....

Mặt nàng bị đánh sưng phù giống như mặt rùa, thoạt nhìn dường như rất đau.

Thật sự không đánh ta nữa. Nàng vươn ngón trỏ, thập phần nghiêm túc lắc lắc, giống như lão nhân nghiêm túc nói, Thiếu chút nữa đã bị ngươi hủy dung .

Nhìn thấy nàng đứng ở trước mặt mình tự nhiên nói chuyện như vậy, tuy rằng là thở phì phì giận dữ, nhưng Phi Ngọc lại cảm thấy trên mặt một bên sưng to như mai rùa, tiểu nữ nhân này là nữ nhân xinh đẹp nhất khắp thiên hạ.

Nàng không có đi, không có giống như những người khác nhìn thấy cánh tay xấu xí kinh tởm của hần vội vã chạy mất mạng.

Nàng cũng không giận hần.

Phi Ngọc cảm giác được những bức tường thành phòng ngự mình đã cố tình xây cất bao lâu nay trong lòng nay đã dần dần sụp đổ.....

Na Lan lại tiếp tục trở lại đồng lửa cố gắng phân được thảo, sau đó đem thuốc đã nghiền nát đặt trên một mảnh vải sạch sẽ, cuối cùng đi đến bên cạnh hắn nói: Đưa tay phải cho ta.

Hắn nâng cánh tay phải lên, hoang mang hỏi: Người không sợ sao?

Sợ a!

Vậy người đang làm cái gì?

Ta sợ miệng vết thương này nếu xử lý không tốt, tay phải của người chắc chắn sẽ bị phế đi, đương nhiên nếu có thể để cho người không thể giết người cũng tốt! Nhưng muốn cho tay phải của người phải phế đi mới sẽ không giết người, như thế cũng thực quá đáng, cho nên ta muốn, vẫn là đem miệng vết thương trị liệu cho tốt rồi nói sau.

Phi Ngọc lẳng lặng nhìn nàng thực sự nghiêm túc thay hắn băng bó miệng vết thương, trong lòng đột nhiên dâng lên một dòng nước ấm không hiểu, hắn quay mặt qua chỗ khác nhẹ nhàng nói: Chưa từng có ai thay ta băng bó miệng vết thương.

Na Lan ngừng một chút, có chút kinh ngạc hỏi: Phải không?

Ừm!

Người nhà của người đâu?

Ta không có người nhà.

Người là cô nhi?

Xem như vậy. Hắn nhìn chăm chú vào nàng, thanh âm thấp dần xuống, chưa xốt hỏi: Người sẽ khinh thường ta sao?

Sẽ không, trừ phi người tự khinh thường chính người trước. Nàng chân thành nói, nhưng ngay lập tức vừa tức vù vù cảnh cáo, Nhưng mà nếu người lại đánh ta, mặc kệ vì lý do gì, ta đều tuyệt đối sẽ khinh thường người.

Hắn không trả lời, chỉ dùng cặp mắt đen xinh đẹp đầy sức sống thâm tình chân thành kia nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nàng đến mức trái tim nàng kinh hoàng đập loạn không ngừng.

Người..... Có khả năng thích ta hay không?

Na Lan vừa nghe thấy hắn trắng trợn hỏi như vậy, tim đột nhiên thiếu nhảy lên một chút, trong nháy mắt này, nàng tựa hồ nhìn thấy một tiểu nam hài đang hy vọng có người có thể thích hắn mà thôi, không quan hệ tình dục hoặc là hứa hẹn, chỉ là thực đơn thuần hỏi nàng, có thích hắn hay không?

Nàng không nên cùng nam nhân trong lòng tràn đầy bị thương này dây dưa nhiều lắm, bởi vì nàng không có nắm chắc có thể trị liệu vết thương không tên trong lòng hắn hay không, nàng không có vĩ đại như vậy.

Nhưng giờ này khắc này, nàng sao lại có thể nhẫn tâm cự tuyệt hắn được?

Gần như là không nghe sai khiến, nàng vươn hai tay gắt gao ôm hắn, như là muốn cho hắn sức mạnh an ủi hắn, lại như là đang nói ra tình cảm chân thật nhất của chính nội tâm mình.

Thích, ta thích người nhất.

Hí hí, các chap sau anh í dễ thương lắm nha!

5. Chương 5

Tà Lang Quân – Chương 5.1

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Chương Thứ năm

Nhớ rõ sư phụ nói, Cho dù người có lớn tuổi đến đâu, sâu trong nội tâm vẫn là sẽ có linh hồn của một đứa bé, cho nên có đôi khi sẽ có tùy hứng hoặc là hành vi thực ngây thơ phát sinh.

Trước kia, Na Lan không rõ, nhưng hiện tại, nàng thật sự có thể hoàn toàn hiểu biết điểm này .

Từ sau lần trước nàng nói thích Phi Ngọc, thái độ hắn vẫn luôn rất kỳ quái.

Hắn luôn vụng trộm nhìn nàng ngẩn người, bằng không chính là thích nhìn nàng cười một chút, hại trái tim của nàng luôn bị hắn trêu chọc bất ổn.

Hắn không biết hắn tươi cười sẽ làm nữ nhân sự khó thở sao? Hắn không phải muốn nàng giúp hắn giải độc sao? Lại có thể dùng nụ cười làm người ta không thể kháng cự này làm trái tim nàng bị bệnh.

Người thích ta..... Một thanh âm nho nhỏ, đặc ý vang lên ở bên tai Na Lan. Đây là lần thứ một trăm hôm nay nàng nghe được.

Cốc Phi Ngọc!

Buổi tối hôm nay chúng ta ở tại khách sạn này qua đêm sao? Hắn đem lời nói chưa nói xong, sau đó khoe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười đùa dai một chút.

Na Lan cố gắng hít sâu một hơi, sau đó làm bộ như dường như không có việc gì gật gật đầu, đoạn trang nói: Được.

Hô! May mắn là không phải là những lời làm nàng khó xử, thẹn thùng.

Nào biết đâu rằng nàng mới quay đầu một cái, lại nghe được hắn lẳng lặng nói: Ta biết người rất thích ta. (^o^)/

Rốt cuộc người muốn nói bao nhiêu lần? Ta chỉ là đồng tình với người, không có nghĩa là người cứ nói mãi như thế. Nàng nâng cằm lên cảnh cáo .

Nhưng đây là sự thật không phải sao? Hắn đặc ý dào dạt nói, giống như là đang cười nhạo nàng khẩu thị tâm phi.

Hừ! Mặc người.

Nói xong, nàng định đi vào khách điểm, lại bị hắn nắm lấy lưng áo, giống như nắm lấy mèo hay chó con gì đó kéo trở về.

Chờ một chút.

Làm sao vậy?

Người không thể đi vào. như vậy

Tại sao? Người xuất gia không thể ở khách điểm sao?

Không phải là không thể được.

Vậy đi thôi!

Nàng vừa nói xong, vừa mới nhấc chân, lại bị kéo trở về, cả người rơi vào trong vòng tay ôm ấp của hắn, nàng mở lớn mắt, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú ở phía trên nàng.

Người..... Làm ơn..... Đừng như vậy, đây là trên đường cái mà!

Chờ một chút, nếu ta nói chúng ta muốn cùng ở một phòng, không cần đến ngày mai, người bán khoản hay không bán khoản cũng mặc.

Không thể!

Cho nên..... Muốn ngoan ngoãn theo ta đi mua quần áo hay không?

Tại sao lại phải mua quần áo?

Có hai nguyên nhân.

Khi hần nói chuyện dựa vào nàng dựa vào thật gần, từ trên người hần truyền đến hương thơm mê người, làm Na Lan cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển.(*) trời rung đất lở, nhưng ta thik để thế :”>

Thứ nhất, nếu người mặc nữ trang, người ta nhiều lắm sẽ cho hai chúng ta là vợ chồng, sẽ không bàn tán sau lưng.

Nàng đồng ý lời nói của hần, vì thế gật gật đầu.

Thứ hai, nếu buổi tối hôm nay, ta có đem quần áo trên người người xé rách, người vốn không có quần áo để mặc .

Na Lan nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng. Nếu nhìn thấy đỉnh đầu của nàng có hơi nước, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Người!

Có thể để ta bỏ tiền mua quần áo , cũng chỉ có người, người hần là nên thành tâm cảm kích, đi thôi!

Nàng có thể nói không sao? Tên xấu xa này sẽ để nàng nói không sao?

Cho nên nàng đành phải gật gật đầu.

Ồi! Cốc đại hiệp, đã lâu không thấy, ngài hại Nhị cô nương nhà chúng ta nhớ muốn chết. Hồng Thắm cười meo meo đón nhận tiền.

Bà là nữ chủ quầy của Túy Ông Lâu, vừa thấy Phi Ngọc đến đây, lập tức buông công việc trong tay vọt lại đây.

Tuy rằng bà là nữ nhân đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng có thể nhìn thấy khi còn trẻ có lẽ bà rất xinh đẹp, vẫn là không nhận được tâm tư dao động nhất là khi có vị Cốc đại hiệp trước mắt này vừa tàn nhẫn vừa tuần tú này lại mang theo sắc thái thần bí.

Khó trách Nhị cô nương xinh đẹp lại đối với thiếu hiệp trẻ tuổi này đặc biệt lễ ngộ, mỗi lần hần đi vào Túy Ông Lâu, đều đã ngoại lệ tiếp kiến.

Ừm!

Khi Phi Ngọc muốn đi lên lầu, Hồng Thắm lại ngăn trở Na Lan đi về phía đó, Thực xin lỗi, Nhị cô nương chỉ gặp một mình Cốc đại hiệp.

À! Na Lan gật gật đầu, ngoan ngoãn muốn quay đầu rời đi.

Nàng cũng hiểu được địa phương này là nơi thị phi, trong không khí vương đầy hương rượu mê người thơm ngát, còn có thật nhiều nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ cùng khách nam nhân nói chuyện phiếm uống rượu, cười đến thật mỹ lệ.

Trong lúc nhất thời, Na Lan đột nhiên nghĩ đến, không biết khi mình mặc vào quần áo màu sắc rực rỡ này, có thể cũng xinh đẹp như vậy hay không? Tà Lang Quân – Chương 5.2

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Chương thứ năm

Có ý niệm này trong đầu, trong lòng nàng lập tức kính hãi, vội vàng ám niệm a di đà Phật. Nàng tại sao lại có thể có loại ý tưởng hoang đường này! Như vậy sẽ thực có lỗi với sự dạy bảo của sư phụ.

Cho nên khi Hồng Thắm nói nàng không thể đi theo, nàng lại hận không thể thừa cơ hội này để trốn.

Ai biết nàng chỉ tưởng bở.

Nàng là nữ nhân của ta, nên phải theo cùng ta.

Hồng Thắm sửng sốt một chút, sau đó mới nói: À! Thì ra là thế, ta đi thông báo cùng Nhị cô nương trước một chút.

Lúc Hồng Thắm rời đi, trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở thay Nhị cô nương.

Không nghĩ tới một thời gian không thấy, bên người Cốc đại hiệp đã có một nữ nhân khác, vậy Nhị cô nương làm sao bây giờ?

Na Lan tò mò hỏi: Nhà của Nhị cô nương thực náo nhiệt a!

Phi Ngọc nghe xong không khỏi cười thầm, nhưng vẫn gật gật đầu, Ừm! Nhà nàng ta bán rượu, cho nên nhất định phải thực náo nhiệt.

Bán rượu! Thật lợi hại, rất có nghệ tinh.

Người sẽ không khinh thường nữ nhân quán rượu chứ?

Sẽ không! Nếu ta có thể có nghệ tinh, bán cái gì để nuôi sống bản thân, thì tốt đến mức độ nào.

Người cũng có thể học.

Na Lan lắc đầu, Không, chờ khi ta tìm được Kim Phật, ta sẽ đến Thiên Ân Tự trước, Kim Phật là thần vật sư phụ muốn hiến cho Thiên Ân Tự, cũng là nguyện vọng cuối cùng của sư phụ, cho nên ta nhất định phải hoàn thành.

Người biết Kim Phật ở nơi nào sao?

Không biết, từ lần trước sau khi mất tích ở trong nhà Trương lão gia, tìm không ra.

Sau đó, Na Lan có nhờ Phi Ngọc trở về tìm, nhưng được tin tức cũng là người nhà của Trương gia chỉ trong một đêm đã mất tích, không biết đã đi đâu.

Xem ra bọn họ thật sự đã bị hù chết.

Na Lan trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt đang thanh thoi uống rượu. Tất cả đều do hắn làm hại, nhưng hắn lại một chút cũng không có cái gọi là cảm giác.

Thật là.

Phi Ngọc đương nhiên sẽ không sốt ruột, bởi vì hắn chẳng những biết Kim Phật ở nơi nào, còn không có ý định trả lại cho nàng.

Sau khi mang đến Thiên Ân Tự, người liền tự do sao?

Không, ta muốn thỉnh đại sư nơi đó giúp ta quy y.

Không cho phép!

Hắn dùng lực buông ly rượu, lực đạo to lớn đã đem cái bàn chém thành hai nửa, khách nhân đang ăn ở bên cạnh, chiếc đĩa đều đứng ở giữa không trung, yên lặng không dám động.

Tại sao người lại phá hư cái bàn? Na Lan trách cứ. Người kia thật sự là xấu xa cuồng mà.

Ta nói không cho phép, chính là không cho phép.

Dù sao người cũng không quản được ta.

Ai nói ta quản không được người?

Ngay lúc song phương chuẩn bị đấu võ mồm, một cánh tay nhỏ bé trắng nõn mảnh khảnh chặn ngay giữa chiến hỏa đang bốc bùng hực. Ôi! Hỏa lực thật mạnh nha!

Phi Ngọc hừ nhẹ một tiếng quay đầu đi chỗ khác, Na Lan còn lại là mở lớn mắt nhìn đại mỹ nữ trước mắt này, Tỷ..... Thật đẹp quá!

Ngải Liên Quân một thân xiêm y xinh đẹp xa hoa, trên mặt trang điểm xinh đẹp tuyệt trần, xứng với đôi mắt to long lanh nước, phảng phất giống như tiên nữ hạ phàm.

Cái miệng nhỏ nhắn thật ngọt, tỷ tỷ ta quyết định thích muội nha .

Cả người Na Lan lập tức bị ôm vào một vòng tay mềm mại thơm ngát, ngây ngốc còn không kịp phản ứng, cũng đã bị Liên Quân trộm hôn vài cái.

Này! Phi Ngọc vội vàng đem Na Lan bị dọa ngốc đoạt lấy, đáng vẻ tràn ngập bảo hộ và chiếm hữu đem nàng giấu ở sau người, Nhị cô nương, khi nào thì người có loại đam mê đặc thù này?

Liên Quân lộ ra nụ cười vô tội, Có lẽ là vừa mới mới phát hiện ra? Ta cũng không biết! Tự nhiên muốn làm như vậy.

Na Lan gục đầu vào trong ngực Phi Ngọc nhẹ nhàng khóc, Nàng vừa mới trộm hôn ta.....

“Ta biết, ngoan, đừng khóc” Hắn biết loại cảm giác này không dễ chịu gì đang định lên tiếng tiếp.

Đột nhiên, Liên Quân cũng khóc, mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Phi Ngọc thật là bất công nha! Chỉ yêu thương muội muội đáng yêu, ô ô..... Liên Quân cũng học theo khóc ầm lên.

Sắc mặt Phi Ngọc xanh mét, còn Na Lan đã quên khóc, sau đó có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Thực xin lỗi

Na Lan muốn nhỏ giọng nói không phải, lại bị nam nhân bên cạnh lạnh lùng đánh gãy.

Không cần xin lỗi, người chỉ có ta mới có thể hôn, cho dù là nữ nhân, ta cũng không tha thứ.

Oa!

Thật mạnh mẽ nha!

Thật thâm tình nha!

Thật đúng là nam nhi nha!

Lập tức tất cả bọn nữ tử của Túy Ông Lâu lý đều dùng ánh mắt lóe sáng ái mộ nhìn chăm chú vào nam tử hán tuấn mỹ vô trù trước mắt này.

Na Lan nghe thấy Phi Ngọc nói như vậy, mặt càng đỏ hồng giống như trái táo chín.

Người dám ngay tại nơi này làm nhục ta! Oa..... Liên Quân lại khóc đến lệ hoa mang vũ. (Mưa rơi trên hoa lê, ý nói người phụ nữ xinh đẹp đang khóc.) Tà Lang Quân – Chương 5.3

Edit: Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

Chương Thứ năm

Na Lan nhìn thấy ánh mắt mở thật to . Không nghĩ tới có người cư nhiên ngay cả khóc đều tao nhã như vậy.

Nàng vùng trộm liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, mặt hắn vẫn giống như trước không chút thay đổi, dường như ở trước mặt hắn khóc là vô dụng .

Nhớ tới mình lúc trước cũng từng ở trước mặt hắn khóc, nhưng phản ứng của hắn..... Na Lan thật không biết nam nhân này rốt cuộc là sao đây?

Tuy rằng Phi Ngọc không cần, những người khác cũng rất để ý.

Nhị cô nương đừng khóc! Người cứ khóc..... Ôi..... Làm sao bây giờ.....

Lập tức toàn bộ Túy Ông Lâu đều loạn thành một đoàn, tất cả mọi người bởi vì trần lâu chỉ bảo khóc mà hoảng tay chân.

Ngay tại phía sau, một đạo thanh âm giống như sấm rền, thiếu chút nữa đem toàn bộ Túy Ông Lâu xập xuống.

Là ai? Là ai? Là ai dám trêu bảo bối của ta khóc?

Ánh mắt mọi người toàn bộ dừng trên người nam nhân đang đứng ở cửa, một thân hình cao lớn khôi ngô, nam tử hùng vĩ giống như thần binh vừa hạ xuống phàm trần, râu hùm hàm én, làm cho mọi người khi nhìn thấy cứ ngỡ như đang nhìn một con gấu to lớn.

Liên Quân vốn dĩ đang khóc thật sự thương tâm, sau khi nhìn thấy người mới đến, lập tức lấy ngón tay bạch ngọc tao nhã lau đi nước mắt trong suốt, sau đó nhìn Phi Ngọc cùng Na Lan nói: Đến phòng ta nói chuyện đi!

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, không nhìn một đôi mắt nóng rực đã man lạp bá đạo ở phía sau kia.

Phi Ngọc lôi kéo Na Lan muốn theo sau, lại bị con gấu to..... Ách! Không, là nam nhân thật to lớn kia chặn đường đi.

Người chọc bảo bối của ta khóc, ta muốn quyết đấu với người.

Na Lan nghe được hai chữ quyết đấu, vội vàng nhảy ra chen vào nói, Hiểu lầm rồi! Chúng ta không phải cố ý, hơn nữa quyết đấu không tốt đâu? Ta nghĩ Phi Ngọc cũng sẽ không nhận lời.....

Lúc nào cũng đón tiếp.

Na Lan thiếu chút nữa té xỉu, vội vàng bắt lấy cổ áo của Phi Ngọc, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: Cái gì gọi là lúc nào cũng đón tiếp, quyết đấu không phải là chuyện đùa, sẽ chết người đó.

Người sợ ta chết?

Ai sợ người chết! Nàng đỏ mặt không thừa nhận.

Thì ra là sợ hấn chết? Một ngọn lửa ghen tị dấy lên, đao trong tay của Phi Ngọc sát khí dâng trào.

Ai sợ hấn chết!

Vậy ý của người là muốn hấn chết sao? Tuân mệnh.

Hấn mới vừa động, lại bị nàng kéo lấy tay áo, nàng hỏn hển nói: Tuân mệnh cái gì! Nếu thật sự nghe lời như vậy, ta không cho phép người hỏn một chút liền giết người.

Phi Ngọc đột nhiên quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn nàng, Nếu ta nghe lời nói của người không giết người, ta có thể được thưởng cái gì?

Thưởng gì?

Một quyển kinh Phật? Na Lan hào phóng đưa.

Phi Ngọc quay đầu đối với con gấu to xác trước mắt khẽ quát một tiếng, Nạp mạng đi.

Được rồi được rồi! Giúp người niệm đại bi chú cầu nguyện cho người? Như vậy hấn là có thể chứ?

Phi Ngọc lại quay đầu lấy đao đối mặt với con gấu to lớn trước mắt, Người dám theo ta khiêu chiến, người chết chắc rồi.

“Được rồi, được rồi, người thích cái gì thì nói, nhưng quá đắt ta không có tiền để trả đâu.”

Thật sự? Chỉ cần ta thích đều có thể đưa sao?

Ừm! Nàng đỏ mặt, dùng sức gật gật đầu.

Được. Phi Ngọc thu hồi Quân tử dao, sau đó lạnh lùng nói với con gấu to trước mắt: Thiết Thần Hầu, ta hôm nay mang nữ nhân ta tới nhờ Nhị cô nương một chuyện, chỉ như vậy mà thôi, người không cần đến đây ghen tuông làm gì.

Chỉ thấy chú gấu to xác kia cười lạnh..... Na Lan lần đầu tiên nhìn thấy gấu cũng biết cười lạnh, cái loại cảm giác này tò mò kì quái, lại cảm thấy..... Thật đáng yêu!

Ai thèm, ai chẳng biết Đào Diêm La đối với nữ nhân luôn luôn lãnh khốc vô tình, nếu không có xinh đẹp tuyệt sắc giống như bảo bối của ta, hoàn toàn không nắm bắt được tâm của người, chính người cũng nói qua, người thích nữ nhân chỉ có một, chính là Nhị cô nương Túy Ông Lâu.

Sắc mặt Na Lan trắng xanh một trận, đầu chậm rãi cúi thấp, trầm mặc không nói.

Đúng vậy, hiện tại cũng thế. Phi Ngọc lạnh lùng nói.

Người hiện tại còn nói người đã có nữ nhân, như thế đủ để chứng minh người là tên lừa tình gạt nghĩa, hôm nay người đừng mong đi ra khỏi Túy Ông Lâu.

Đôi mắt đen của Phi Ngọc lạnh lùng, đưa tay đem Na Lan đưa đến địa phương an toàn, sát khí Quân tử dao trong tay chợt lóe.

Phi.....

Na Lan mới muốn mở miệng gọi bọn hán không cần đánh, nhưng một cánh tay trắng nõn mềm mại từ phía sau vươn tới che miệng của nàng lại, cả thân thể nàng cứ bị người ta kéo đi như thế

6. Chương 6

Tà Lang Quân – Chương 6.1

Edit: Quảng Hằng

Chương thứ sáu

Nam nhân cho dù tuổi lớn đến đâu, có gặp qua bao nhiêu lần, nếu tùy hứng lên, so với một cái tiểu hài tử còn muốn ngây thơ hơn, muội nói đúng không?

Miệng Na Lan vừa mới được buông ra, đang cố gắng hô hấp, bên tai liền nghe thấy thanh âm dễ nghe của Liên Quân trầm oán.

Nhị cô nương.....

Ai nha! Tiểu Na Lan của tỷ ơi, không cần lo lắng cho bọn họ, vẫn là quan tâm chúng ta thì tốt hơn.

Nhưng.....

Na Lan bị đưa đến một căn phòng thật đẹp, tuy rằng xa hoa đến mức không thể tin nổi, nhưng đẹp nhất đó chính là những hạt châu bằng thủy tinh được xâu thành chuỗi dài thành những bức màn vây quanh ở bốn phía trong phòng, gió thổi qua, liền phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe, bức màn lấp lánh lên ánh sáng đủ màu sắc, hình thành một loại mộng đẹp huyền hoặc xinh đẹp.

Khi ánh mắt của nàng dừng trên người nữ nhân đang vén sa màn bông bành như những đám mây kia, nàng rốt cục đã biết tại sao hai nam nhân ở bên ngoài sẽ vì nàng mà quyết đấu.

Làm sao vậy, không thích cách bố trí của phòng tỷ sao? Liên Quân hơi nhíu mi. Sẽ không phải bị tiểu cô nương này chê là tục khí chứ?

Ai! Không thể trách nàng được, ngay cả các tỷ muội của nàng đều chê phòng nàng rất tục khí, leng keng thùng thùng gì đó một đồng lớn, ồn muốn chết.

Nhưng ai bảo nàng thích chứ!

Không phải, Nhị cô nương thật đẹp, nơi ở cũng thật xinh đẹp, giống như bông lai tiên cảnh vậy, không giống như nơi ở của muội, ngoài một cái bàn và giường, không có thứ gì khác. Na Lan có chút e lệ nói.

Tuy rằng sư phụ nói, người xuất gia tu hành, không thể tham luyến vật chất gì đó.

Nhưng dù sao nàng cũng là tiểu cô nương vừa mới lớn, thích những thứ xinh đẹp này, đó cũng là chuyện tự nhiên, bất quá nàng lại cảm thấy có cảm giác phạm tội.

Liên Quân thật sự cảm mến tiểu cô nương trước mắt này giống như đến từ thế giới bên kia, tại sao có thể đáng yêu lại ngây thơ vô tư đến như vậy, làm cho nàng thực sự muốn trù mến thương yêu một lát!

Tiểu Na Lan. Nàng đau lòng gọi một tiếng.

Na Lan nổi da gà còn không kịp nhặt lên, cả người lại đã bị Liên Quân ôm chặt lấy.

Tại sao muội lại đáng yêu như vậy a! Làm cho tỷ tỷ đau lòng, một cô bé con sống mà hoàn toàn không có bất cứ thứ gì, tại sao lại thảm như vậy chứ? Tiểu cô nương đương nhiên phải giống một tiểu cô nương, phải nên xinh đẹp thoát tục, đáng yêu giống như đóa hoa nhỏ để cho mọi người chiêm ngưỡng, để cho mọi người yêu thương, để cho mọi người đều yêu muội đến chết đi được, như vậy mới đúng a!

Muội có thể xinh đẹp giống Nhị như cô nương sao? Na Lan mở lớn ánh mắt, giống như một đứa bé hy vọng được nhận lì xì vào lễ mừng năm mới là đủ rồi, không có lòng tham lam nhiều hơn.

Ôi! Trời ạ! Tại sao muội có thể làm người ta vui vẻ đến như vậy! Liên Quân lại dùng lực dùng ngực chính mình cọ cọ vào mặt của Na Lan.

Trên mặt Na Lan có chút không được tự nhiên, nhưng bị ôm nhiệt tình như vậy, làm cho nàng cảm thấy có chút cảm động.

Nàng tuy rằng từ nhỏ đã cùng sư phụ sống nương tựa lẫn nhau, nhưng sư phụ luôn luôn thực nghiêm túc, căn bản là sẽ không ôm nàng như vậy, hiện tại được người ta thích ôm như vậy, nàng cảm thấy hốc mắt hồng hồng.

Làm sao vậy?

Không có, chỉ là Nhị cô nương.....

Gọi Nhị cô nương gì chứ, gọi ta Nhị tỷ thì được rồi.

Tại sao gọi là Nhị tỷ? Không phải tỷ tỷ hoặc là đại tỷ?

Bởi vì ta còn có đại tỷ cùng một tiểu muội, muội bảo ta Nhị tỷ là được rồi, như vậy muội sẽ còn có đại tỷ, Nhị tỷ còn có tam tỷ..... Oa! Lập tức có thiết nhiều tỷ tỷ, không phải tốt lắm sao?

A? Bắt buộc phải mạnh tiêu thụ sao?

Những tỷ tỷ khác không nhất định sẽ nhận an bài như vậy chứ? Nhị cô nương này thật sự rất đặc biệt, thoát nhìn cũng là thích tự mình đề ra quyết định.

Tốt rồi, để tỷ tỷ đến giúp muội sửa sang lại một chút, nhất định sẽ làm cho tên xú nam nhân bị chứng bệnh trầm cảm u buồn ủ rũ kia chảy nước miếng mới thôi, như vậy mới có thể giải mối hận oán trong lòng của tỷ. Liên Quân vừa nói vừa chui vào một gian phòng nhỏ, phòng chuyên thay quần áo bên trong gian phòng của mình.

Oa! Toàn bộ chung quanh đều là quần áo, thật nhiều á! Na Lan theo ở phía sau nhìn đến đều tròn mắt.

Nhị tỷ, bán rượu để kiếm tiền như vậy sao?

Không sai a! Nhưng tại sao lại hỏi như vậy?

Nếu muội muốn học bán rượu tỷ, có phải cũng có thể có nhiều quần áo xinh đẹp như vậy hay không? Na Lan ngượng ngùng hỏi.

Phía sau đồng ý phục một tiếng cười nhẹ đột nhiên truyền đến Cũng là có thể! Nhưng những y phục này không phải tỷ mua đâu.

Không phải tỷ mua? Là người ta tặng sao?

Khấu! Liên Quân ở gò nhẹ trên quần áo một chút, Trả lời, là một nam nhân si mê tở đến chết mê chết mệt tặng cho.

Na Lan nghĩ đến con gấu to xác mới vừa rồi, người nam nhân yêu Nhị tở đến chết mê chết mệt, không lẽ chính là.....

Kỳ thật rất nhiều quần áo, tở vẫn chưa mặc qua, muội cũng biết, vóc dáng ta có vẻ cao, nên không thích hợp với quần áo có quá nhiều màu sắc, kiểu dáng rườm rà, cho nên có một số rất đẹp.... Như quần áo mùa xuân..... A! Tìm được rồi, tở đang lo lắng những bộ y phục này đã bị tở bỏ quên đến mục nát rồi chứ may mắn muội xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên trong đầu tở khi vừa nhìn thấy muội đó chính là toàn bộ bọn chúng phải mặc trên người của muội.

Nhưng là.....

Na Lan vừa định nói cái gì đó, quần áo trên người cư nhiên không hề báo động trước liền rời khỏi thân thể của nàng, toàn bộ đều bị quăng sang một bên.

Nàng trừng mắt nhìn, nhìn trên người mình chỉ còn lại một cái yếm cùng quần lót nho nhỏ.....

A! Tà Lang Quân – Chương 6.2

Edit: Quảng Hằng

Chương thứ sáu

Na Lan vẫn chưa thét chói tai, Liên Quân liền giành trước hét thành tiếng, còn làm ra vẻ như muốn té xỉu: “Ông trời của ta ơi! Lão thiên gia anh minh! Tại sao lại để cho ta thấy thứ xấu xí như thế này?”

Về mặt Na Lan đỏ lên, hai tay vội vàng che khuất thân thể của mình, xấu hổ đến muốn tìm nơi để trốn, Thực xin lỗi, ta cũng không muốn dáng người ta không đẹp

Trời ạ! Nàng rốt cuộc đang nói cái gì?

Na Lan xấu hổ quẩn trí muốn chạy đến nắm lấy quần áo của mình mặc vào, nhưng do quá khẩn trương, càng thêm luống cuống tay chân.

Dường như đang ngại nàng còn chưa đủ chặt vật lúc này, một thanh âm rất lớn truyền đến.

Nhị cô nương, không thấy Na Lan.

Ngay lập tức, hai người ở phòng trong hoàn toàn ngậy ngẩn cả người, ánh mắt các nàng đều dừng ở cửa, hy vọng người kia đừng ở phía sau xông tới.....

Phanh!

Nhị.....

Bước chân Phi Ngọc đột nhiên dừng lại, ánh mắt dừng ở trên người Na Lan quần áo gần như không chỉnh, da thịt trắng như tuyết, thân thể thon thả cao gầy làm cho thân thể nàng trở nên mềm mại đáng yêu động lòng người hơn.

Nhìn thấy cái yếm nho nhỏ của nàng bao vây lấy bộ ngực sữa thanh tú đứng thẳng, Phi Ngọc cảm thấy một ngọc lửa tình đang bùng bùng bốc cháy bên trong cơ thể.

Na Lan muốn bảo hấn không nên nhìn, lại không mở miệng được, chỉ có thể để mặc ánh mắt của hấn chậm rãi hướng về ngực của nàng, thắt lưng của nàng, chân của nàng, giống như là đang soi mói.

Đánh vỡ một khắc quái dị này, là một tiếng kêu hùng hổ, Bảo bối, nữ nhân của tên chết tiệt này đã mất tích..... A!

Thiết Thần Hầu vừa mới vọt đến cửa, còn không kịp thấy rõ ràng hét thấy đã bị tập kích, cái mũi lập tức liền chảy máu.

Cốc tiểu tử, ngươi chơi trò tiểu nhân.

Thì sao? Phi Ngọc lạnh lùng nói, thuận tiện đem cửa ở phía sau dùng sức đóng lại, còn xoay lại xem đã đóng chặt chưa, xác định đã chắc chắn mới yên tâm.

Làm sao có thể để cho con gấu ngựa này nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp chỉ riêng hấn độc hưởng chứ! Ở trong lòng Phi Ngọc âm thầm nghĩ.

Hấn quyết định , buổi tối hôm nay nhất định sẽ thỏa mãn bản thân chính mình một chút!

Quyết đấu.

Đến đây! Hiệp thứ hai.

Hiện tại Phi Ngọc đang dực hỏa đốt người, xác thực cần một chút chuyện gì đó để phân tâm.

Vì thế hai nam nhân từ đại sảnh đánh tới nội viện, tiếp tục quyết đấu hiệp thứ hai.

Về phần hai người ở trong phòng.....

Na Lan vô lực gục đầu xuống, không biết nên nói cái gì?

Nàng nghĩ, đầu của nàng nhất định đều toàn hơi nước , tại sao lại mất mặt như vậy!

Nhị tỷ sẽ nhìn nàng như thế nào? Có thể hiểu lầm Phi Ngọc thật sự thay lòng đổi dạ hay không?

Na Lan lập tức ngẩng đầu, vội vàng muốn giải thích, Nhị tỷ, Phi Ngọc là thích tỷ , ta chỉ là giải được của hấn.....

Di? Người đâu?

Na Lan vừa cảm thấy kì quái tại sao lại không thấy người, lại phát hiện một cánh cửa tủ quần áo rung động một chút, sau đó mới nhìn thấy Liên Quân từ bên trong đào ra một cái gương châu báu thật to.

Rốt cục tìm được rồi, tỷ cho muội một ít trâm cài xinh đẹp này, một cô nương nhất định phải mang vài thứ xinh đẹp này lên đầu, phải chú ý nhất định phải là vật phẩm thượng đẳng.

Na Lan có loại cảm giác dở khóc dở cười. Nữ nhân này hoàn toàn không hề nghe người ta nói chuyện a!

Tốt lắm, hiện tại bắt đầu đến thay đổi trang phục.

Nhưng dáng người của muội thực..... Không phải vừa mới rồi tỷ cũng nói thực xấu xí sao?

Liên Quân phất tay, chán ghét nói: Ta thấy dáng vẻ muội đẹp đến mức tất cả nữ nhân đều mơ ước dù trả bất cứ giá nào, nhưng muội lại tùy tiện phủ lên người đẹp như thế cái yếm rách rưới này, còn mang cái quần lót đã cũ mềm như thế, thật sự là quá bạc đãi bản thân rồi.

Nhưng muội cũng chỉ có mấy thứ áo lót này..... Kỳ thật là trên người chỉ còn duy nhất bộ đồ này, mấy bộ còn lại đã bị tên nam nhân kia xé bỏ hết rồi.

Thực hoài nghi hấn rốt cuộc hiểu cái gì tên là Thoát quần áo hay không?

Đừng sợ, đừng sợ, thay đổi hết tất cả là được. Liên Quân không nói hai lời, liền đem quần áo còn trên người lại Na Lan cởi sạch.

A!

Không cần thẹn thùng, sẽ không có nam nhân nào nhìn thấy..... Liên Quân xấu xa nói: Tỷ nghĩ hấn là không phải không có, theo như trình độ hiểu biết của tỷ đối với tên nam nhân phát điên kia, tỷ dám khẳng định hấn nhất định đều xem qua , muội còn có thể thẹn thùng sao?

Đúng vậy! Phi Ngọc đều xem hết, hơn nữa là mỗi một địa phương đều thập phần quen thuộc . Cho dù như thế, Na Lan vẫn không quen bị những người khác nhìn đến thân thể của chính mình.

Liên Quân lôi kéo Na Lan đi đến trước mặt một cái gương thật to, sau đó phủ lên người Na Lan từng bộ, từng bộ để chọn lựa, lúc này Na Lan giống như con búp bê vải ngoan ngoãn mặc nàng bày bố.

Mỗi một bộ y phục được phủ lên người nàng, nàng đều cảm thấy thật thần kỳ, không thể tin được tiểu mỹ nhân trong gương lại là mình!

Nàng thật sự bội phục ánh mắt của Nhị tỷ, tuy rằng Nhị tỷ thực thích ăn mặc giống như một đóa hoa mẫu đơn yêu diễm, phú quý bức người, nhưng khi nàng phối hợp quần áo cũng vô cùng độc đáo và chuyên nghiệp như vậy.

Nàng thấy Na Lan ngây thơ trong sáng nên phối hợp với y phục mùa xuân tươi mát đơn giản, nhưng lại mang đến vẻ ngọt ngào mềm mại, làm cho Na Lan thoát nhìn giống như một chú bướm trắng vừa thanh nhã vừa tinh khiết động lòng người.

Muội chờ một chút, trước hết mặc cái này. Đến đây, tỷ sẽ dạy muội chải tóc và trang điểm như thế nào.

Na Lan giống như đệ tử chăm chỉ, dùng sức gật gật đầu.

Trời ạ! Tên nam nhân mắc chùng u buồn gặp phải vận may gì mà lại để cho hắn tìm được một lễ vật từ trên trời rơi xuống như thế này..... Không! Là bướm trắng từ trên trời rơi xuống.

Na Lan mặt đỏ hồng, cảm thấy ngượng ngùng.

Đi thôi! Để cho hai nam nhân ngây thơ kia nhìn xem kết quả của vất vả chúng ta. Liên Quân cười meo meo lôi kéo Na Lan đi ra ngoài, trong lòng thực vui vẻ nghĩ, nàng chẳng những kiếm được một muội muội thật đáng yêu, còn có thể thừa cơ moi tiền của tên Thần giữ của kia. Tà Lang Quân – Chương 6.3

Edit: Quảng Hằng

Chương thứ sáu

Cáp! Nghĩ đến thôi mà tâm tình thật khoái trá a! Liên Quân ngay cả bước chân đều có chút nhẹ nhàng như bay trên mây a!

Phi Ngọc.....

Na Lan lui mãi về phía sau từng bước một, mãi đến khi đụng tới vách tường, không còn có đường lui, bắt đắc dĩ mới ngẩng đầu đối mặt với nam nhân trước mắt này.

Người làm cái gì a?

Na Lan cùng Liên Quân vừa mới xuất hiện ở trước mặt hai nam nhân, liền nhìn thấy Phi Ngọc tiêu sái dùng chuôi dao đang gõ vào đầu của con gấu to, đương nhiên con gấu kia cũng đâu chịu thua kém, không cam chịu yếu thế dùng nắm đấm nện lại Phi Ngọc.

Ngay lúc hai nam nhân trẻ con to xác đang đánh vào đầu lẫn nhau, Liên Quân ho nhẹ một tiếng, lập tức liền ngăn trở hiện trường đang hỗn loạn trước mắt.

Nhìn xem tiểu Na Lan đáng yêu của chúng ta a! Đánh cái gì mà đánh a!

Na Lan đứng bối rối, có chút không biết làm sao, để cho mọi người nhìn bộ dạng khác của nàng, nào biết đâu rằng nàng vẫn chưa được nghe lời bình phẩm của người khác, đã bị Phi Ngọc không nói hai lời kéo về khách điểm, sau đó đáng về mê đắm khôn nguôi nhìn chăm chú vào nàng.

Sẽ không phải là đâm độc trong cơ thể hắn lại phát tác chứ?

Người không phải muốn ta hảo hảo nhìn xem người sao?

Đúng vậy! Hiếm khi được ăn mặc đẹp tỉ mỉ như thế này, người nói nhìn được không? Nàng có chút tức giận đánh vào ngực hắn một chút, nhưng mà chẳng hề hắn chút nào đến hắn.

Đẹp lắm. Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt ửng đỏ như trái chín của nàng, không dám ngẩng lên.

Người thấy ta mặc như thế này là đẹp ư?

Người đáng yêu như vậy, đương nhiên mặc cái gì cũng xinh. Giọng nói hắn ôn nhu hiếm có, hơn nữa ánh mắt khi nhìn vào nàng, giống như là muốn một ngụm đem nàng nuốt vào bụng vậy.

Mấy thứ này rất nhiều tiền phải không?

Hoàn hảo, giết một người đã đủ.

Nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt nàng lập tức biến đổi, khẩn trương vô cùng nói: Không thể, không thể, nếu nói như vậy, mấy bộ y phục này ta không mặc.

Na Lan cũng không nghĩ nhiều, chỉ vội vã muốn đem quần áo trên người cởi ra, chỉ sợ những bộ y phục này là dùng máu tươi của người khác để đổi lấy.

Phi Ngọc không ngăn cản, bởi vì đã không cần hắn động thủ thoát, tiểu nữ nhân này liền tự mình chủ động cởi quần áo ở trước mặt hắn, cảnh xuân hiem khi có như vậy làm sao có thể bỏ qua.

Hắn tiêu sái dựa vào ngăn tủ, nhìn thân thể trắng như ngọc xoay lưng về phía hắn đang từ từ dần dần hiện lộ từng chút một trước mặt hắn

Chỉ còn lại có cái yếm cùng tiểu khố, vậy là tốt rồi.

Cái yếm cũng đổi mới sao?

Na Lan thế này mới nhớ tới, mình lại ở trước mặt hắn cởi quần áo tự nhiên như vậy..... Trời ạ! Nàng rốt cuộc là trúng tà gì?

Nàng đỏ mặt, luống cuống tay chân chạy vào ổ chăn, sau đó gật gật đầu, Đúng vậy!

Hành lý của nàng đâu? Bên trong còn có một bộ quần áo mình có thể mặc.

Vậy dùng một bàn tay cùng một chân để đổi cũng được.

Người không thể tiếp tục giết người. Nàng kích động ngăn cản .

Ta chính là dựa vào giết người để kiếm tiền a!

Không cần..... Ta không cần người kiếm tiền như vậy..... Cầm nàng tựa vào chăn bông, giọng nói có chút cầu xin, Hơn nữa loại tiền để mua quần áo này..... Ta cũng không muốn mặc.

Nhìn thấy bộ dáng khổ sở của nàng, Phi Ngọc cũng không nhẫn tâm tiếp tục trêu chọc nàng , hắn đi đến trước mặt của nàng, Yên tâm, tiền này là tiền của người xấu, cứ tận lực sử dụng, không sao đâu.

Nhưng.....

Không muốn ta giết người, lại muốn giữ lại những bộ quần áo này cũng được, còn có một phương pháp.

Phương pháp gì?

Người có thể..... Hắn chậm rãi đến gần bên tai của nàng, Dùng thân thể người để đổi a!

Cơ thể của ta.....

Lời còn chưa nói xong, cái chăn đang che trên thân thể nàng bị giật khỏi tay nàng, lập tức không có cái gì có thể che lấp thân mình, làm cho nàng cảm thấy cảm giác mát mẻ một trận.

A! Nàng vội vàng đem thân mình cuộn tròn lại, sau đó dùng hai tay cố gắng ôm lấy thân, Tại sao người có thể làm càn như vậy!

Ta luôn luôn đều là như vậy . Nói xong, hắn liền giống như một dã thú đang đói khát tấn công về phía nàng, trên khuôn mặt và cái cổ trắng như tuyết của nàng ẩn hiện những nụ hôn nóng bỏng.

Người..... Ai nha! Tại sao nam nhân này nói gió chính là gió, một chút cũng không cho nàng có cơ hội nói chuyện, vừa mới mở miệng ra, cũng đã bị hắn bá đạo che lại cái miệng nhỏ nhắn.

Lửa nóng từ bàn tay của hắn xâm nhập từ bên dưới cái yếm thấm của nàng, bộ ngực sữa khéo léo lập tức bị bàn tay to cướp lấy, hắn không cởi chiếc yếm của nàng ra, ngược lại hắn từ bên kia, kéo một bên ngực sữa trắng nõn của nàng đối lập với sắc thấm của yếm trở nên đặc biệt mê người.

Hắn một tay bừa bãi vuốt ve đầu ngực mềm mại đầy đặn cùng co dãn, đồng thời bên kia cũng dùng đôi môi tham lam của mình cắn mút.

Na Lan vươn bàn tay nhỏ bé muốn đẩy hắn ra, lại bị hành động tà ác của hắn làm cho mềm nhũn, đầu ngón tay hắn thon dài nhẹ nhàng miết nhẹ chuyển động điểm nhỏ mẫn cảm kia, nàng có thể cảm giác được nụ hoa bị đùa bỡn bắt đầu không tự chủ được nhếch lên.

Còn thẹn thùng sao? Phi Ngọc mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng nhẵn nạy, nhin không được dùng răng khê cắn một ngụm.

A! Nàng khê kêu một tiếng, sẽ không đau, chẳng qua bị dọa thôi.

Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, ta liền cắn thật sự.

7. Chương 7

Tà Lang Quân – Chương 7.1

Thứ bảy chương

Edit: Quảng Hằng

Đừng cắn.

Nghe thấy Na Lan thẳng thắn yêu cầu, ý cười trong mắt Phi Ngọc càng sâu.

Buổi tối hôm nay vì muốn thưởng người thực ngoan, ta sẽ hết lòng chịu đựng người.

Nàng còn không kịp phản ứng, cả người đã bị bay qua đến ngồi ở trên người hắn, nàng thở hổn hển nhìn hắn, không rõ tại sao hôm nay không phải nàng nằm ở phía dưới?

Đem ngực tới gần ta. Hắn ra lệnh.

Na Lan chậm rãi đem bộ ngực tới gần mặt hắn, hắn há mồm sau đó ngậm thật sâu, rồi giống như đang được thưởng thức mỹ thực tuyệt diệu nhất, chậm rãi liếm mút say mê.

Nàng tuy rằng cảm thấy động tác như vậy thực tu nhân, lại không khống chế được hỏa diễm không ngừng dấy lên trong cơ thể, đôi tay nhỏ bé của nàng ấn mạnh lên bờ vai của hắn, làm cho hắn càng thêm dễ dàng yêu thương bộ ngực sữa đang phát đau của mình.

Nàng khê cắn hàm răng, không dám để cho thoải mái rên rỉ kêu ra, bằng không sẽ mất mặt chết đi được.

Khi toàn thân nàng hòa tan giống như mật đường, đầu gối vô lực ngồi xuống, rồi mới chạm phải một vật gì đó nóng rực, hại nàng vội vàng giật bắn người dậy, phát hiện hắn đã chuẩn bị tốt.

Phi Ngọc. Nàng thẹn thùng khê gọi.

Hửm?

Nó..... Giống như đã muốn.....

Người muốn nó đi vào không?

Na Lan nào dám nói có a! Chỉ đem mặt chôn ở bờ vai của hắn.

Động tác tiểu nữ nhân như vậy dẫn tới Phi Ngọc một trận cười khê.

Bàn tay to của hắn cầm thắt lưng mảnh khảnh của nàng, đem nàng chuyển qua giữa hai chân mình trong lúc này, rồi không làm thêm động tác gì tiếp theo. Nàng mở hai mắt mơ màng nhìn hắn.

Lần này ta hy vọng người chủ động muốn ta. Thanh âm của hắn khàn khàn nói, như là cũng đang thực cố gắng nhẵn nạy.

Nàng kim lòng không dẫu vươn tay cầm lấy vật căng cứng nóng bỏng của nam nhân, dẫn đường hắn tiến vào bên trong thân thể của mình, khi hắn tràn ngập thân thể nàng, loại cảm giác như bị điện giật mềm yếu cùng thỏa mãn này, làm nàng phát ra một tiếng thở dài mê người.

Phi Ngọc hôn lên bộ ngực sữa mềm mại của nàng, bàn tay to nhẹ nhàng âu yếm cái đùi tròn lẳn cũng cái mông trắng như tuyết.

Để mặc cho Phi Ngọc khiêu khích lửa nóng, hai tay Na Lan ôm lấy cổ hắn, bắt đầu cao thấp chậm rãi di động.

Có thể trước ánh nhìn chăm chú của nam nhân muốn làm gì thì làm, không chế tốc độ nhanh chậm, Na Lan cảm thấy đây là một loại cảm giác thực đặc biệt, như là chính mình cũng có thể có một sức mạnh không chế cảm xúc của hắn, để cho hắn sự thỏa mãn lớn nhất.

Mà điểm này chính là nàng hy vọng có thể làm được .

Nhìn vẻ mặt thoải mái của hắn, Na Lan không tự chủ được muốn cho hắn càng nhiều, thân mình mềm mại cũng càng lúc càng mềm mại như rắn, quần quýt uốn lượn trên người hắn. Nàng không ngừng dùng nơi mềm mại nhất của mình mút chặt lấy hắn, xoay chuyển hắn, kích thích hắn giống như đang cố gắng lấy lòng hắn.

Phi Ngọc thật không ngờ tiểu oa nhi bình thường thẹn thùng này một khi nổi sóng, sẽ là gợi cảm mê người như thế, mỗi một tiếng rên rỉ thở dài thoải mái uyển chuyển đều làm hắn càng thêm hưng phấn.

Khi nàng giống như đã phát cuồng dần dần tăng tốc độ cùng tiết tấu cao thấp càng lúc càng nhanh, Phi Ngọc hiểu được nàng sắp đạt đến cao trào , thế là hắn hôn nàng thật sâu, cùng nhau bay lên đám mây đẹp nhất.....

Khi kích tình qua đi, hai người vẫn duy trì động tác này, bởi vì nàng đã không thể cử động nổi, toàn thân đều mỏi mệt, nhất là thắt lưng.

Phi Ngọc giống như chú hổ đã được ăn no, thỏa mãn tràn đầy thân thể và lí trí, bàn tay to của hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dày rối tung ở trên người nàng, cũng không muốn cử động.

Nhưng sợ nàng sẽ lạnh, Phi Ngọc vẫn thật cẩn thận đem nàng nghiêng sang một bên, rồi mới ôn nhu kéo chăn đắp cho nàng.

Vừa rồi quá mức kích động Na Lan đã buồn ngủ đến mức mí mắt không mở ra được , nhưng trước khi nàng đi vào giấc ngủ, vẫn thì thào nói với hi Ngọc: Lần sau ta còn muốn ở phía trên.

Cám ơn người.

Phi Ngọc vừa thấy Liên Quân, đó là mở miệng nói lời cảm tạ hiếm có.

Vốn dĩ Liên Quân đang chải những lọn tóc mượt mà, chiếc lược bằng ngà trắng trong tay ngừng một chút, khóe miệng xinh đẹp gợi lên tươi cười có chút bí ẩn.

Xem ra người thật sự đã động phạm tâm , người thật sự thực thích tiểu sư thái này rồi sao? Nàng tao nhã nói, rồi mới buông lược, chậm rãi đứng lên đối mặt với hắn.

Bình thường Liên Quân đã vốn xinh đẹp động lòng người , hiện tại nàng lại mặc quần áo lụa mỏng, loáng thoáng lộ ra dáng người xinh đẹp đầy mị hoặc, một mái tóc đen dài mượt mà xõa tung phía sau lưng, một đôi mắt long lanh trong suốt như mặt nước hồ thu, rèm mi dày u sầu khẽ rũ xuống, hoa khôi nổi danh của quán rượu quả nhiên là danh bất hư truyền.

Chỉ tiếc, hắn trước kia nhìn không thấy, hiện tại lại có thêm một bóng dáng bé nhỏ, hồn nhiên che ở phía trước, đối mặt với mỹ nhân đa tình, hắn lại không hề có động chút tâm tư.

Nàng chậm rãi vươn tay ngà ngọc về hướng hắn, muốn chạm vào hắn, lại bị hắn khẽ khàng né sang một bên.

Đây là ngân lượng, ta đi đây.

Chờ một chút. Liên Quân tức giận rống to, Chẳng lẽ ta lại thua với tiểu cô nương ngu ngốc đó sao?
Đôi mắt đen của Phi Ngọc lạnh lùng, Không cho phép nói nàng như vậy.

Sao thế, đau lòng à? Ta biết nàng ta chẳng qua là giải được của người mà thôi, nếu người nguyện ý, đại ca người nhất định sẽ giúp người giải chất độc trên người, đến lúc đó người sẽ không cần thiết bị quản chế bởi nữ nhân ngốc nghếch đó nữa.

Vấn đề là ta không muốn.

Là không muốn nhìn thấy đại ca người, hay là không muốn giải độc trên người?

Mặt Phi Ngọc không hề có chút biểu tình.

Cũng đúng, chỉ cần giải được độc trên người, người làm sao còn có lí do gì để ở bên cạnh nữ nhân ngốc nghếch đó nữa.

Phi Ngọc nhắm hai mắt lại, thở dài, rồi mới dùng giọng điệu càng thêm lạnh như băng nhìn trần nhà nói: Người có biết bản thân người đang làm cái gì không?

Ta chỉ biết ta thích người, vẫn luôn thích người, tại sao người cũng không cho ta cơ hội? Ta có điểm nào thua kém Na Lan ?

Bởi vì người người yêu thật sự không phải là ta. Tà Lang Quân – Chương 7.2

Edit: Quảng Hằng

Chương thứ bảy

Ai nói ?

Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

Không, tâm ý bản thân ta , ta tự mình hiểu được, người không cần đoán tâm của ta.

Vậy còn con gấu to kia thì sao? Giọng nói của hắn không hề cứng nhắc, ngược lại là có chút dễ dàng ôn nhu, Hắn đã vì người vào sống ra chết không biết bao nhiêu lần, Con gấu ngu ngốc.

Ta không cần hắn. Liên Quân quay đầu đi chỗ khác, không muốn để ý đến lòng mình khi nói ra những lời này, bỗng nhiên có loại cảm giác thống khổ.

Người cũng không để ý đến Na Lan sao?

Nàng là tình địch của ta.....

Người thích nàng.

Nàng là tình địch của ta! Liên Quân có chút giống như tiểu cô nương bốc đồng, hét to lên Ai sẽ thích đứa ngu ngốc đó chứ?

Nhưng nàng ấy lại nói với ta, nàng thật cao hứng có một tỷ tỷ như nàng.

Liên Quân nghe vậy rùng mình.

Cô nương ngốc ấy từ nhỏ đến lớn chỉ có một sư phụ, bên người không hề có ai, nhưng nàng vẫn sống vui vẻ, so với bất luận kẻ nào đều kiên cường hơn rất nhiều. Có lẽ ta chính là thích điểm này của nàng ấy, ta một mình cũng thật sự quá mệt mỏi, ta muốn tìm một vòng tay, nàng cũng có thể có một bờ vai có thể dựa vào, cho nên..... Ngừ khí đang mềm mại bất chợt biến đổi, ánh mắt lợi hại quét về phía sắc mặt tái nhợt của Liên Quân, Mặc kệ là ai, ta cũng không cho phép phá hư.

Liên Quân giống như phát điên, nhìn hắn khóc òa lên

Người cho là người có thể có được hạnh phúc sao? Người cho là người có thể cho nàng hạnh phúc sao? Người quên thân phận của người sao? Đừng tưởng rằng nàng ta hiện tại không chán ghét người, liên nhất định sẽ yêu thương người, sống cả đời với người, nếu bị nàng biết thân phận hạ lưu dơ bẩn kia của người.....

Ta khuyên người tốt nhất đừng nên nói gì nữa, bằng không Quân tử đao của ta không ngại nhiễm máu của nữ nhân.

Nói vừa xong, hắn liền nhanh chóng biến mất dưới ánh trăng.

Liên Quân ngẩng đầu nhìn địa phương hắn biến mất, vẻ mặt vốn dĩ còn thực si tình lập tức thay đổi, nàng không khỏi thở dài một hơi, trong lòng suy nghĩ, thật sự là không cam lòng a!

Chẳng qua, may mắn nam nhân này đã thông qua cuộc thử nghiệm này, như vậy là có thể bảo đảm hắn đối với muội muội Na Lan có bao nhiêu thật lòng .

Ngẫm lại hành động của mình thật đúng là khá tốt, có thể đi biểu diễn ở bên ngoài, hắn là cũng là có thể kiếm một đồng tiền lớn .

Đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, Liên Quân nhìn thấy cửa vẫn chưa đóng.

Khó trách lại lạnh như thế.

Bất quá nàng cũng không khỏi nói thầm trong lòng, mình mặc ít như vậy đều bị xem hết, đối phương còn tuyệt không động tâm, thật sự là lãng phí .

Nàng chậm rãi đi đến cửa, mới bước một bước ra ngoài cửa, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang lên ở bên tai.

Không cần sao?

Nàng cả người sửng sốt, chậm rãi ngược khuôn mặt đại ra lên nhìn chăm chú bóng dáng cao lớn anh vĩ trước mắt, trên mặt hắn là vẻ lạnh lùng vô tình mà nàng chưa từng gặp qua.

Người tránh ra. Nàng khép lại quần áo đơn bạc trên người.

Không, ta chờ đợi đủ rồi. Hắn bá đạo bế Liên Quân lên, không để ý tới giấy dựa của nàng, chỉ đi như bay về phía trước.

Người buông ra! Người muốn mang ta đi đâu

Mang người đến nhà của ta.

Ngày hôm sau, kinh thành truyền đến một tin tức chấn động, nói là Nhị cô nương của Túc Ông Lâu mất tích kỳ bí ở nhà mình, hoài nghi có nội gian khả nghi thông đồng với bên ngoài, cũng có thể là do khách quen làm, nhân vật trước mắt tập trung vào tân nhiệm trấn quốc đại tướng quân Thiết Thần Hầu.

Phi Ngọc giống như một dã thú bị đâm thẳng vào vết thương lở loét, vốn nghĩ rằng miệng vết thương đã lành từ lâu, hoàn toàn không nghĩ đến ngày hôm nay vẫn bị người khác khơi gợi đâm mạnh vào, lại vẫn đau đớn cùng tanh hôi ghê tởm như cũ.

Hắn không ngừng chạy vội, một khắc cũng không dám dừng lại, hắn muốn nhanh chóng trở lại Âm Trầm lâm, trở lại cảnh tránh gió an toàn nhất của hắn cho tới nay, trở lại..... Bên cạnh Na Lan.

Đúng vậy, không biết khi nào thì, mình đã không thể không có nàng , tuy rằng tính ngây thơ của nàng thực làm hắn cảm thấy thực ngu xuẩn, nhưng cũng làm hắn thật sự khát vọng bản thân cũng có thể có một ngày ngu xuẩn như vậy.

Chỉ tiếc hoàn cảnh xấu xí làm hắn không thể không lớn lên trong một đêm, nhất là khi hắn nhận thức được trên thân thể hắn có một vết bớt hình la sát, cuộc đời của hắn đã chết rồi, còn lại trên thế gian này chỉ là một công cụ giết người không có linh hồn.

Na Lan!

Hắn cần ôm lấy nàng ngay lập tức, cảm nhận cơ thể ấm áp thơm ngát của nàng , nghe nàng cứ lầm bầm một đồng hồ nhảm vô nghĩa muốn hắn cải tà quy chính, hắn cần nàng để trấn an nội tâm ác ma của chính mình đang rục rịch.

Khi sơn động xuất hiện ở trước mắt, hắn lại tìm không thấy người mà hắn muốn tìm.

Na Lan! Sắc mặt hần trắng xanh một trận.

Không phải nàng đã đào tẩu chứ? Nàng phát hiện cái gì sao? Cho nên sợ tới mức đào tẩu ?

Trong lòng Phi Ngọc lại một lần nữa cảm thấy bị vứt bỏ, bị phản bội, hần muốn giết người!

Quân tử đao phần nộ lóe ra một đạo hào quang, đao khí lợi hại lóe đến đâu, chỗ ấy bị hủy hoại ngay tức thì, nếu lúc này có một người xuất hiện, không chết thì cũng sẽ mất nửa mạng.

Ai lại như vậy ngu ngốc chứ?

Trả lời , chính là người đó.

“Phi Ngọc.” Tà Lang Quân – Chương 7.3

Edit: Quảng Hằng

Chương Thứ Bảy

Phi Ngọc.....

Một âm thanh trầm thấp kêu to làm Phi Ngọc đột nhiên ngẩng đầu.

Na Lan!

Không còn kịp rồi, đao khí đã lướt đến trước mặt nàng, nàng sợ tới mức vòng hoa đang cầm trong tay rơi vung vãi, cả người bắn trở ngược về phía sau, sắp văng thật mạnh trên đất.

Đao khí từ thân thể của hần chọt lóe qua, dừng ở cây đại thụ phía sau, đại thụ ngay lập tức bị cắt thành hai đoạn.

Na Lan! Hần tiến lên, trước khi nàng rơi xuống đất, ôm lấy nàng.

Người nổi giận như vậy, là vì không gặp được ta sao?

Nàng lại còn cười được.

Ta nghĩ đến..... Ta nghĩ đến..... Ta lập tức mang người đi tìm đại phu.

Nói trước với người..... Ta sợ uống thuốc..... Nàng suy yếu nói, đột nhiên từ trong miệng phun ra một búng máu đỏ thẫm.

Đừng nói nữa, ta lập tức mang người đi tìm đại phu.

Phi Ngọc không nói hai lời, lập tức ôm lấy Na Lan trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, máu từ vai phải cũng đang tuôn không ngừng, thẳng hướng Dược Thần cốc.

Dược Thần cốc, được bao bọc chung quanh bởi kì nham dị thạch, trong cốc cũng không hoang vắng, không hề có sự sống giống như vẻ bên ngoài, ở chỗ sâu trong cốc trên tòa núi cao có một hồ hoa sen xinh đẹp, bốn phía trải đầy kì trân dị thảo, chính giữa là một tòa Hoàng kim ốc hai tầng, khung cảnh đẹp lộng lẫy huyền ảo như đang lạc vào cảnh tiên.

Bởi vì theo lý thuyết, đúng nên là một căn nhà gỗ chứ không phải một tòa lầu đài lộng lẫy nguy nga như thế này.

Bởi vậy cũng biết, chủ nhân cốc này không giống người thường đến mức độ nào.

Cứu nàng. Phi Ngọc tựa như một dã thú đang bế tình nhân hướng nhân loại cầu cứu.

Nhưng mà người có thể cứu người trước mắt này, mặt lại không chút thay đổi.

Hần vừa mới định ra ngoài tản bộ, lại gặp một dã thú đau thương hướng hần cầu cứu.

Ai da! Thật ngạc nhiên a!

Cứu nàng.

Không cứu.

Phượng Lãnh Diệp.

Hung dữ với ta cũng vô dụng, ta hiện tại không có hứng muốn cứu. Nam tử lạnh lùng khẽ phe phẩy quạt nan trong tay, một bộ dáng thanh thoi lướt qua bọn họ.

Người nhất định phải cứu nàng, điều kiện gì ta sẽ đáp ứng. Phi Ngọc liều lĩnh nói.

Dược thần Phượng Lãnh Diệp hơi hơi ngừng lại, không anh khí tuần mỹ bằng Phi Ngọc, nhưng trên dung mạo tương tự lại tràn ngập một loại tà ác làm người ta không rét mà run.

Nàng, quan trọng như vậy sao?

Phi Ngọc hung hăng trừng trừng nhìn hắn. Tuy rằng không biết hắn đang có chủ ý gì với Na Lan, nhưng hiện tại có thể cứu của nàng, chỉ có Phượng Lãnh Diệp.

Quân tử đạo? Phượng Lãnh Diệp đầu tiên là thần nhiên ngấm miệng vết thương trên vai phải của Na Lan một chút, Người rốt cuộc là yêu nàng hay là hận nàng? Hay là yêu đến mức muốn giết chết nàng?

Câm mồm.

Đây là thái độ nói chuyện với ân nhân cứu mạng sao? Phượng Lãnh Diệp thu hồi cây quạt xoay người muốn rời đi.

Cứu nàng, cầu người.

Phượng Lãnh Diệp đột nhiên cười nhẹ lên, bộ dáng kia giống như là một ác ma sa đọa, Chắc chắn chưa? Cái giá cùng ác ma giao dịch là rất lớn .

Phi Ngọc hiểu được, cho nên hắn mới tận lực không tiếp xúc với tên ác ma này, bởi vì so với chính mình tà ác, nam nhân trước mắt càng hơn ngàn lần.

Hắn gật gật đầu, vì Na Lan, muốn mạng của hắn cũng không sao.

Thật là thú vị, xem ra khắc tinh của người đã xuất hiện , ta thực sự rất muốn nhìn thử, rốt cuộc nàng sẽ khắc người như thế nào, lại đem Đạo Diêm La luôn luôn cao cao tại thượng, không ai bì nổi trở thành chịu uất ức như thế này.

Cứu nàng nhanh lên. Hiện tại không ai muốn nghe hắn nói nói mát.

Đột nhiên bên cạnh tòa Hoàng Kim ốc, một gian nhà nho nhỏ xiêu vẹo, gần như nhìn không phải là nhà, vì nó mục nát cũ rách, có một tiểu cô nương đáng yêu đi ra, thoạt nhìn giống như mới mười ba tuổi, giống như một tiểu tiên nữ.

Nàng lẳng lẳng tiêu sái đến bên cạnh Phi Ngọc, rồi mới lấy tay chỉ chỉ Na Lan, lại chỉ chỉ vào căn phòng ở rách nát nho nhỏ phía sau nàng.

Phi Ngọc nhìn Phượng Lãnh Diệp, chỉ thấy trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại lóe lên ánh sáng không hề tầm thường. Như thế nào, người cho là người có năng lực có thể cứu tiểu nữ nhân này?

Một chút cũng không để ý tới lời nói của hắn, tiểu cô nương kia cứng rắn kéo Phi Ngọc đi về hướng phòng nhỏ, như là đang nói cho hắn biết, không cần chần chờ , cứu người quan trọng hơn.

Phi Ngọc không thể lấy sinh mệnh của Na Lan ra nói đùa, hắn vẫn là quyết định tin tưởng thiên hạ đệ nhất Dược thần, dù sao Na Lan không phải là đối tượng thí nghiệm của tiểu cô nương này

Được, nhưng ta có lòng tốt nhắc nhở người một chút, chẳng qua, nếu lỡ trị chết người, sẽ có người muốn người đền mạng. Phượng Lãnh Diệp đột nhiên có lòng từ bi nói, trong mắt tràn ngập ý khiêu chiến.

Phượng Lãnh Diệp, mạng Na Lan của ta không thể nói đùa!

Đi cùng nàng ấy đi! Ta không trị .

Tiểu cô nương lại kéo kéo tay áo Phi Ngọc, vẻ mặt dường như thực khẩn trương.

Phi Ngọc đang trong lúc do dự kịch liệt, thì nghe thấy âm thanh thì thầm của Na Lan ở trên lưng mình, Phi Ngọc..... Để cho nàng ấy chữa cho ta đi!

Nhưng.....

Ta không muốn chết, ta muốn ở bên cạnh người.

Thân mình Phi Ngọc chấn động, nghiêng rãng, rồi mới theo tiểu cô nương đi về căn phòng nhỏ rách nát của nàng.

Phượng Lãnh Diệp chậm rãi phe phẩy cây quạt trong tay, trên mặt không chút thay đổi, nhưng toàn thân lại tản mát ra nét lạnh lẽo làm da đầu người ta run lên.

Bằng người cũng muốn theo ta đấu, ngại thơ quá, Kim Tiểu Diệp.

Hừ! Tiểu Diệp! Nghe đến tên đã phát giận rồi.

Có cái gì buồn cười ? Hừ!

Phượng Lãnh Diệp tức giận bước giận dữ về hướng Hoàng Kim ốc xa hoa của hắn, người bên ngoài có sống hay chết, tuyệt không liên quan đến hắn.

8. Chương 8

Tà Lang Quân – Chương 8.1

Chương thứ tám

Edit: Quảng Hằng

Hừ hừ! Đã chết chưa vậy ?

Sắc mặt Phi Ngọc xanh mét lập tức xuất hiện trước cửa phòng., một thân lửa giận đang tượng trưng cho sự lo lắng an nguy của người yêu mình, lại không chỗ có thể phát tiết.

Hiện tại có một người không sợ chết đưa lên cửa, hắn nhất định sẽ không có sắc mặt hoà nhã để xem.

Người đã đến đây rất nhiều lần , thực nhân rồi có phải hay không? Phi Ngọc nổi giận gầm nhẹ.

Phượng Lãnh Diệp nhìn biểu tình của Phi Ngọc, rồi mới vừa lòng gật gật đầu, Xem ra chiều bài của ta còn giữ được, cố lên a! Nói xong, lại thực kiêu ngạo tiêu sái đi.

Phi Ngọc không khỏi thở dài, quay đầu nhìn phía trong phòng, nhìn tiểu cô nương đang gặt gao ôm Na Lan ngủ một ngày một đêm.

Đây là chữa bệnh sao? Ngủ là có thể chữa bệnh sao?

Nếu không nhìn thấy sắc mặt Na Lan trở nên hồng nhuận một chút, hô hấp cũng trở nên bình thường , hắn nhất định sẽ lập tức ôm lấy nàng, liều lĩnh đi cầu nam nhân nhân tâm kia.

Đột nhiên, tiểu cô nương mở to mắt, rồi mới bắt đầu bần rợn tìm được thảo.

Phi Ngọc đi đến hỏi: Làm sao vậy?

Tiểu cô nương viết trên mặt đất: Thiếu một loại dược thảo.

Ta đi mua.

Tiểu cô nương lại viết: Chỉ có tên khốn ở đối diện mới có, giấu bên trong phòng của hắn.

Mặt Phi ngọc biến sắc xanh mét, nhưng là vì Na Lan, hắn vẫn kiên quyết nói: Cho dù là phải giết con bướm kia để làm thuốc dẫn, ta cũng tuyệt đối sẽ không nương tay .

Tiểu cô nương lộ ra nụ cười hồn nhiên, giống như là thực thích nghe được có người cùng nàng chán ghét nam nhân kia vậy.

Bàn tay nhỏ bé của nàng hướng hần huy huy, tỏ vẻ muốn hần đi nhanh lên.

Thuốc dẫn gì?

Dạ minh châu.

Ánh mắt Phi Ngọc hướng về Hoàng kim ốc ngoài phòng, lạnh lùng nói: Quả nhiên là so với muốn mạng của hần còn khó hơn.

Phi Ngọc đi đến bên cạnh Na Lan, thâm tình chân thành hôn lên khuôn mặt của nàng một chút, cam đoan nói: Không phải sợ, ta sẽ cho người sống thật tốt, theo giúp ta cả đời, như vậy người vui vẻ không?

Khóe miệng Na Lan chậm rãi gọi lên – cười ngọt ngào.

Phi Ngọc lại thâm tình hôn nhẹ lên môi của nàng, rồi mới bắt buộc đi ra khỏi phòng.

Hần nhất định phải lấy được Dạ minh châu tới cứu Na Lan!

Phi Ngọc vừa tiến vào Hoàng kim ốc một bước, liền phát hiện con bướm yêu tiền kia dường như đang rất chuyên tâm họa cái gì.....

Hần vô thanh vô tức tới gần, tuy rằng động tác đối phương rất nhanh, nhưng hần thân là đệ nhất sát thủ cũng không phải là giả, lập tức liền ngấm đến người trong bức họa là ai .

Người có luyện đồng phích(*)? Phi Ngọc không dấu vết cùng nam nhân bên cạnh bảo trì khoảng cách vài bước an toàn. (yêu trẻ con)

Hừ! Phượng Lân Điệp lại là hừ lạnh một tiếng khinh thường, Loạn tiến vào phòng ở người ta còn chưa tỉnh, còn xem loạn, thật sự là không có gia giáo.

Phi Ngọc quay đầu đi chỗ khác, khẩu khí dị thường lạnh liệt, Ta có không có gia giáo, người nên là người rõ ràng nhất.

Phượng Lân Điệp trầm mặc trong chốc lát, hiểu được tự mình nói sai , lại vẫn như cũ chết cũng mạnh miệng, Đừng hy vọng xa vời ta sẽ giải thích, chuyện gì đã qua không nên nhớ lại, giống như bản thân người cứ ôm ấp nó như bảo bối để nhớ mãi, để làm gì.

Nhưng thật ra người có thể đem tất cả mọi chuyện quên hết hay không.

Cuộc sống của ta là minh chứng tốt nhất.

Còn không phải người bắt buộc ta phải đi làm thợ săn tiền thưởng, như vậy chẳng những có thể giúp người kiếm tiền, còn muốn đem những người đó đánh tới sắp chết chỉ còn lại có nửa cái mạng, tới tìm người chạy chữa, tiện lợi cho người thu hai lần tiền hắc ám.

Mặc dù có câu oán hận, nhưng là tuyệt đối không phải vì cái gì đạo đức lương tâm, dù sao đối phương là người xấu, hơn phân nửa tiền tài là bất nghĩa, Phi Ngọc tức giận đó là, giết người chỉ có thể giết một nửa, vừa vặn có thể cho bọn họ kéo dài mạng sống tới Dược Thần cốc này đảm đương tán tài đồng tử, một chết đi da!

Một đao lấy mạng thì sướng khoái hơn nhiều!

Đừng nói như vậy, đây là lời người hứa với ta, người nợ ta một mạng, làm trâu làm ngựa báo đáp ta, nói sau, người xấu đương nhiên phải tiêu diệt! Ai chán ghét những thứ bại hoại đó hơn người chứ?

Phi Ngọc không nói gì, chỉ thống hận chính mình lúc trước tại sao lại mềm lòng, đáp ứng loại hứa hẹn nhảm chán này!

Người làm sát thủ chính nghĩa, ta chỉ là thuận tiện kiếm thêm chút tiền thuê, dù sao trúng Quân tử đao tới tìm ta cầu cứu , người nào không phải lúc trước đã từng phóng hỏa giết người, , người không cần để ở trong lòng.

Ai sẽ để trong lòng a! Phi Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, nhưng bề ngoài biểu hiện ra, chính là một bộ dạng bị người ta nói trúng tim đen.

Vậy người hiện tại sao lại có bộ dáng lương tâm bất an làm chi? Như thế nào, muốn cải tà quy chính sao? Phụng Lân Điệp trào phúng nói.

Trả lời hần , là trầm mặc.

Thật lâu sau, mới nghe được Phi Ngọc lẳng lặng nói: Ta cần Dạ minh châu.

Dạ minh châu?

Đúng vậy, cô nương cầm kia nói người có, muốn ta đến lấy.

Hừ! Nghe được là do con bé cầm đó sai khiến đến đây, vẻ mặt của Phụng Lân Điệp lập tức liền trở nên khác thường Cách chữa ngọc nghếch gì vậy, vết thương nhỏ như thế lại phải dùng đến trân bảo Dạ minh châu hiếm có thế này, ta thấy là tự nàng ta muốn nó thì đúng hơn.

Ta mặc kệ rốt cuộc có phải chính nàng ta muốn nó hay không, dù sao chỉ cần là có thể cứu được Na Lan , ta đều phải lấy.

Đúng rồi, tại sao tiểu cô nương kia đáng yêu lại bị thương? Mà lại là bị Quân tử đao gây thương tích, các người cãi nhau ồn ào đến mức phải chém nhau sao?

Ta.....

Ừ! Phụng Lân Điệp một bộ rất hứng thú gật gật đầu, tỏ vẻ đối phương có thể yên tâm tiếp tục nói tiếp.

Nghĩ đến nàng bỏ lại ta chạy thoát, nhất thời nổi giận, cho nên.....

Lại chém lung tung?

Mặt Phi Ngọc trở nên rất khó xem.

Tật xấu này của người cứ mãi thế không chịu bỏ, mỗi khi khó chịu liền biến thành xấu xa cuồng bạo, cho nên mới không thể ở lại những căn nhà bình thường, phải ở trong sơn động, bởi vì sơn động mặc kệ bị người đánh như thế nào, nhiều lắm là càng lúc càng lớn mà thôi, nhưng người cư nhiên còn có thể nổi điên đến mức đi chém nữ nhân của mình! Phụng Lân Điệp lắc lắc cây quạt ra vẻ không thể chịu đựng nổi.

Ta nào biết đâu rằng, ta nghĩ đến.....

Đúng vậy, người cho là nàng vứt bỏ người , nhưng nếu nàng thật sự vứt bỏ người , thì không cần nàng nữa là xong! Không có nàng, khắp thiên hạ còn có thật nhiều mỹ nữ chờ người chọn lựa, cũng không phải nhất định không có nàng thì không được. Tà Lang Quân – Chương 8.2

Edit: Quảng Hằng

Chương Thứ Tám

Phụng Lân Điệp nói xong, nhìn xem vẻ mặt Phi Ngọc, rồi mới cảm thấy trên đầu có vài con quạ đen cạc cạc bay qua.

Hần có chút chần chờ hỏi: Không thể nào? Thật sự không có nàng không được?

Đã yêu đến thâm thiết như vậy sao, thật sự là rất đáng thương .

Dù sao ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng thiếu một cọng lông tơ .

Phụng Lân Điệp nhìn thấy dáng vẻ yêu đến điên cuồng si dại của nam nhân trước mắt, không khỏi lộ ra vẻ mặt sầu lo, Tiểu tử, người như vậy làm cho ta thực lo lắng, đừng quên chuyện của chúng ta..... Nàng biết không?

Không biết.

Vậy người làm sao có thể xác định nàng nhất định sẽ không trốn chứ? Ta không hy vọng lần sau lại nhìn thấy người mang nàng máu chảy đầm đìa tìm ta.

Cho dù nàng muốn chạy trốn, ta cũng sẽ không buông tay, chân trời góc biển nhất định sẽ tìm được nàng. Thật là cố chấp đáng sợ a! Phượng Lãnh Diệp quyết định vẫn là không cần chọc giận nam nhân này thì tốt hơn.

Hắn cố ý lộ ra tươi cười meo meo, thân thiết hỏi: Đúng rồi, có lẽ người chỉ lại đây tìm ta tán phỉm thôi chứ?

Dạ minh châu. Phi Ngọc lạnh lùng vươn tay đòi.

Phượng Lãnh Diệp cao ngạo quay đầu đi chỗ khác, Đứng hòng.

Đừng ép ta.

Sao nào? Tốt! Muốn động thủ với ta sao? Đôi mắt đen của Phượng Lãnh Diệp chợt lóe. Luận về võ công, hẳn nhất định sẽ không thua xú tiểu tử trước mắt này.

Phi Ngọc tuốt Quân tử đao ra khỏi vỏ , khước mắt lại nhìn thấy cô nương cầm kia đang dung lực hướng hẳn bên này phát tay.

Chẳng lẽ là Na Lan làm sao vậy?

Hắn quyết định dao sắc chặt đây rồi.

Không cho ta, ta sẽ nói cho cô nương cầm kia, người đang vụng trộm vẽ nàng.

Không bao lâu, đã thấy trong tay của Phi Ngọc ôm lấy hi thể trần bảo Dạ minh châu mỉm cười tiêu sái bước ra khỏi Hoàng kim ốc.

Lại qua ba ngày.

Phi Ngọc cảm thấy mình sắp điên rồi, nếu Na Lan nếu không tỉnh lại.

Phi Ngọc gắt gao nắm bàn tay nhỏ bé không hề có chút huyết sắc, vươn tay vuốt nhẹ nhẹ những sợi tóc vương vãi trên má nàng.

Nếu không gặp được hắn, không có xảy ra việc này, nàng hẳn là đã sớm đem Kim phật đưa đến Thiên Ân Tự, rồi nhờ một vị đại sư trong đó giúp cho nàng quy y, từ nay về sau biến thành người của Phật tổ.

Phi Ngọc chưa từng nghĩ tới tình địch của mình lại là thần thánh!

Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng sẽ không lùi bước , bởi vì cho dù hắn là một người bị tất cả mọi người trong thiên hạ vứt bỏ, hắn cũng không muốn buông nàng ra.

Nàng nói qua, sau khi nàng mất đi sự phụ cũng chỉ có một mình , cho nên nàng cần hắn.

Hơn nữa , dưới ánh mắt ngây thơ thiện lương của nàng như vậy hẳn như là thấy được một bản thân khác của mình, một cái mà ngay cả chính hắn đều sớm đã quên đi.....

Vốn dĩ hắn nghĩ đến mình chính là ác liệt như vậy, không có thuốc nào cứu được, bởi vì ác nhân chính là ác nhân, vừa được sinh ra nhất định là vận mệnh của tội ác.

Nhưng là hắn biết, mình có thể ở trong ánh mắt thiện lương của nàng như vậy, mình đã được cứu sống.

Cô nương cầm sáng sớm hôm nay khác thường không có nắm tay Na Lan ngủ, nàng nói bởi vì bệnh tình của Na Lan đã ổn định , sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào, cho nên nhất định phải dựa vào lực lượng của hắn cho Na Lan.

Hắn càng thêm gắt gao cầm lấy tay Na Lan, vô luận như thế nào cũng sẽ không buông ra.

Đầu Phi Ngọc dán tại đôi má lạnh như băng của nàng, thống khổ nói nhỏ, Na Lan, van cầu người đừng vứt bỏ ta.

Na Lan cảm giác được bản thân mình được tỉnh lại trong những lời nói yêu thương, loại cảm giác này thật tốt! Nàng biết mình hiện tại một chết đi được, nhất là vai phải giống như đã bị ai chém vậy.....

Chém?!

Nàng đột nhiên mở to mắt, ánh vào mi mắt là một khuôn mặt thiên chân vô tà đang ngủ say giống như một tiểu hài tử.

Phi Ngọc?!

Nhìn thấy cả người hấn tiều tụy một vòng lớn, còn có bóng đen trước mắt làm cho khuôn mặt tuần mỹ của hấn thoát nhìn tuyệt không đẹp, lại làm cho người ta đau lòng như vậy.

Na Lan nhìn xem nhìn xem bốn phía chung quanh.

Không phải ở Âm Trầm lâm ! Là ngôi miếu đồ nát sao? Lại không quá giống, bên trong dường như có người ở, tuy rằng đơn sơ, nhưng mọi thứ đều thật sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Na Lan muốn di động thân mình, nhưng không có biện pháp, bởi vì nàng phát hiện mình bị một đôi bàn tay to bá đạo ôm lấy thắt lưng, nửa thân mình Phi Ngọc đang dựa vào trên thân thể của nàng, gương mặt thiên chân vô tà đang ngủ của hấn dựa vào má trái của nàng, hơi thở nóng rực phun ở trên mặt của nàng, làm cho nàng nhịn không được tim đập nhanh hơn.

Nàng nhìn trần nhà một hồi lâu, quyết định thừa dịp hấn đang mất đi ý thức, vụng trộm hôn một chút.

Khi nàng quay đầu, chậm rãi chu miệng hôn trộm lên đôi môi khiêu gợi của hấn một chút, đang cảm thấy đắc ý dào dạt, lại phát hiện hấn mở mắt.

Na Lan nghĩ, nếu có cái động có thể chui xuống dưới, thì thật tốt biết bao?

Nhưng đây chỉ là ảo tưởng.

Ta..... Ta.....

Na Lan ấp úng , muốn giải thích lại tìm không thấy lý do, hấn đã bá đạo hạ môi xuống, cho nàng một nụ hôn cuồng dã khát khao.

Na Lan nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn bá đạo nhiệt tình của hấn, lại phát hiện hấn cư nhiên thối lui .

Làm sao vậy?

Người vừa tỉnh lại, thân thể còn thực suy yếu, ta nghĩ vẫn nên để người hảo hảo nghỉ ngơi đi!

Ta không sao.....

Nhưng hấn đã nhanh chóng tiêu sái đi ra ngoài, hơn nữa cũng không tránh khỏi đi quá nhanh một chút.

Thì ra hấn cũng có một mặt thiện lương am hiểu ý người như vậy, thật sự là rất đáng yêu.

Được rồi! Đợi cho thân thể nàng thật sự tốt hơn một chút, có chút thể lực, đến lúc đó mới hảo hảo thưởng cho hấn đi! Na Lan nghĩ như vậy, rồi mới ngọt ngào lại tiến vào mộng đẹp.

Nàng ngủ say sưa, cho nên không nhìn thấy ngoài phòng nam nhân đang cố gắng tắm nước lạnh.

Không có biện pháp, vì muốn thân thể Na Lan đáng yêu của hấn nhanh khỏe hơn, cho dù là hiện tại dám độc phát tác, cũng tuyệt đối không thể chạm vào nàng.

Thế là Phi Ngọc quyết định tiếp tục tắm thêm mấy lần nước lạnh nữa.

***** Tà Lang Quân – Chương 8.3

Edit: Quảng Hằng

Hôm nay nhất định hấn sẽ chạm vào nàng!

Na Lan khẩn trương ngồi ở trên giường.

Đã qua bảy ngày, vốn tưởng rằng ngày hôm sau là có thể trở lại trong ngực hấn, nhưng không nghĩ đến hấn lại có thể nhẫn nại lâu như vậy!

Thật sự là rất kỳ quái !

Trước kia hấn cơ hồ là vừa thấy đến nàng đã muốn chạm vào nàng, giống như một sắc ma đang đói khát vậy, tại sao hiện tại lại khác hấn?

Có phải nàng hôn mê lâu lắm hay không? Hay là hấn nghĩ đến thân thể của nàng vẫn chưa khỏe?

Nếu là như thế này, lần này liền do nàng chủ động đi! Tin tưởng chỉ cần nàng hơi ám chỉ một chút, hấn là sẽ không có vấn đề. Nghĩ đến mình cứ nhiên muốn chủ động câu dẫn nam nhân.....

Trời ạ! Na Lan, người phải tỉnh táo lại.

Sư phụ, người nhất định phải hảo hảo giúp con, cho con sức mạnh, quan hệ này là hạnh phúc cả đời của đồ nhi.

Bất quá, Na Lan đợi đã lâu, nhưng vẫn không thấy Phi Ngọc và Tiểu Điệp.

Na Lan quyết định không đợi nữa.

Nàng tìm một vòng gần đó vẫn không thấy Phi Ngọc.

Phi Ngọc có thể trong gian phòng Hoàng kim kia hay không?

Na Lan chậm rãi di động bước chân, nghe được trong bụi cỏ bên phải căn nhà nhỏ tựa hồ có thanh âm.

Nơi đó không phải địa phương Tiểu Điệp trồng các loại dược thảo sao?

Na Lan tò mò tới gần vừa thấy, lại bị một màn trước mắt làm kinh hoàng.

Tiểu Điệp dường như đang cãi nhau với ai đó, hai người do dự, rồi nàng lại nhìn thấy nam nhân đang cãi nhau với Tiểu Điệp, vươn tay giữ chặt lấy Tiểu Điệp đang muốn đào tẩu, rồi mới bá đạo hôn nàng.

Na Lan muốn thấy rõ ràng nam nhân đang bắt nạt Tiểu Điệp là ai, lại phát hiện cánh tay có hình xăm la sát vừa bị Tiểu Điệp vùng vẫy xé rách!

Sẽ không !

Na Lan dùng sức che miệng mình lại, sợ hãi mình sẽ bị bọn họ phát hiện, đồng thời, tan nát cõi lòng, nước mắt đã không nghe lời tuôn rơi xuống dưới.

Nàng liêu lĩnh xoay người bỏ chạy, thầm nghĩ muốn đem tất cả mọi chuyện vừa rồi quên hết, hận mình sao lại nhìn thấy một mặt xấu xí tàn nhẫn như vậy.

Thì ra hấn không phải lo lắng thân thể của nàng còn suy yếu, hấn căn bản chính là đã muốn thay lòng đổi dạ, hấn thích người khác, hấn không cần nàng.

Na Lan vọt tới một thác nước phía đông của Dược Thần cốc, cuối cùng chịu được không được lên tiếng khóc lớn, phần nộ kêu Cốc Phi Ngọc, người là tên xấu xa, bạc tình lang, ta hận người chết đi được.

Ngay tại phía sau, một thanh âm kêu nàng. Na Lan?!

Nàng dùng ánh mắt sưng đỏ vì khóc nhìn về phía thanh âm phát ra, rồi cả người ngây ngẩn.

Người tại sao lại ở chỗ này?

Trong hồ, nam nhân vốn dĩ đang ở trong nước, nghe được có người mắng hấn mới ngoi lên tìm tòi đến tột cùng là ai, lại phát hiện Na Lan đang khóc thật sự thương tâm.

Tại sao người khóc? Ai bắt nạt người? Phi Ngọc bỏ lại những con cá bắt được trong tay, nóng vội bơi nhanh về hướng của nàng.

Khi hấn vươn tay muốn chạm vào nàng, nàng lại vươn tay lớn tiếng ngăn lại, Chờ một chút.

Làm sao vậy?

Ta hỏi người trước, mới vừa rồi người ở đâu?

Ta ở trong này suốt buổi chiều, người không phải nói muốn thay đổi khẩu vị sao? Ta nghĩ, đi bắt vài con cá cho người tắm bổ.

Gạt người! Người nhất định là vừa mới phát hiện ta nhìn thấy người hôn Tiểu Điệp, mới có thể chạy nhanh đến nơi này trước ta một bước, người mơ tưởng muốn gạt ta. Nàng xoay người muốn đi, lại bị hấn nhanh hơn một bước ôm lấy.

Người rốt cuộc đang nói hưu nói vượn cái gì vậy? Nói rõ ràng cho ta, ta không thể chịu đựng được người khóc lóc rời khỏi ta. Hấn nghiêm khắc ra lệnh, bàn tay to cứng như sắt ôm nàng gắt gao.

Chuyện chưa nói rõ ràng, nàng làm sao cũng không cho phép đi.

Na Lan đột nhiên ôm lấy hấn, thương tâm nói, Phi Ngọc, người muốn như thế nào, ta đều có thể cho người, chỉ mong người đừng thay lòng đổi dạ, không muốn ta. Ta biết mấy ngày nay người nhẫn thật sự vất vả, nhưng ta đáp ứng người, ta sẽ cố gắng bồi thường gấp bội cho người, người không cần thích người khác, van cầu người.

Tiểu nữ nhân đang sợ hãi, mới có thể ăn nói khép nép cầu hấn như vậy.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, làm cho nàng nghĩ đến hấn không cần nàng ?

Na Lan, người đem mọi chuyện nói rõ ràng, ta.....

Hấn vừa định hỏi tiếp, đã thấy tay nàng run run đang trút lớp xiêm y trên người, thân thể xinh xắn làm hấn mong nhớ ngày đêm đang lồ lộ hiện ra ở trước mắt hấn, làm cho hấn lập tức quên đi bản thân đang định nói cái gì, dục vọng cố nén nhiều ngày nay lập tức thiêu đốt lý trí chính mình.

Ngọc thể mềm mại mịn màng như một pho tượng bạch ngọc trong suốt, bộ ngực sữa mượt mà khéo léo hiện ra ở trước mặt, hai điểm đỏ thắm giống như hạt đậu đỏ ngọt ngào, hơi hơi run run dụ dỗ người đến nhắm nháp.....

Không cần chờ Na Lan mở miệng, áp lực tình dục nhiều ngày dồn dập dâng tràn như sóng biển lao thẳng mà đến, Phi Ngọc gắt gao ôm nàng mãnh liệt, giống như muốn đem ủy khuất tắm nước lạnh mấy ngày nay tất cả đều dùng một loạt những nụ hôn nhiệt tình để bồi thường.

Hai người giống như tình nhân chia cắt đã lâu ngày, không ngừng âu yếm hôn môi đối phương, quần quýt những nơi quen thuộc nhất, đầu lưỡi cơ khát của Phi Ngọc cùng của nàng dây dưa lẫn nhau, mãi đến khi không thể thở nổi mới tách ra.

Yêu ta, muốn ta. Na Lan hàm chứa nước mắt cầu xin, Phi Ngọc cũng tự nhiên đáp lại khát vọng của nàng.

Bàn tay to của Phi Ngọc không ngừng âu yếm bộ ngực sữa tuyết trắng của nàng, còn dùng môi yêu thương liếm mát, khiêu khích, vừa lòng nghe được hô hấp của nàng càng lúc càng dồn dập.

Vốn muốn hảo hảo yêu thương nàng, nhưng áp lực đã nhiều ngày thân thể cũng không cho phép hấn làm như vậy, hấn hôn lên môi nàng thật sâu, đầu gối hấn tách đôi chân thon dài trắng mịn của nàng ra, đâm sâu vào trong cơ thể chặt chẽ lại ướt át của nàng.

Một lần nữa cảm nhận được hạnh phúc gắt gao vây quanh như vậy, Phi Ngọc thiếu chút nữa không khống chế được chính mình.

Hấn nhìn gương mặt thương yêu của tình nhân đang nằm trong lòng mình, bên trong thân thể ấm áp khít khao của nàng, bắt đầu nhịp điệu nguyên thủy hạnh phúc nhất, hưởng thụ thỏa mãn mà chỉ có nàng mới có thể mang đến cho hấn.

9. Chương 9

Tà Lang Quân – Chương 9.1

Chương thứ chín

Edit: Quảng Hằng

Đừng khóc . Phi Ngọc dỗ dành.

Thực xin lỗi, ta quá kích động .

Sau này không cho phép nhận làm ta và Diệp nữa nhé, hình xăm của ta là cánh tay bên phải, là la sát màu đỏ, hắc là cánh tay bên trái, là màu lam .

Đầu Na Lan càng thêm chôn ở ngực hắc.

Hơn nữa người ở phía Tây phát hiện cô nương cầm bị cưỡng hôn, không có khả năng chạy đến phía Đông còn có thể nhìn thấy ta, cho nên.....

Nàng nhanh chóng ấn nhanh đôi môi mọng lên môi hắc, chỉ thấy hắc vốn đang muốn phát tác cơn tức lập tức tựa như bóng cao su bị xì hết hơi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không có biện pháp, ai bảo hắc yêu nàng như thế chứ!

Ta sợ người không cần ta .

Làm sao có khả năng? Người là giải dược của ta! Hơn nữa cơ thể của ta chỉ có với người mới có phản ứng a! Người quên bùa hộ mệnh tốt như vậy sao?

Đúng a! Nghĩ một chút, Na Lan thật đúng nên cảm tạ ả dâm nữ chưa từng gặp qua đã sớm thăng thiên, nếu không phải ả ta hạ độc, có lẽ nàng sẽ không gặp được Phi Ngọc yêu thương nàng như vậy.

Na Lan hạnh phúc rúc vào trong lòng hắc, nhìn ánh trăng đang treo lơ lửng trên cao

Ánh trăng đẹp quá!

Đúng vậy!

Có thể cùng người mình thích cùng nhau ngắm trăng, Phi Ngọc thật sự dù nằm mơ cũng không dám nghĩ đến mình sẽ có một ngày như vậy.

Nếu có thể sinh một cục cưng, sau này chúng ta một nhà ba người ngắm trăng vào Trung Thu, ăn bánh nữa..... Kỳ thật cũng không nhất định phải Trung thu, giống như bây giờ cũng có thể.

Người có đứa nhỏ ? Phi Ngọc mở miệng, thanh âm không ôn nhu mới vừa rồi, ngược lại, giống như nghiêm khắc ép hỏi.

Na Lan ngẩng mặt lên, hoang mang hỏi hắc, Không có a! Sao vậy, người không muốn cưới ta sao?

Ta muốn. Hắc nói kiên quyết.

Na Lan yên tâm nở nụ cười cười, rồi lại mới ngọt ngào mật mật nói: Người muốn sinh mấy cục cưng?

Không cho phép sinh!

Khẩu khí hung ác của hắc dọa đến nàng .

Tại sao? Sắc mặt của nàng lập tức trắng xanh.

Ta nói không cho phép sinh, là không cho phép sinh.

Nếu ta nhất định muốn sinh thì sao?

Ta sẽ tình nguyện không nên chạm đến người. Hắc thống khổ trả lời.

Người! Na Lan giãy dụa đứng lên. Nàng không muốn ở bên cạnh nam nhân này nữa.

Na Lan.....

Đừng nói nữa , ta biết ta chỉ là công cụ giải độc của người mà thôi, hết thấy đều là ta tự mình đa tình.

Nói vừa xong, nàng liền thương tâm quay đầu rời đi, khi rời đi, nước mắt của nàng ở dưới ánh trăng họa thành một độ cong nát cõi lòng, rồi mới dừng ở trên tay hắc.

Đau quá! Như là bị giọt nến nóng bỏng.

Phi Ngọc cũng không đuổi theo, chỉ đau đớn tựa lưng vào cây cổ thụ, nhìn ánh trăng vẫn sáng tỏ như cũ, trong miệng chưa sót nói, giải được sao? Có lẽ đúng! Bởi vì ta đã yêu nàng, yêu đến mức không có thuốc nào giải được.

Phi Ngọc không phát hiện phía sau tán cây cũng có một đôi mắt thống khổ đau lòng giống như hắn. Giống như đang sợ lời nguyện rửa đáng sợ kia vĩnh viễn cũng không thể giải trừ.....

Phi Ngọc không biết ở bên ngoài đã bao lâu, khi quyết định quay về căn nhà nhỏ, lại phát hiện Tiểu Điệp gập đùng đùng chặn ở trước mặt hắn, rồi mới khoả tay múa chân nói một đồng lớn.

Ta không có hứng thú, người đi chỗ khác đi.

Tiểu Điệp không tránh sang, lại càng thêm tức giận hơn.

Nhưng Phi Ngọc không kiên nhẫn lướt qua nàng.

Tiểu Điệp dùng sức nắm lấy tay hắn, lại bị hắn hất đi.

Không nên đụng ta.

Thân mình mảnh mai của Tiểu Điệp làm sao chịu được động tác thô lỗ như vậy, lập tức liền chặt vật ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt cũng như những hạt trân châu bị đứt tuôn rơi như mưa.

Bất quá Phi Ngọc không cần, hắn muốn tìm Na Lan, hắn thật sự không biết nên cùng nàng nói như thế nào, hắn không có cách nào cùng nàng cùng nhau sinh tiểu hài tử, nhưng hắn không thể mất đi nàng.

Ê! Tại sao người có thể bắt nạt người tật nguyền như vậy. Phượng Lãnh Điệp có chút tức giận, nhưng giọng điệu lại cố ý làm bộ như không có việc gì, nhưng từ miệng của hắn có thể thấy rõ hắn đang đau lòng.

Phượng Lãnh Điệp muốn vươn tay đỡ Tiểu Điệp dậy, nhưng nàng đã nhanh hơn một bước đứng lên, rồi mới vọt tới bên người Phi Ngọc dùng sức ôm lấy hắn.

Trên mặt Phượng Lãnh Điệp lập tức xuất hiện sát khí lạnh như băng.

Chỉ thấy nàng ở bên tai Phi Ngọc không biết đang nói cái gì..... Không! Nàng không phải cầm điếu sao? Sẽ không nói, không lẽ là.....

Ê! Người không phải đã có nữ nhân của người sao, tại sao còn muốn..... Phượng Lãnh Điệp đột nhiên phát hiện sắc mặt Phi Ngọc xanh mét.

Không thích hợp!

Làm sao vậy? Phượng Lãnh Điệp hỏi.

Na Lan bị người kia bắt đi.

Buông! Buông!

Na Lan bị nắm đến địa phương âm u này, giống như một tòa thành cổ đại, nhưng hoang phế đã lâu, những bức tường siêu vẹo mục nát cũng mạng nhện giăng ngổn ngang trong bóng đêm đan vào nhau thành một loại không khí thực đáng sợ.

Chính là vật nhỏ này?

Vâng. Hắc y nhân bắt nàng đến đang cung kính nói với bóng đen.

Ừm! Ta đã biết, lui ra. Thanh âm uy nghiêm trầm thấp ra lệnh.

Người là ai? Na Lan tò mò hỏi.

Tại hạ là Nguyệt Hiền Hoa, là tiểu đệ của Phi Ngọc.

Nghe được là đệ đệ Phi Ngọc, tâm Na Lan thả lỏng không ít, nàng vội vàng vươn hai tay bị trói, hướng nam nhân xinh đẹp trước mắt nói: Người là do Phi Ngọc phải tới cứu ta sao?

Một tiếng cười nhẹ nhàng chậm rãi từ trong bóng đêm truyền đến, rồi mới nhìn thấy một thân mình cao gầy chậm rãi xuất hiện từ trong bóng đêm, Na Lan vừa thấy đối phương, sắc mặt không khỏi trắng bệch một trận.

Sao rồi, muốn hét lên sao? Tà Lang Quân – Chương 9.2

Edit: Quảng Hằng

Nguyệt Hiền Hoa vuốt ve hình xăm trên má phải của mình, đó là hình la sát màu xanh, giống như của Phi Ngọc.

Thực xấu lắm phải không? Ghê tởm quá phải không? Nhưng ta lại cảm thấy vô cùng xinh đẹp .

Người tốt cuộc là loại người nào?

Bóng Nguyệt Hiền Hoa chiếu thật dài trên nền đất dưới ánh sáng rực rỡ của ánh đuốc, hình ảnh la sát trên má phải của hắn lóe lên trở nên sống động, hình thành ảo giác dọa người, nhưng bên gương mặt còn lại, là dung nhan cực kì xinh đẹp làm người ta không khỏi oán than.

Tư thế nửa người nửa quỳ, giống như người trước mắt chính là la sát màu xanh hóa thân.

Tại sao người lại sợ? Phi Ngọc mà người yêu nhất trên người không phải cũng có sao? Nguyệt Hiền Hoa vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt trắng như tuyết của Na Lan.

Na Lan bắt buộc bản thân không được sợ hãi, chẳng sợ nam nhân này đã sắp tới gần nàng, thậm chí cách mặt của nàng thật gần thật gần, khuôn mặt la sát dọa người cũng dựa vào thật gần thật gần.

Ta không sợ.

Ai da! Rất dũng cảm, có phải bởi vì như thế này, cho nên nam nhân lạnh lùng không nói lời nào kia mới có thể bị người bắt làm tù binh, cứ nhiên theo ta nói hắn không muốn giết người nữa, muốn xa chạy cao bay với người, sống một cuộc sống bình thường?

Na Lan nghe đến những lời này, nước mắt nhịn không được ngã nhào xuống dưới, Hắn thật sự có nói như vậy sao?

Nàng có phải hiểu lầm Phi Ngọc hay không?

Hắn không phải thật sự không muốn cùng nàng thành thân, mà là có một nguyên nhân nào khác?

Trời ạ! Lúc trước mình tại sao có thể xúc động như vậy, không ngoan ngoãn nhẫn nại nghe hắn đem lời nói cho hết!

Đột nhiên, Nguyệt Hiền Hoa vươn tay, dùng sức nắm cằm của nàng, làm đau nàng.

Đau.....

Ta ghét nhất những người lúc ta đang nói chuyện, không nhìn ta.

Đúng..... Thực xin lỗi.....

Nguyệt Hiền Hoa vừa cười , bên mặt hoàn mỹ không tỳ vết là nụ cười ngây thơ, bên còn lại là nụ cười dữ tợn.

Hắn muốn thoát ần giang hồ, người nhất định thực cảm động phải không? Hắn ở trong chốn vô lâm là đệ nhất sát thủ nhất đẳng, vô huyết vô lệ, lãnh khốc vô tình, đương nhiên đây là do hắn và ta dùng tất cả mọi thứ hy sinh mà đổi lấy , một khi đã như vậy, hắn không thể buông tay mặc kệ như vậy, để đuổi theo một trò đùa mà hắn gọi là hạnh phúc chân thật.

Không, ta cùng Phi Ngọc là thật tâm , mặc kệ như thế nào, ta đều hy vọng hắn có thể không cần tiếp tục giết người, vạn vật đều có sinh mệnh, không ai có thể dễ dàng cướp đoạt

Đủ. Hắn nhẹ giọng nói, vươn tay để lên cánh môi hồng nộn của nàng Đùng đem dáng vẻ của người dùng ở trên người của ta, tên ngu ngốc kia thích như thế, ta thì không.

Nếu người là đệ đệ của Phi Ngọc, vậy buông tay đi, có vấn đề gì, có thể hảo hảo thảo luận, ta tin tưởng Phi Ngọc nhất định sẽ hỗ trợ. Na Lan muốn dung giọng điệu thân thiết nhất, hiền lành nhất thuyết phục hắn, lại nghe thấy hắn kể một câu chuyện xưa

Người có biết hai mươi năm trước có một cô nương Mông Cổ xinh đẹp, nàng ngây thơ trong sáng, cuộc sống hạnh phúc lại mỹ mãn, lại chuẩn bị chờ gả cho Vương gia của Mông Cổ, làm Vương phi xinh đẹp nhất, lại không biết từ đâu xuất hiện một tên Quỷ Vương xấu xí ghê tởm, đem nàng bắt đi chà đạp ba ngày ba đêm, đến khi vị Vương gia đó tìm được nàng, nàng đã bị tra tấn không thành hình người, ngay cả mọi người không nhận biết, sau khi Vương gia Mông Cổ mang nàng trở về, nàng chẳng những không nói lời nào, cũng không nở nụ cười, lại càng không ca hát. Tiếp theo, đó chính là chuyện tàn nhẫn nhất đã xảy ra, nàng đã mang thai.

Na Lan bị hắn quay đầu dùng sức bắt lấy bả vai, đột nhiên tới gần sát mặt nàng, dọa nàng bị một cú sốc.

Thất thân trước khi thành hôn, đã là chuyện nhục nhã nhất trên đời, nay lại mang thai đứa con của tên Quỷ Vương ghê tởm kia, Vương gia Mông Cổ làm sao chịu được nước mắt của người yêu, thế là hắn thiết lập mưu kế, thông cáo thiên hạ, đợi đến ngày nàng sinh nở, sẽ đem tên nghiệt chủng kia giết chết, tin tưởng Quỷ Vương sẽ xuất hiện tới cứu đi đứa nhỏ của hắn!

Kết quả Quỷ Vương có đến không?

Đến, nàng sinh hạ bốn đứa nhỏ. Nhưng Quỷ Vương mang đi cũng không phải là đứa nhỏ của hắn, mà là nàng.

Na Lan cảm thấy thật chấn động, không thể tin được những gì mình vừa nghe được.

Vương gia Mông Cổ đau lòng vì mất người yêu, thương tâm chết đã tám năm, thẳng đến khi Mông Cổ phát sinh thiên tai, mọi người đều nói là quỷ con làm hại, thế là đem hình ác quỷ xăm trên người bốn đứa nhỏ, đưa đến Trung Nguyên, mặc bọn chúng tự sinh tự diệt.

Nước mắt Na Lan muốn ngừng cũng ngừng không được, cứ tiếp tục tuôn rơi như mưa.

Thật đáng buồn, ta rất dễ dàng tìm được huynh đệ như hắn thất lạc ở Trung Nguyên này hắn, bởi vì trên người có ký hiệu ghê tởm như vậy, khắp thiên hạ cũng chỉ có bốn mà thôi, ác quỷ sẽ sinh ác tử. Hắn dùng lực xiết bả vai của nàng.

Đau quá! Giống như đã bị bóp nát. Na Lan đau đến rơi lệ.

Càng giận hơn là, không ai dám giết chúng ta, nếu tử vong có thể giải trừ tất cả thống khổ thì tốt rồi, chỉ tiếc mọi người đều truyền nhau nói rằng nếu giết chết ác tử, có thể sẽ bị nguyên rửa hay không?

Cũng bởi vậy, bốn huynh đệ chúng ta biết, chỉ có chân chính làm một ác nhân, mới có thể là phương pháp tốt để bảo hộ chính mình sẽ không bị bắt nạt nữa.

Không phải như thế, chẳng qua bởi vì các ngươi không gặp được người tốt, kỳ thật các ngươi hoàn toàn vô tội. Nghĩ đến vẻ mặt thống khổ của Phi Ngọc lúc trước, Na Lan hiện tại rất muốn ôm lấy hắn, nói với hắn hàng ngàn câu xin lỗi hắn.

Thì ra trong lòng hắn lại có nỗi khổ tâm lớn đến như thế.

Người hiện tại là đang đồng tình với ta sao? Nguyệt Hiên Hoa giống như đã rơi vào điên cuồng lắc nàng, Không cho phép, ta không cho phép người dùng loại ánh mắt đồng tình ghê tởm này nhìn ta, ta là con của Ác quỷ đó thì sao, chúng ta muốn làm tất cả mọi chuyện ác độc nhất trên thế giới này, muốn cho tất cả những người khinh thường ta đều bị tiêu diệt, ta –

Na Lan!

10. Chương 10

Đệ thập chương

Edit: Quảng Hằng

Sơn động Âm Trầm lâm đã biến thành một gian nhà đá thoải mái lại mát mẻ.

Đều là do nam chủ nhân võ công cao cường ban tặng, dùng Quân tử đao vung lên, chạm khắc vài lần đã trở thành một ngôi nhà đẹp đẽ và những thứ đồ vật đầy tiện nghi được làm từ... đá.

Đại ca thật sự quá rộng rãi, đã tặng chúng ta đủ loại dụng cụ sang quý như thế này. Na Lan tràn ngập cảm ơn khi nhìn những đồ vật được Lãnh Điệp cho người mang đến, trong đó có chiếc giường ấm áp và bộ bàn ghế trang điểm lấp lánh ánh vàng.

Phi Ngọc lúc này đang thoải mái ôm kiều thê nằm tựa vào trên giường. Vừa cơm nước xong, ngắm trăng xong, còn cùng Na Lan đem chú chim nhỏ bay lạc về tổ, hiện tại, hẳn thật sự không muốn động đây.

Nếu nàng thích, ta mua tặng nàng thì được rồi, cần gì phải nhận lễ vật của hắc tặc chứ? Trọng giọng nói của hắc tặc thoáng hàm chứa bất mãn,. Hắc cũng muốn sắm sửa đầy đủ để tiểu Oa nhi Na Lan của hắc vui vẻ a!

Huynh ấy là đại ca của ngươi đó. Đầu ngón tay út của Na Lan không ngừng họa những vòng tròn ở trước ngực hắc. Hơn nữa, sau chuyện xảy ra lần trước, không phải huynh đệ các người không hờn giận nhau nữa hay sao?

Kỳ thật không phải hoàn toàn không tức giận, dù sao trên người có mặt quý khủng bố, không ai dám tới gần như vậy. Trường kỳ bị người đời chán ghét cùng cực tuyệt, sẽ làm tâm một người bị thương tổn rất sâu. Phi Ngọc lặng lẽ suy nghĩ.

Nguyệt có lẽ bởi vì những lời nói của Na Lan, giải trừ một ít hiểu lầm đối với cha mẹ không biết kia, nhưng những huynh đệ khác của hắc.....

Thống khổ của Nguyệt nhất định so với những người khác càng sâu hơn một chút. Na Lan đột nhiên mở miệng, không hẹn mà cùng nói ra suy nghĩ trong lòng Phi Ngọc.

Ý nàng là sao?

Bởi vì bốn huynh đệ, chỉ có hắc có hình xăm ở trên mặt, đúng không?

Phi Ngọc trầm mặc một chút, rồi mới mới nặng nề gật gật đầu.

Của ngươi bên cánh tay phải, đại ca bên cánh tay trái. Nhưng ở trên mặt muốn che dấu, chỉ sợ là rất khó, nếu không có được ý chí kiên cường mạnh mẽ hơn so với những người khác, căn bản là không thể thừa nhận ánh mắt khác thường của người ngoài.

Ừm! Hắc càng thêm gắt gao ôm nàng, trong lúc vô ý toát ra yếu ớt trong lòng, bởi vì trong trí nhớ của hắc lại xuất hiện những chuyện đau khổ trước kia chỉ bởi vì dòng máu quý và hình xăm trên thân thể hắc.

Những ngày lưu lạc thật thống khổ.

Ta hy vọng có một ngày bọn họ có thể gặp được một nữ tử yêu bọn họ như ta yêu ngươi vậy, có thể dùng tình yêu thương cả đời của bọn họ giúp bọn họ lành miệng vết thương. Na Lan nói thật lòng, trong tâm cũng âm thầm quyết định mỗi ngày sẽ cầu nguyện Phật tổ có thể chúc phúc cho ba người sớm ngày tìm được người mình yêu nhất.

Phi Ngọc hôn nàng thật sâu, đem tất cả những cảm tình trong lòng hóa thành nụ hôn nhiệt tình triền miên nhả nhủ với nàng.

Từ lúc gặp được nàng, một khắc đó, hắc đã cảm thấy được ánh sáng ngời của hắc trong thế giới đầy tuyệt vọng như thế này.

Bất quá chúng ta có lẽ cũng không cần phải lo lắng, dù sao mỗi người bọn họ đều có lực hấp dẫn đặc biệt.

Nghe được trong miệng người yêu của mình ca ngợi nam nhân khác, cho dù là chính huynh đệ mình cũng không được, Phi Ngọc lập tức giận tái mặt, Lực hấp dẫn gì?

Ác ác! Không thể nào? Như vậy cũng ghen sao?

Na Lan vội vàng giả ngu, nở nụ cười một chút.

Đúng rồi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải thức dậy sớm. Na Lan đem Phi Ngọc kéo đến vị trí hân thích nhất, rồi mới thoải mái nằm xuống, nhắm hai mắt lại chuẩn bị ngủ.

Tại sao? Phi Ngọc tham lam ôm thân thể ấm áp của nàng, nghĩ rằng, đã muốn dưỡng thành thói quen, nếu có một ngày không ôm nàng ngủ, mình khẳng định sẽ mất ngủ.

Ta tìm được Kim phật rồi.

Hắn kinh ngạc đứng dậy, hai đầu của nàng lập tức mất đi chỗ dựa vào, toàn bộ phía sau đầu đụng vào giường, làm nàng đau kêu một tiếng.

A! Cốc Phi Ngọc! Nàng tức giận kêu tên của hắn.

Thực xin lỗi, ta thối thối, sẽ không đau.

Hôn ta một chút mới không đau. Nàng làm nũng nói.

Hắn lập tức liền cho nàng một nụ hôn cháy bỏng.

Chờ..... Chờ một chút..... Một cái hôn môi thì tốt rồi..... Không cần hôn nhiều như vậy.

Ai bảo nàng khơi dậy dục hỏa của ta, nàng cũng biết ta trúng độc, một khi dục hỏa đốt người, nhất định phải làm đến khi tắt lửa mới được.

Độc của người làm sao bây giờ? Sẽ có nguy hiểm đến tính mạng sao?

Sẽ không. Lãnh Diệp đã giúp hắn xem qua, vốn hắn còn vì chuyện Dạ minh châu, cấu kình không muốn giải độc giúp hắn, nhưng nay hắn đã biết được nhược điểm của tên kia.

Chỉ cần nhắc tới cô nương cầm, tên ấy sẽ sẽ đầu hàng.

Cho nên độc của hắn chẳng những giải xong rồi, còn cùng Diệp móp méo cưỡng bức thêm vài viên thần đan bồi bổ công lực, nói không chừng số phận Diệp cũng không tốt hơn hắn là bao đâu.

Như vậy cũng tốt, sau này sẽ không sợ hắn nữa.

Hơn nữa, hơn nữa biết nhược điểm của Diệp, tương lai thật sự là một mảnh trời sáng a!

Phi Ngọc, người đừng mãi cười ngây ngô như vậy a! Nói với ta đi, ta rất lo lắng!

Nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của ái thê, thật sự là rất đáng yêu a!

Phi Ngọc đau lòng ấn hạ vô số nụ hôn vô cùng thân thiết trên mặt của nàng, thì thào nói: Nàng thật sự rất quan tâm ta.

Đương nhiên, ta yêu người a!

Ta cũng vậy.

Người phải biết rằng ta vì người, có thể làm bất cứ chuyện gì, sẽ không nhú mày một chút. Na Lan từng thêm nhất định nàng sẽ bảo vệ trái tim yếu ớt của nam nhân này..... Không cần hoài nghi, hắn chính là bề ngoài cứng rắn chống đỡ kiên cường, máu lạnh, trên thực tế, hắn là một tiểu nam hài cần người ta hảo hảo yêu thương.

Nàng muốn đem tất cả những tình yêu thương hắn đã mất trước đây, bồi hoàn lại cho hắn đầy đủ.

Xem ra, tiểu nữ nhân này là thật lòng, ra dáng muốn độ hóa hắn. Phi Ngọc không khỏi mặt nhăn mày nhíu suy nghĩ.

Sau đó, Na Lan lơ đãng liếm liếm môi một cái, cái lưỡi thơm tho sắc hồng nhanh chóng khiến cho dục hỏa trong cơ thể của hắn xôn xao.

Hắn chậm rãi ôm lấy khuôn mặt trái đào đáng yêu của nàng, khẩu khí có chút xấu xa nói: “Điệp xấu xa nói độc của ta càng lúc càng nặng rồi .

Vậy làm sao bây giờ? Sắc mặt Na Lan kinh hãi, Chúng ta lập tức đi tìm đại ca.

Không cần, hắn có dạy ta một phương pháp đem độc hút ra.

Phải không?

Nàng nguyện ý giúp ta sao?

Được. Na Lan gật gật đầu. Vậy thì có cái vấn đề gì! Edit: Quảng Hằng

Khi Phi Ngọc mới suy nghĩ muốn mở miệng như thế nào, đã thấy mặt Na Lan đỏ hồng vươn tay nhỏ bé đem quần hắn cởi bỏ, rồi mới đem dục vọng của hắn lấy ra, bắt đầu thật cẩn thận cao thấp vuốt ve.

Nàng đang làm cái gì? Hắn cố gắng cưỡng chế cảm giác khi bị bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve, nẩy lên khoái cảm kỳ dị lan tràn cả toàn thân thể hắn.

Đại ca có nói qua với ta, nếu độc của người có khuynh hướng trở nên nghiêm trọng, mà thân mình của ta đến lúc đó không thể thỏa mãn cho người, có thể dùng miệng giúp người hút chất độc ra, như vậy người có vẻ sẽ không khó chịu. Tuy rằng đã là vợ chồng , nhưng phải nói ra những lời này, đã làm cho Na Lan mặt đỏ, tim đập thật nhanh.

Cái gì?!

Vốn dĩ Na Lan chỉ dùng đôi tay nhỏ bé sờ sờ, dục vọng thật lớn cũng đã càng thêm ngang dài, sưng to, làm hắn cảm thấy sắp bùng nổ.

Đừng nói đến khi tiểu nữ nhân đang mở cái miệng hồng nộn nhỏ nhắn ngọt ngào, ngậm lấy đỉnh dục vọng sưng to của hắn, thực chuyên tâm mút hắn.

A..... Toàn thân hắn nhện không được run rẩy mãnh liệt một trận, trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ đầy khoái cảm.

Thật đáng thương ác! Nhất định rất đau, mới có thể làm cho một nam nhân kiên cường như Phi Ngọc phát ra tiếng khóc thét thống khổ như thế. Na Lan cảm thấy thật đau lòng.

Vì muốn làm cho hắn sớm thoát ly loại thống khổ này một chút, sau này nàng nhất định phải giúp hắn hút chất độc ra thật nhiều lần mới được.

Dùng..... Đầu lưỡi..... Của nàng

Na Lan nghe được hắn yêu cầu, liền ngoan ngoãn dùng đầu lưỡi liếm mút lên nam căn của hắn.

Tiếng thổ dốc của Phi Ngọc càng lúc càng dồn dập, cuối cùng cuối cùng tới hắn cực hạn, hắn cảm giác được trong đầu một trận cảm xúc mê muội mãnh liệt, tiếp theo nửa người dưới liền truyền đến khoái cảm được phát tiết.

Hắn đem tất cả những gì của hắn phun hết vào cái miệng nhỏ của Na Lan, có chút còn phun đến trên mặt của nàng.

Thực xin lỗi..... Mặt hắn đỏ ửng, giải thích với ái thê, dù sao bản thân mất đi khống chế như vậy thật sự là hiếm thấy, làm hắn không biết làm sao.

Na Lan đem chất lỏng trắng trong miệng cùng trên mặt lau đi, rồi mới mỉm cười hỏi hắn, Như vậy có thoải mái hơn hay không?

Hắn gật gật đầu.

Sau này nếu người không thoải mái, nhất định phải nói với ta, không cần thẹn thùng. Nàng vừa nói mặt lại đỏ hồng, Ta nói là thời điểm độc của người phát tác.....

Hắn cảm động vươn bàn tay to, gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng, tràn ngập cảm kích nói nhỏ, Cảm ơn nàng để ý ta như vậy.

Na Lan có chút kinh ngạc, nhưng là lộ ra mỉm cười ngọt ngào rúc vào trong khuỷu tay cường tráng của hắn, tuy rằng mỗi lần đều cảm giác được hắn mỗi khi ôm nàng đều dùng sức thật mạnh, bất quá nàng sẽ không để ý.

Bởi vì nàng biết một người khi đã mất đi quá nhiều thứ, sẽ rất sợ hãi bị mất đi thứ gì đó của mình lần nữa, cho nên mặc dù thường xuyên bị hắn ôm đến mức muốn nghẹn thở, nhưng nàng tin tưởng sẽ có một ngày, hắn sẽ biết dùng lực lượng như thế nào để ôm một người.

Mà trước đó, nàng sẽ ngoan ngoãn để cho hắn dùng lực ôm nàng.

Nhưng Kim Phật là của Thiên Ân Tự, còn có bài vị của sư phụ..... Nghĩ đến sư phụ, nàng liền nhịn không được rơi nước mắt, đáng thương vô cùng giống như sắp khóc òa lên.

Được rồi! Đừng khóc, hiện tại trong bụng nàng đã có cục cưng, không thích hợp lặn lội đường xa, cho nên ta sẽ nhờ một người thay nàng hộ tống Kim Phật cùng với bài vị sư phụ của nàng đến Thiên Ân Tự. Khẩu khí của hắn càng lúc càng sừng sững, nếu có một ngày, bị thê tử của mình cương quyết leo lên đỉnh núi gì đó, hắn nhất định sẽ không chịu nổi.

Đương nhiên hắn cũng là vì dự phòng có vị đại sư trong núi gì đó sẽ giúp ái thê của hắn quy y, vậy hạnh phúc kiếp sau của hắn không phải bị hủy hoàn toàn sao.

Nhờ ai đi a? Na Lan hoang mang hỏi. Ai sẽ có lòng tốt giúp đỡ đi một chuyến như vậy? Rất xa đấy!

Một người phi thường cần được cảm hóa.

Giữa trưa ngày hôm sau, lửa nóng từ vầng thái dương kiêu ngạo đang nhiệt tình phát huy tất cả sức nóng của mình, chờ mong nhân loại khi nhận được ánh sáng thiên nhiên tươi đẹp này sẽ nhiệt tình cảm kích.

Nhưng người đi trên đường tuyệt đối không có chút cảm kích nào, còn có người nhịn không được oán hận lão thiên.

Ai nha! Trời nóng như thế này, tiểu cầm điếc lại không cảm thấy hoa mắt chóng mặt hay sao a? Phượng Lãnh Điệp đi theo phía sau Tiểu Điệp duy trì khoảng cách khoảng trăm thước, buồn bực nói.

Hắn thực sự không hiểu, loại khổ sai này tiểu cầm điếc cư nhiên không nói hai lời đã gật đầu đáp ứng.

Nói muốn hộ tống Kim Phật quỷ quái gì đó, còn thêm bài vị linh tinh kỳ quái đến Thiên Ân Tự.

Lúc trước xú tiểu tử Phi Ngọc đến nhờ vả hắn, vốn hắn không muốn nhúng tay vào, nhưng..... Hắn quên còn có một tiểu cầm điếc luôn thích tranh giành cùng hắn.

Cho nên nhiệm vụ kia lại bị nàng đoạt đi.

Bất quá, hắn cũng thực giận chính mình, sao không ở lại Dược Thần cốc an nhàn sung sướng hưởng thụ cuộc sống đại thiếu gia của hắn, cố tình đi theo nàng?

Phượng Lãnh Điệp nhìn trừng trừng vào hai chân của mình, giận chúng nó cư nhiên phản bội chủ nhân của chúng nó.

Nhưng vào lúc này, hắn nghe được ‘phịch’ một tiếng, hắn khẩn trương ngẩng đầu vừa thấy –

Chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn phía trước ngay cả đường cũng đi không tốt, không cẩn thận ngã nhào trên đất, cái mũi, trên mặt đều dính đầy tro bụi, thoạt nhìn giống như con mèo nhỏ lăn lộn chơi đùa trên mặt đất.

Không thể nào? Phượng Lãnh Điệp bất đắc dĩ lắc đầu.

Ai! Không có Thần y võ công cao cường lại hiểu được cứu người như hắn bảo hộ nàng, tiểu cầm điếc kia chỉ sợ đến kiếp sau vẫn chưa đến được Thiên Ân Tự!

Vì muốn để cho Tam đệ cùng Tam đệ muội có thể sống hảo hảo ân ái, đại ca này như hần cũng nên tốn chút tâm tư vậy .

Trùng hợp quá! Tiểu cam điếc, nhìn xem là ai đến đây? Phượng Lãnh Điệp lộ ra nụ cười xinh đẹp, giống như con bướm ngày thơ và vô hại, chậm rãi phi về phía Tiểu Điệp đang trợn mắt há hốc mồm.

Rồi sau đó sẽ ra sao? (Mời xem Quỷ Thần Y)

Toàn Văn Hoàn Tà Lang quân

Tác giả: Lâm Uyển Du

Người edit: Lạc Lạc, Quảng Hằng

Tình yêu như một cơn gió lạ...Gió thổi đến rồi nhưng gió cũng có thể bay đi...GIó mang cho ta những hơi mát dịu dàng nhưng cũng dễ dàng làm cho lòng ta buốt giá....

Tà Lang quân là một chuyện tình đẹp. Nó không chỉ đẹp bởi những tình cảm chân thật mà hai nhân vật chính dành cho nhau, mà còn đẹp bởi nó mang ý nghĩa nhân văn sâu sắc.Na Lan và Phi Ngọc, hai con người..hai hoàn cảnh khác nhau, cùng hội ngộ và sau đó đã tạo nên một thiên diễm tình kì diệu, đẹp đến động lòng người...Hai người gặp nhau trong hoàn cảnh vô cùng... “ác liệt”: Phi Ngọc đã trúng dâm độc của dâm nữ, mặc dù rất thống khổ nhưng vẫn cương quyết không muốn nhận “giúp đỡ” của Phượng Lãnh Điệp, còn Na Lan, vô tình vào căn miếu hoang để trú mưa, lại ngây thơ hỏi han và còn đảm bảo “Các vị yên tâm, tiểu ni tuyệt đối không nghe lén, bởi vì sư phụ có công đạo quá người xuất gia không thể nghe loạn...” Sự ngây thơ thiện lương của nàng đã làm cho Phi Ngọc chú ý và hần đã chọn nàng để “giải độc”, mặc cho Phượng Lãnh điệp ngăn cản, hần vẫn nhất quyết khẳng khẳng với sự chọn lựa của mình.Và chính sự lựa chọn ấy đã đem hai người buộc chặt lại với nhau...Ba tháng sau...nàng gặp lại Phi Ngọc.Có lẽ, trong lòng của Na Lan và Phi Ngọc, hình bóng đối phương đã chậm rãi khắc vào lòng. Một lần hạnh ngộ, duyên kiếp trăm năm...Vừa nhìn thấy bóng dáng anh tuần kia, Na Lan đã nhận ra đó là người đã cùng với mình trong ngôi miếu hoang..Mặc dù nàng tưởng rằng mình đã quên tất cả về hần, nhưng không ngờ vừa gặp đã nhận ra ngay. Một chút xao xuyến, một chút nhớ nhung, một chút kinh ngạc, một chút vui mừng cùng hoà quyện.Còn Phi Ngọc, hần cũng rất ngạc nhiên khi gặp Na Lan..Và không do dự khi đem điều kiện trao đổi với Trương tiểu thư, chính là hần muốn nàng...Phi Ngọc lúc này đã tuyên thệ với chính lòng mình, cả đời này hần chỉ cần nàng mà thôi, và hần cuồng ngạo tuyên bố “chết cũng không buông”. Một Đạo Diêm La anh tuấn tiêu sái,lãnh khốc vô tình, yêu tiền hơn tính mạng lại không để ý đến mĩ nhân thiên hạ lại động tâm với một tiểu ni cô vô cùng thiện lương và trong sáng. Có lẽ, Phi Ngọc cảm nhận được, Na Lan chính là mùa xuân của hần chẳng?

KHi Phi Ngọc dẫn Na Lan về “căn nhà” của mình, và cùng nàng nói chuyện, trong lòng Na Lan lúc này đã bắt đầu gợn sóng. Biết được hoàn cảnh của hần, nàng bỗng thấy xót xa thương cảm. Mặc dù còn sợ hãi hần, nhưng trái tim nhân hậu của Na Lan đã xao động nghĩ hần bị bệnh và thấy hần thật đáng thương...Chính vậy, khi nghe hần nói về đêm hôm đó, nàng không những không trách hần mà còn cảm thấy mình đã không sai khi cứu người. Nàng thiện lương, nàng trong sáng, nàng nhân hậu..tất cả đã khiến cho hình bóng Na Lan nhẹ nhàng đi vào, chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Phi Ngọc.Cho đến khi Na lan nhìn thấy vết bớt của Phi Ngọc...Nhìn nàng sưng sờ, hần ngỡ rằng nàng cũng như bao người khác, khinh bỉ hần, ghét bỏ hần,coi hần ác ma. Ác ma thì sao chứ??? Vẫn là luôn khao khát tình người, vẫn là luôn mong nhận được tình yêu thương của phụ mẫu và của mọi người xung quanh..Tức giận, Phi Ngọc như mất đi lý trí, phát tiết mọi oán hận trong lòng. Hần nghĩ rằng Na Lan cũng sẽ coi thường hần, một chút hi vọng cuối cùng cũng bị vùi dập..Đau...Cô độc, lạnh lẽo, bị người đời khinh bỉ, đối với hần đã đủ đau đớn rồi..Nhưng so với việc hần sợ hãi nghĩ rằng Na Lan- người hần yêu thương cũng như bọn họ, lại càng đau hơn. Nhưng rồi..Ấm áp quay về bên Phi Ngọc..Na Lan không đi, không bỏ hần trốn chạy một mình...Và khi nghe được những lời nói của nàng,trong lòng Phi ngọc không ngừng có một dòng nước ấm chảy qua. Nàng ôn nhu băng bó cho hần, đem đến hần cảm giác ngọt ngào khi được yêu thương,làm cho hần an tâm khi không sợ cái bớt ác ma của hần mà chỉ lo lắng vết thương trên tay của hần....Khi nàng khẳng định “thích, ta thích người nhất” , Phi Ngọc đã vui mừng tới mức nói đi nói lại hàng trăm lần “người thích ta”. Chỉ mấy câu nói giản đơn, tưởng chừng ai cũng làm được nhưng lại có ý nghĩa vô cùng to lớn. Cuộc đời của một con người bước sang trang mới chính là đây, mọi đau thương vì nỗi ám ảnh một tuổi thơ dữ dội, mọi đau đớn khi bị người ta khinh bỉ như lùi lại nhường chỗ cho cuộc sống ấm áp tình người. Chỉ một câu nói, cả linh hồn của người con trai đó

như được cứu rỗi.Ta không còn thấy một sát thủ vô tình nữa, mà là một cậu bé hạnh phúc khi được quan tâm.Ấm áp..Là khi có người yêu thương để ý...Ngọt ngào..là khi nhận được sự chăm sóc chân thành..Và hạnh phúc..là khi được nằm trong vòng tay người mình yêu thương...Còn Na Lan, có lẽ lúc này, trong lòng nàng cũng đã lấp đầy hình bóng của Phi Ngọc.Ánh mắt, nụ cười của Phi Ngọc đã khắc sâu vào tâm nàng, suốt đời không phai.Yêu thương và hạnh phúc, hai con người tưởng chừng đối lập nhau hoàn toàn giờ đang cùng nhau tận hưởng cảm giác ngọt ngào đó.

KHi hai người đi gặp Ngải Liên Quân, nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô nương ấy,Na Lan cũng nghĩ rằng mình mà mặc trang phục kia lên, liệu có xinh đẹp không? Bất cứ một cô nương nào cũng mong mình thật xinh đẹp trước mặt người yêu thương, nhưng nhìn lại áo quần đơn sơ bạc màu của mình, so sánh với một cô nương như hoa như ngọc, mặc cảm là chuyện đương nhiên. Và khi nghe Thiết Thần Hầu nói Phi Ngọc từng khẳng định là chỉ yêu một mình Ngải Liên Quân, lòng cô không khỏi mất mát. Có lẽ là nàng tự ti về mình chăng? Nhưng như vậy, đã chứng tỏ Na Lan thật lòng yêu thương Phi Ngọc...Nàng cảm thấy bản thân mình chưa xinh đẹp, lo lắng rằng Phi Ngọc sẽ không yêu thương nàng mà không biết rằng, trong tim của hấn chỉ cất giữ hình bóng của một mình nàng mà thôi. Khi Na Lan xinh xắn như hoa xuất hiện trước mặt mọi người, Phi Ngọc không chần chừ kéo Na Lan về khách điểm. Không phải dâm độc phát tác, cũng chẳng phải nổi máu yêu hùng mà Phi Ngọc là đang ghen. Hấn bá đạo giữ lấy, không muốn cho nam nhân khác nhìn bộ dạng mê người của nàng một chút nào. Nàng- chỉ một mình hấn là được tận hưởng mà thôi...Tình yêu Phi Ngọc dành cho Na Lan được minh chứng rõ ràng hơn.Khi Ngải Liên Quân thử thách Phi Ngọc, chúng ta đều có thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm chân thành mà hấn dành cho Na Lan. Phi Ngọc liên tục bảo vệ Na Lan trước những lời nói của Liên Quân. Hấn không cho phép Liên Quân nói nàng như vậy, không cho phép bất cứ ai làm tổn thương nàng, khẳng định người mình yêu thương chính là Na Lan mặc dù Liên Quân có nói thế nào đi chăng nữa. Và quan trọng hơn, hấn nguyện ý bảo vệ nàng suốt đời, còn khẳng định “bất kì ai cũng không cho phép phá hư”. Đó là lời thề của một nam nhân chân chính, sẵn lòng yêu thương và chấp nhận tất cả để bảo vệ nữ nhân yêu thương của mình. Phi Ngọc không những yêu thương mà còn thấu hiểu Na Lan..Hấn biết nàng cần cái gì và sẵn sàng cho nàng một bờ vai áp áp, vững chắc để dựa vào cả cuộc đời này. Kiên định là vậy, nhưng những lời nói của Ngải Liên Quân như một nhát dao đâm thẳng vào ngực hấn, hấn từng người nhớ lại hoàn cảnh éo le của mình..Cô nhi không cha không mẹ...Trên người lại mang dấu vết của ác ma...Khi về sơn động không thấy nàng, trái tim Phi Ngọc như bị ngàn vạn mũi pha lê nhọn hoắt xuyên vào. Đau đớn nghĩ rằng mình một lần nữa bị bỏ rơi, trong lòng Phi Ngọc như nguội lạnh. Lúc này, một cảm giác phẫn nộ cùng sợ hãi, đau thương bao phủ tâm hồn Phi Ngọc.Vì cái gì người hấn yêu thương nhất lại muốn bỏ hấn ra đi?Không suy nghĩ được nhiều, lí trí mất kiểm soát, Phi Ngọc đã có hành động nông nổi mà không nghĩ rằng nó sẽ có hậu quả thế nào. Một nhát dao uy lực vung lên, mọi thứ như tan ra thành bột vụn..Nhưng, ngay tại lúc ấy, một tiếng nói trong veo cất lên...Phi Ngọc chết sống. Tâm tàn liệt phế! Nhìn bóng dáng nàng ngã xuống Phi Ngọc sợ hãi, đau đớn không nguôi.Có được một người, rồi mất đi là điều đau khổ nhất. Và thương tâm hơn, chính mình là người gây ra...KHông quan tâm đến việc mình có thể mắc nợ ân tình người ta, Phi Ngọc mang Na Lan đến đại ca của mình- Phượng Lãnh Diệp. Bỗng nhớ lại khi Phi Ngọc bị trúng độc, Phượng Lãnh Diệp mang đến cho hấn ba cô nương, nhưng hấn không muốn. CHính là vì không muốn nợ người, hấn không muốn “sa vào ác ma”. Nhưng giờ đây, vì Na Lan, hấn không còn quan tâm nữa. Chỉ cần nàng được sống hấn sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Bỏ qua cả kiêu ngạo của một Đạo Diêm La, bỏ qua tất cả kiêu hãnh của mình, hấn sẵn sàng cầu xin Lãnh Diệp.Tình yêu đã tiếp thêm nghị lực cho Phi Ngọc. Biết là cái giá phải trả rất lớn, nhưng Phi Ngọc đã cương quyết” vì Na Lan, muốn mạng hấn cũng không sao”. Thật cảm động! Vì người mình yêu thương hi sinh tất cả, có lẽ chúng ta không phải ai cũng làm được. Đặt trong bối cảnh này, lại càng cao đẹp hơn: nam nhân tuần tú như Phi Ngọc, rất dễ dàng tìm được một người con gái khác, nhưng Phi Ngọc không làm vậy. Trong cái xã hội bóng đen nam quyền đang đè nặng lên đầu người phụ nữ, việc làm của Phi Ngọc là minh chứng cho một tình yêu đẹp, trong sáng và thủy chung. KHi đọc đến đây ta bỗng nhận ra một điều: Người ta bao giờ cũng ghê tởm, khinh bỉ ác ma nhưng có những người còn tàn bạo hơn ác ma cả ngàn lần. Vì cái gì khinh bỉ họ?Họ có muốn mình như vậy đâu? “Ác ma” hay “người thiện” thì cũng chỉ là cái tên mà thôi.Ác ma cũng có tâm hồn, cũng cần được yêu thương và cũng có chữ “Nhân”, không như nhiều người tự xưng bác ái mà hai bàn tay nhuộm đầy máu đỏ.

Phượng Lãnh Diệp không chịu cứu Na Lan đã làm cho Phi Ngọc gần như đánh mất lí trí. Từng giờ từng khắc trôi qua, khắc khoải, lo âu, đau đớn....Nhưng Phi Ngọc chỉ biết cách chờ đợi. Na Lan đau nhưng hấn cũng không kém gì. Nỗi đau tận đáy lòng, chính là thứ vũ khí làm người ta thương tổn nhiều nhất.Thần

giao cách cảm? Trên đời này liệu có hay không? Chỉ cần biết rằng, khi Phi Ngọc cúi xuống nhỏ nhẹ vào tai Na Lan “Không phải sợ, ta sẽ cho ngươi sống thật tốt, theo giúp ta cả đời” thì nàng mặc dù đang hôn mê nhưng khoé miệng vẫn cong lên cười thoả mãn. Phi Ngọc biết với một người yêu tiền hơn tính mạng như Phượng Lân Điệp, việc muốn đoạt lấy Dạ Minh châu trong tay hắn đúng là khó hơn đòi mạng, nhưng vì Na Lan, hắn sẵn sàng làm tất cả.

Na Lan tỉnh lại, Phi Ngọc trong lòng kinh hãi biết bao nhiêu. Cúi đầu bá đạo hôn nàng, trong nụ hôn đó chứa bao nhiêu mừng rỡ, yêu thương sung nịnh, bao nhiêu hạnh phúc trộn lẫn với đau thương. Ngày mai tươi sáng, có lẽ đã tới rồi.

Nhưng rồi Na Lan lại hiểu lầm Phi Ngọc khi nhìn thấy Tiểu Điệp và một nam nhân không rõ mặt trong vườn được. Cái chính là trên tay nam nhân đó có vết bớt y hệt của Phi Ngọc. Vạn tiền xuyên tâm, phút chốc Na Lan đau đớn đến tan nát cõi lòng, nghĩ rằng Phi Ngọc không còn cần mình nữa. Nỗi đau khi bị bỏ rơi là không cảm giác gì sánh được. Một thoáng tuyệt vọng, đau xót trào dâng trong lòng. Đau thương mất đi lí trí, nàng chạy đi giải toả... Thật may, khi nơi đó, Na Lan cũng được Phi Ngọc giải thích rõ ngọn ngành. Đã yêu lại càng yêu sâu đậm, nguyện cả đời này cũng không bao giờ buông tay... Hạnh phúc mỉm cười cùng họ, hai người cùng ngắm trăng ấm áp như một gia đình. Có lẽ, đó là niềm hạnh phúc không gì sánh được của cả hai con người thiếu thốn tình yêu thương. Trong giây phút hạnh phúc đó, Na Lan nói ra ước mơ sinh hài tử, một nhà hạnh phúc của mình. Một ước mơ đẹp.. Nhưng Phi Ngọc lại thẳng thừng từ chối. Tại sao? Có lẽ rằng Na Lan giận dữ Phi Ngọc mà đã thoáng quên rằng, hắn không muốn cho nàng sinh là vì sợ. Hắn sợ quá khứ sẽ tái diễn, sợ đứa con hắn sinh ra có dấu vết ác quỷ sẽ bị người khác hắt hủi, sợ Na Lan bị mọi người khinh thường. Nỗi đau đớn thống khổ trong bao nhiêu năm quá hắn phải chịu, hắn không muốn để hài tử của hắn cảm nhận một lần nào. Thốt ra câu nói “Không cho phép sinh!” hắn cũng đau xót biết bao. Nhưng... dù thế nào thì cũng không thể để cho người hắn thương yêu bị phỉ báng...

Đỉnh điểm của câu chuyện được đẩy lên khi Na Lan bị Nguyệt Hiền Hoa bắt đi. Đây là đoạn hay nhất trong câu truyện và cũng hàm chứa nhiều giá trị nhân văn sâu sắc nhất. Na Lan nói chuyện với Nguyệt Hiền Hoa. Tất cả mọi thứ, nỗi đau, tuổi thơ bất hạnh của bốn huynh đệ bọn họ, nàng đều có thể cảm nhận được. Thương xót họ bao nhiêu, Na Lan càng cảm thấy đau đớn ân hận bấy nhiêu. Đau đớn bởi nàng cảm thương cho Phi Ngọc, và ân hận bởi lẽ lúc đó, phải chăng nàng đã vô tình xát muối vào vết thương của hắn... Bị bỏ rơi... bị hắt hủi... đó là những gì tồi tệ nhất với tâm hồn trẻ thơ... Và Phi Ngọc của nàng đã phải chịu đựng bao nhiêu năm? Lòng Na Lan quặn thắt. Khi nghe Nguyệt nói thêm một lúc, Na Lan đã không ngồi yên nữa. Bản tính thiện lương và những tức giận trong lòng trỗi dậy, nàng không muốn bọn họ mãi hiểu lầm cha mẹ cũng như tự coi thường, hắt hủi chính mình. Nàng chỉ rõ cho bọn họ biết tình yêu thương mà mẫu thân dành cho bọn họ, nói cho bọn họ biết bọn họ không phải là con của ác quỷ mà là kết tinh của tình yêu. Tình yêu của cô gái Mông Cổ kia và Quý vương. Dù thế nào, đó cũng là một tình yêu đẹp, không phải bị kịch như bốn người vẫn nghĩ. Nàng nói cho họ phải biết trân trọng bản thân mình và khẳng định “huynh đệ các người là ác quỷ gì chứ? Làm sao thuộc về ác ma? Ta nhìn thấy chính là những tiểu hài tử người đời không biết làm tổn thương mà thôi”. Lời nói đó, thật chân thành, là lời nói xuất ra từ tận đáy lòng của một cô gái thiện lương hết lòng yêu thương và muốn bảo vệ trái tim phải chịu quá nhiều đau khổ của người yêu. Lời nói của nàng không chỉ tiếp thêm cho họ sức mạnh mà còn là lời động viên để họ thoát khỏi mặc cảm, tiến về tương lai tươi sáng để tìm lấy hạnh phúc chân chính của cuộc đời mình.

Câu truyện khép lại với một kết thúc có hậu, để lại hương vị ngọt ngào của tình yêu sau sóng gió. Chúng ta ấn tượng với một Cốc Phi Ngọc lãnh huyết nhưng lại rất chung tình, với một tiểu Na Lan trong sáng thiện lương mà lại rất dũng cảm. Dũng cảm yêu thương và đón nhận... dũng cảm bảo vệ và chở che cho người mình yêu thương trọn đời. Cốt truyện hay, mang giá trị nhân văn sâu sắc, lôi cuốn người đọc bởi những tình tiết bất ngờ và hướng con người ta đến với cái thiện. Người hay ác ma, đó cũng chỉ là những khái niệm mà thôi. Cái quan trọng là phải biết trân trọng bản thân và yêu thương con người, đem tình yêu thương sưởi ấm cho những trái tim bất hạnh. Tình yêu trải qua bao sóng gió, sẽ càng đẹp và để người ta biết trân trọng, giữ gìn. Nó cho ta sức mạnh để cảm hoá con người, hướng họ vượt lên những sợ hãi của bóng đêm để hướng tới một ngày mai tươi sáng, đầy ánh nắng bình minh và những điều tốt đẹp, để người ta biết đem tình yêu của mình dành cho nhân loại. Mỗi người sẽ có một ý nghĩ, nhưng với tôi, câu truyện cho tôi biết rằng: một trong những điều hạnh phúc nhất của con người là được yêu thương và chính bản thân mình cũng đem tình yêu thương nhân ái cho người khác, để họ nhận được hạnh phúc và niềm vui trong cuộc sống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-lang-quan>